DEBRA DIXON

Frumoasele gemene

Traducerea şi adaptarea
în limba română de
IOAN DRĂGHICI.
ALCRIS

Capitolul 1

Îndată ce Curtea se retrase pentru pauza de prânz, Julia Frayne coborî în grabă scara care ducea la celule. Ea nu avea dreptul s-o facă, deoarece nu se afla acolo decât în calitate de spectatoare; dar gardianul recunoscu în ea pe tânăra avocată pe care o văzuse deja de mai multe ori, şi o lăsă să treacă înclinând capul.

Sora ei geamănă, Cindy, era singură în celulă când Julia intră acolo. În ciuda uimitoarei lor asemănări, se ghicea de la prima privire că personalitatea lor era complet diferită. Chiar în locurile acestea care păreau cel puţin lugubre, Cindy rămânea strălucitoare şi fermecătoare. Purta un ansamblu format din pantaloni din piele de căprioară de culoare închisă şi o bluză de mătase galbenă, iar la urechi avea mici cercei de aur. Ca să apară în faţa Curţii, se machiase cu tot atâta grijă ca şi cum se pregătea să meargă la o serată de gală. Părul ei de culoarea mierii era coafat cu artă şi degaja un parfum pe cât de delicat, tot pe atât de scump.

Julia era îmbrăcată, dimpotrivă, într-un costum fustă-taior de o croială sobră, pe care-l arbora întotdeauna la tribunal. Părul ei era ridicat într-un coc strâns. Îmbrăcându-se şi pieptănându-se în felul acesta, spera să abată atenţia de la tinereţea şi frumuseţea ei, atribute care i se păreau deplasate la tribunal.

Bill Shorley, patronul Juliei – care era îndrăgostit de ea – ar fi spus că toate eforturile acestea de a-şi ascunde feminitatea erau zadarnice. Dar el se ferea de orice asemenea remarcă, temându-se s-o vadă folosind o stratagemă mai eficace.

Iată de ce astăzi, strălucitoarea Cindy părea să proiecteze o umbră asupra surorii sale. Exista totuşi o excepţie: eleganţii ciorapi negri ai Juliei, în loc să-i sporească înfăţişarea sobră după cum spera, îi puneau în

valoare picioarele splendide şi gleznele fine, în timp ce picioarele Cindyei, la fel de admirabile, dispăreau sub pantalonul ei mulat, care sublinia, este adevărat, alte aspecte tot atât de voluptuoase ale persoanei sale.

În afara acestui contrast vestimentar, cele două surori aveau aceeaşi talie şi aceeaşi statură; amândouă erau suple şi zvelte. Aveau amândouă un ten de o prospeţime încântătoare, ochi de un albastru profund, trăsături croite din acelaşi tipar. Numai expresia feţei trăda diferenţa dintre ele. Cindy avea o mutrişoară de copil răsfăţat, iar în ochii Juliei se citeau cumpătarea şi simţul responsabilităţii.

În clipa de faţă, însă, ochii aceştia fulgerau de mânie.

— Sora mea în închisoare! exclamă Julia cu amărăciune în loc de introducere. M-ai făcut să trec prin grele încercări!

Cindy scoase un chicotit vesel.

— Draga mea, iei lucrurile prea în serios. Pe mine, experienţa asta mă excită. N-am fost niciodată încarcerată până acum.

— Nu crezi totuşi că voi găsi asta nostim!

— Pentru că reprezinţi legea? Desigur, este cam neplăcut. Clienţii tăi s-ar putea să te privească chiorâş.

— Şi tu iei asta în derâdere, din moment ce te amuză!

— Draga mea, îmi pare cu adevărat rău. Ce voiai să fac când această bătrână ţicnită începuse să zbiere că eram un adevărat pericol public? M-am apărat!

— Această bătrână ţicnită, cum îi spui, este judecător de instrucţie. N-ar fi trebuit s-o insulţi. Rişti să fii închisă pentru ultragierea unui magistrat!

— Ăsta-i norocul meu! exclamă Cindy cu un râs forţat. De ce trebuia să dau peste o femeie? Pe un bărbat, aş fi ştiut cum să-l îmbunez.

— Acesta a fost motivul pentru care ai arborat culorile de război? Când apari în faţa unui tribunal, este preferabil să nu te faci remarcată, Cindy. Trebuia s-o ştii de mult!

Cindy scoase un geamăt teatral.

— Pentru numele lui Dumnezeu! O să repunem pe tapet „trecutul meu criminal”? Am avut câteva contravenţii pentru exces de viteză, asta-i tot.

— Şi altele pentru conducere imprudentă. De aceea ţi s-a ridicat în cele din urmă permisul. Judecătoarea aceasta are dreptate. Eşti periculoasă.

— N-am rănit niciodată pe nimeni! protestă Cindy. Nu grav, în orice caz.

— Ei, haide! Nu cu mult timp în urmă ai distrus o vitrină.

— I-am plătit proprietarului, nu?

Indignarea Cindyei era sinceră. Ea îşi plătea întotdeauna greşelile – cu banii sau cu farmecul ei, după cum era cazul – şi se grăbea să le şteargă din memorie imediat după aceea.

— Ascultă, încetează să-ţi faci griji, zise ea cu vocea ei cea mai liniştitoare. După-amiază voi prezenta scuze acestei femei de treabă. Nu vor reţine ultragierea unui magistrat şi voi ieşi de aici la fel de liberă ca pasărea cerului.

Julia clătină din cap.

— Nu fi atât de sigură. Conduceai fără permis. Este un delict foarte grav. De data asta, nu vei mai scăpa cu o amendă.

Avu satisfacţia să constate că vorbele ei păreau să fi zdruncinat nepăsarea Cindyei. Dar, o secundă mai târziu, sora ei geamănă ridică din umeri şi declară:

— Dacă-i aşa, Bill trebuie să mă scoată din această încurcătură. Este plătit pentru asta.

— Bill este un om al legii, nu un băiat de serviciu! i-o întoarse Julia.

Cindy începu să râdă.

— Ar fi puţin cam jenant pentru el să ia în căsătorie o avocată a cărei soră este la închisoare, nu? N-avea nicio teamă, scumpo, el va împiedica asta.

Julia roşi. Nu era nicidecum sigură că voia să se mărite cu Bill Shorley, un bărbat de vreo patruzeci de ani, solid şi

rezervat, pentru care lucra de doi ani de zile. Încerca doar o mare afecţiune pentru el.

— Nimic nu te poate atinge, nu-i aşa? făcu ea în disperare de cauză. Nu te gândeşti decât la tine!

— Ascultă, draga mea, povestea asta este cu siguranţă ultima mea poznă. Mă voi căsători curând cu veneţianul meu şi voi deveni tot atât de liniştită ca un mieluşel.

Pe Julia o enerva s-o audă pe Cindy numindu-l pe logodnicul ei, Marcello Farisi, „veneţianul meu”, ca şi cum era vorba despre un obiect anonim cumpărat ca amintire. Sora ei se întorsese după o şedere la Veneţia, în urmă cu două luni, anunţând că se logodise cu un italian pe care-l cunoştea de patru zile. Dragostea fulgerătoare fusese reciprocă. De acum înainte, îşi considera viitorul trasat în întregime, dar Julia rămânea sceptică. Chiar cu preţul unui enorm efort de imaginaţie, n-o vedea pe neastâmpărata şi turbulenta Cindy stabilită într-o viaţă liniştită.

La douăzeci şi trei de ani, Cindy avea deja în urma ei o căsătorie efemeră. Fostul ei soţ era bogat şi-i plătea o pensie generoasă. Putea în felul acesta să continue să-şi satisfacă înclinaţia pentru accesorii de lux, ca această sclipitoare maşină tip sport la volanul căreia îi teroriza pe cetăţenii Londrei când poliţia nu era acolo ca s-o împiedice.

— La drept vorbind, murmură Cindy cu un aer gânditor, dacă Bill nu mă scoate din asta, situaţia ar putea deveni încurcată. Marcello este negustor de obiecte de artă, un anticar cunoscut în toată lumea într-un anumit mediu, după cum ştii. Dacă ar afla că fac închisoare, ar rupe imediat logodna noastră. Ar fi o lovitură fatală pentru reputaţia lui.

— Marcello al tău nu mă entuziasmează prea mult.

Cindy făcu o mutră fatalistă.

— Presupun că gustul respectabilităţii vine cu vârsta… Ţi-am spus că mama lui descinde în linie dreaptă dintr-un doge de Veneţia? Marcello vrea să mă facă s-o întâlnesc cât mai repede posibil. Dacă m-ar vedea în momentul acesta,

biata de ea ar face fără îndoială un infarct.

— Cindy, crezi că este o idee bună să te căsătoreşti cu genul acesta de bărbat? o întrebă Julia cu un aer îngrijorat. Nu prea-mi păreţi făcuţi pe de-a-ntregul unul pentru altul.

— Şi ce-mi sugerezi? replică Cindy. Să trăiesc în continuare ca acum? Eu nu sunt ca tine, Julia. Eu n-am o „ambiţie nobilă”, un „ţel serios” de atins. Nu uita că eu sunt geamăna cea rea. Am nevoie de un bărbat în viaţa mea, de preferinţă bogat.

— N-ai dus niciodată lipsă de… pretendenţi, până acum.

— Tocmai. Este timpul să mă cuminţesc, înainte ca viaţa mea să-şi pună amprenta asupra mea.

Cindy izbucni într-un râs sonor, un râs de o veselie deplasată într-un asemenea loc. Ea adăugă:

— Când vom avea treizeci de ani, oamenii vor putea în sfârşit să ne recunoască fără nicio greutate. Geamăna cea rea va fi ridată toată, iar cea bună va străluci ca o monedă nouă.

Deosebirea de temperament dintre cele două surori apăruse încă din copilărie. Julia fusese o fetiţă normal de studioasă, tăcută, ezitând să facă rău – în afară de situaţiile când era îndemnată la asta de Cindy. Totuşi, cum îi reamintea adeseori aceasta, din momentul când accepta să participe la vreo poznă, ea era aceea care găsea ideile cele mai ingenioase ca s-o ducă la bun sfârşit. Şi tot ea era aceea care, prin elocvenţa ei, reuşea să-i îmbuneze pe părinţii sau pe profesorii lor supăraţi, atunci când era descoperit secretul.

În ceea ce o privea, Cindy fusese întotdeauna suficient de şireată ca să-şi dea seama că farmecul era atuul ei major. Puţini oameni rezistau farmecului Cindyei şi, cu trecerea anilor, învăţase să conteze exclusiv pe el. Fusese un copil răsfăţat, apoi o adultă mai curând egoistă şi necugetată. Dar ştia să obţină cu o clipire din ochi iertarea oricui, mai cu seamă a unui bărbat.

Într-o zi, când gemenele aveau zece ani, una dintre mătuşile lor, femeie de bun-simţ, venise să stea un timp în casa lor. Ea rezumase astfel caracterul lor: „Poate că sunt gemene autentice, ieşite din acelaşi ou; dar, după părerea mea, toate calităţile au revenit Juliei şi toate defectele Cindyei”.

Cuvintele acestea făcuseră înconjurul familiei şi, din momentul acela, fuseseră poreclite cu afecţiune „Cuminţenia” şi „Zvăpăiata”.

Cindy acceptase această poreclă cu o plăcere ascunsă. Se bucura să fie geamăna „cea rea”, văzând în asta aproape aprobarea de a se consacra farselor de prost-gust care-i plăceau atât de mult. Şi, cum era, la urma urmei, drăgăstoasă din fire, îi părea sincer rău de Julia, geamăna „cea bună”, condamnată să se poarte bine.

Julia nu bănuise niciodată că putea fi ţinta milei cuiva. Avusese o copilărie fericită, deşi mai puţin agitată decât cea a Cindyei. Dotată pentru studiu, absolvise în chip strălucit liceul, apoi urmaşe cursuri de drept la Universitatea din Cambridge. După obţinerea diplomei, îşi găsise un loc la „Shorley & Fenn”, unul dintre cabinetele juridice cele mai apreciate din Londra.

Din păcate, situaţia aceasta nu era deloc liniştitoare cu o soră ca Cindy, care încălca mereu legea.

În restul convorbirii lor, Julia îi dădu Cindyei sfaturi privind comportarea în faţa tribunalului. Când veni în sala de audieri, Bill se afla deja la locul lui. Ea se aşează pe scaunul de lângă el.

— I-am spus să rămână liniştită şi să te lase să vorbeşti, îi şopti ea.

Bill îşi scoase ochelarii cu rame de baga şi-şi masă tâmplele. Părul începea să i se răărească. Avea o înfăţişare viguroasă şi sigură de sine, pe care Julia o considera încurajatoare.

— Crezi că va reuşi să se stăpânească? întrebă el.

— Sunt sigură. Îi este teamă să nu fie trimisă la închisoare, deoarece dacă Marcello ar afla asta, ar rupe logodna.

— Ia te uită! Nu vrea să lase să-i scape ocazia de a se căsători cu toţi banii aceia.

— Bill, nu fi bârfitor.

— Şi tu, nu fi naivă. Pleacă în vacanţă şi se întoarce de la Veneţia logodită cu un italian pe care abia l-a cunoscut. Tot ce poate să spună despre el este că are o anumită vârstă şi că este bogat. Nu veni să-mi spui poveşti că asta e dragostea cea mare.

— Ştiu. Dar nu mă pot împiedica să gândesc că acest Marcello este poate un noroc pentru ea. Ea are nevoie tocmai de un bărbat matur, respectabil. Va avea fără îndoială copii şi asta îi va da responsabilităţi. În orice caz, pare să-şi fi pus toate speranţele în această căsătorie şi mi-ar părea rău ca visul să i se spulbere.

Agitaţia din jurul lor le dădu de ştire că intrau magistraţii. Se ridicară amândoi. În clipa următoare, Cindy îşi făcu din nou apariţia, între doi gardieni. Dădea impresia că joacă rolul unei tinere model, amuzându-se totodată teribil în sinea ei.

Julia simţi un nod în stomac. Doamna Betteridge, judecătoarea care o trimisese pe Cindy să vadă cum arată o celulă chiar în dimineaţa aceea, nu era o proastă. Nu-i va scăpa licărirea insolentă din privirea ei şi asta ar fi fost un dezastru. Numai să nu-i vină Cindyei proasta idee de a începe să râdă! Bill se ridică şi luă cuvântul.

— Clienta mea, doamna Lucinda Rackly, doreşte să prezinte Curţii scuzele sale sincere. Ea este pe deplin conştientă de gravitatea situaţiei şi consideră reacţiile ei din această dimineaţă complet deplasate. Trebuie spus că doamna Rackly se teme de procesul acesta şi că nervozitatea ei…

Bill reuşi să brodeze pe tema asta timp de trei minute

bune. Doamna Betteridge nu putea fi păcălită, se gândi Julia, dar elocvenţa patronului ei şi onestitatea care emana din toată fiinţa lui părură să-şi producă efectul. Figura judecătoarei se destinse. Ameninţarea închisorii se îndepărtă.

— Foarte bine, zise în cele din urmă doamna Betteridge, întrucât clienta dumneavoastră îşi regretă atitudinea, sunt gata să uit ultragiul adus Curţii. Rămâne totuşi conducerea fără permis, un delict pe care sunt obligată să-l iau foarte în serios.

Julia închise ochii o clipă. Doamna Betteridge continuă, adresându-se direct Cindyei:

— Doamnă Rackly, înţeleg că sunteţi o tânără femeie independentă şi că dispuneţi de posibilităţi care vă permit să nu lucraţi. De aceea, n-am să vă condamn să plătiţi o amendă, ar fi prea uşor…

Julia strânse pumnii.

— Aşadar, iată care va fi pedeapsa dumneavoastră: veţi efectua două sute patruzeci de ore de muncă în serviciul comunităţii. Veţi putea discuta amănuntele cu ofiţerul de poliţie însărcinat cu supravegherea dumneavoastră, dar vă recomand să nu priviţi cu superficialitate obligaţiile care vă vor fi încredinţate. Sentinţa va trebui executată cât mai repede posibil.

Julia fu cât pe ce să leşine de uşurare. O privire furişată spre Cindy îi arătă că aceasta, uşor buimăcită, se întreba ce i se întâmpla.

— Să ieşim repede de aici, înainte să facă o altă prostie, şopti Bill. Du-te şi ia-o de acolo cât timp eu vorbesc cu ofiţerul de poliţie.

Ofiţerul de serviciu era o femeie între două vârste, aşezată lângă bara martorilor. Ea se ridică la apropierea lui Bill, discută cordial cu el şi-l urmă pe culoar. Julia o luă pe Cindy de braţ şi o orientă în aceeaşi direcţie. Lăsa impresia unui câine ciobănesc conducând o oaie recalcitrantă.

— Asta înseamnă că pot să mă întorc acasă? se miră Cindy.

— Bineînţeles. Vei continua să locuieşti acasă la tine, lucrând în acelaşi timp ca să-ţi ispăşeşti pedeapsa. Ai noroc. Ofiţerul de poliţie de care aparţii este femeie şi nu pare o fiinţă rea.

— Glumeşti! bombăni Cindy cu un aer sumbru. O cunosc, este o nesuferită.

Femeia le privi apropiindu-se, cu un zâmbet maliţios care spunea multe.

— Iar dumneavoastră, doamnă Rackly! Este ultima oară, sper?

— S-ar putea, replică Cindy. Voi pleca în străinătate. Femeia ridică sprâncenele.

— Poftim?

— Mă căsătoresc cu un italian. Vom trăi în ţara lui.

— Adevărat? Până atunci, mi-e teamă că veţi fi obligată să mai rămâneţi câtva timp printre noi. Aveţi de executat o pedeapsă, nu-i aşa? Atunci…

Deschise un dosar şi răsfoi câteva pagini.

— Presupun că vreţi să terminaţi cât mai repede posibil? Să spunem… trei zile de lucru pe săptămână? în ritmul acesta, veţi termina în trei luni.

Faţa Cindyei se lungi.

— Da, trei zile pe săptămână n-ar fi rău, continuă interlocutoarea ei. Am să vă încredinţez treburi cât mai variate posibil, ca să nu vă plictisiţi. O trecere pe la spital mi se pare o idee bună. Veţi face parte din echipa de curăţenie de la sala de urgenţe, de exemplu. Asta o să vă arate ce li se poate întâmpla celor care conduc ca nebunii. Dar, pentru început, cred că vă voi trimite să lucraţi la cantina unui azil de bătrâni. Va trebui, bineînţeles, să veniţi în fiecare săptămână să-mi daţi raportul… Ştiţi unde să mă găsiţi, nu-i aşa? Biroul meu nu şi-a schimbat locul. Ne vedem acolo luni dimineaţă, la orele nouă fix. Să nu

întârziaţi.

Salută pe toată lumea şi se îndepărtă, cu dosarul sub braţ. Uluită, Cindy îi aruncă o privire ucigătoare. Îşi regăsi în sfârşit glasul.

— Spitalul? Un azil de bătrâni? Vă jur că nesuferita asta o să mi-o plătească. Eu…

Nu avu timp să termine, deoarece Bill şi Julia o trăgeau deja afară ţinând-o fiecare cu fermitate de un braţ. Nu-i dădură drumul decât atunci când ajunseră în parcare, în faţa maşinii lui Bill.

— Haide, îi spuse Julia, nu-i chiar atât de îngrozitor. Cel puţin, te poţi întoarce acasă în fiecare seară.

Compară în minte luxosul apartament al Cindyei, din Mayfair, cu mica ei locuinţă dintr-un cartier modest al Londrei. Fără să-i stârnească cea mai mică amărăciune, această viziune îi risipi dorinţa de a se înduioşa mai mult în legătură cu soarta surorii sale.

Cindy rămase ciudat de tăcută tot timpul drumului. Nu ieşi din toropeala ei decât atunci când ajunseră în faţa imobilului în care locuia.

— Urcaţi să beţi ceva, amândoi, propuse ea.

Julia avu surpriza să descopere că apartamentul fusese proaspăt redecorat. Mobilele tubulare şi schiţele lui Picasso cedaseră locul unui stil care amintea vag de Renaşterea italiană. Dar, în ciuda marilor sume de bani care era limpede că fuseseră cheltuite, se simţea că gustul Cindyei nu era foarte sigur.

— A trebuit să pun să se refacă totul din cauza asta! explică ea arătând un tablou aflat între două ferestre înalte.

Tabloul, de factură clasică, înfăţişa un peisaj neguros, luminat parcă din interior. Julia făcu ochii mari de uimire. Nu văzuse niciodată ceva atât de frumos.

— Marcello mi l-a dăruit exact înainte de întoarcerea mea, îi destăinui Cindy. Restul nu se potrivea cu el, astfel că am schimbat totul.

Puţin mai târziu, în timp ce savurau cu toţii câte o ceaşcă de cafea, ea începu să se plângă.

— Este înfiorător! Nu vreau să lucrez într-un spital. Şi cu atât mai puţin să dau să le mănânce unor bătrâni.

Bill era cât pe ce să se înece.

— Consideră-te fericită că ai scăpat atât de uşor! izbucni el cu vehemenţă. După părerea mea, găsesc că trebuia să fii închisă. Poate că asta ţi-ar fi adus puţină minte la cap! Am făcut tot ce-am putut ca să te scap de propria ta prostie, şi tu nu ştii decât să te lamentezi.

Cindy îl privi ca şi cum nu putea să-şi creadă urechilor. Apoi o grimasă copilărească îi schimonosi faţa şi lăsă să-i scape un suspin. O secundă mai târziu, era refugiată la pieptul lui, cu braţele înlănţuindu-i gâtul, cu capul ascuns în scobitura umărului lui. O scuturau hohote de plâns incontrolabile.

— Oh, Bill! Nu te înfuria pe mine, te rog. Asta mă tulbură…

— Ei bine, hm… este inutil să plângi, mormăi el, emoţionat. Poate că ţi-am vorbit puţin prea aspru, dar acum s-a sfârşit. Haide, Cindy…

Cum el îi bătea uşor, cu stângăcie, umărul, ea îşi ridică faţa scăldată în lacrimi.

— Eşti un adevărat prieten. Voi face tot ce-mi vei spune. Tot. Îţi promit să fiu cuminte.

— N-am decât un sfat să-ţi dau: să accepţi cu bunăvoinţă pedeapsa pe care ai primit-o, să respecţi regula jocului.

Ea se smiorcăi cu un aer pocăit şi-i adresă un mic zâmbet curajos.

— De acord, chiar dacă asta îmi cere un efort supraomenesc.

— Bravo! Aceste trei luni vor trece foarte repede, o să vezi.

Bill se ridică pentru a-şi lua rămas-bun. Cindy se ridică la rândul ei şi ea îl îmbrăţişă impulsiv.

— Îţi mulţumesc, Bill! îţi sunt atât de recunoscătoare!

Îl sărută pe obraz, se răsuci pe călcâie şi dispăru în camera ei. Bill devenise roşu cărămiziu.

— Trebuie să plec, zise el evitând privirea Juliei. Am nişte clienţi de văzut...

Julia se stăpânea să nu râdă.

— Cindy nu este atât de rea, în fond, reluă el. Frivolitatea ei n-o împiedică să aibă inimă. Viaţa pe care o duce nu-i aduce nimic bun.

— Bill, mă surprinzi, îl dojeni ea cu blândeţe. N-aş fi crezut niciodată că te poţi lăsa păcălit. Nu tu.

— Ce vrei să spui?

Ea râse deschis, de data asta.

— Cindy tocmai ţi-a jucat o scenă de prefăcătorie. Ea nu regretă absolut nimic. Crede că locul unui bărbat este la picioarele ei şi, ca să te cucerească, ţi-a spus ce voiai să auzi.

Bill se încruntă.

— Draga mea copilă, ziua asta te-a răvăşit. Nu este felul tău să fii atât de severă.

Julia deschise gura ca să protesteze, dar se stăpâni. La ce bun să mai discute?

— Bineînţeles, reluă Bill cu o notă de umor, aş putea, până una-alta, să-mi închipui că eşti geloasă.

— Ar fi ridicol!

— Oh, ai fi putut să-mi laşi iluziile. Cunoşti sentimentele mele faţă de tine...

O trase spre el şi o strânse în braţe. Julia se lăsă în voia lui, tulburată de un elan de afecţiune, de tandreţe.

— N-ai uitat că cinăm împreună, în seara asta? o întrebă el dându-i drumul.

— Nu, n-am uitat.

— Voi trece să te iau de acasă la ora opt. Îi scrută o clipă faţa şi adăugă:

— Ai un aer obosit. Eşti sigură că nu vrei să te culci

devreme?

Julia îşi petrecuse într-adevăr o bună parte din noapte într-un comisariat, ca să apere interesele unui client care fusese arestat imediat după ora unsprezece seara.

— Eşti un înger, Bill, dar va fi foarte bine, te asigur.

— Atunci, am fugit. Pe curând!

După plecarea lui Bill, Julia intră în camera surorii sale. Cum se aştepta, Cindy era aşezată la măsuţa de toaletă, ocupată cu retuşarea machiajului. Din suferinţa ei recentă nu mai rămăsese nicio urmă. Julia surâse fără să vrea. Dezaproba latura superficială a Cindyei, dar nu putea să nu-i admire abilitatea de a păcăli majoritatea oamenilor. Privirile celor două surori se întâlniră în oglindă, complice pentru o clipă.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine… începu Julia.

— N-am putut rezista, Julia. Bill este o tentaţie permanentă. Există atâta naivitate în spatele aerelor sale de distincţie!

— Ăsta nu-i un motiv să-ţi baţi joc de el. Şi nu uita să-i plăteşti onorariile, cum ai făcut ultima dată!

— Oh! Nici măcar n-o să-şi dea seama. Are destui bani şi eu, în momentul de faţă, sunt mai curând lefteră.

— Tu? se miră Julia. Nu m-ai lăsat niciodată să cred asta. Îşi trecu o privire sceptică peste decorul luxos al camerei.

Unul dintre panourile culisante ale imensului garderob era întredeschis, lăsând să se vadă un morman de veşminte.

— Te asigur că sunt lefteră. De câteva luni, pensia mea alimentară soseşte întotdeauna cu întârziere. Va trebui ca Bill să-i scrie fostului meu soţ. O scrisoare severă. Între noi fie spus, sunt cu adevărat furioasă pe Bill. Ar fi putut să mă scoată din situaţia asta.

Julia îşi ridică ochii spre cer, exasperată.

— Te-a scăpat din ce era mai rău, Cindy.

— Nu. Nu sunt la închisoare, de acord, dar n-am dreptul

să mă mişc din Anglia timp de trei luni. Şi trebuie să mă întâlnesc cu mama lui Marcello peste cincisprezece zile, la Veneţia!

— N-ai decât să-i spui lui Marcello al tău că s-a ivit un obstacol.

— Nu înţelegi. Mama lui nu locuieşte tot timpul cu el. Ea are propriile ei afaceri, la Milano. Se ocupă de modă, sau cam aşa ceva. Se deranjează special pentru mine. Oare ce să-i spun lui Marcello? Nu pot totuşi să invoc adevăratul motiv al absenţei mele!

— N-ai decât să inventezi o boală.

— Boală care să dureze trei luni? Presupun că va alerga la căpătâiul meu.

Julia scoase un suspin.

— Îmi pare rău, scumpa mea. Este neplăcut pentru tine, ştiu, dar nu văd nicio soluţie.

— Eu văd una, afirmă liniştită Cindy. M-am gândit la asta în maşină. Este foarte simplu. Te vei duce acolo în locul meu.

După o clipă de stupefacţie, Julia începu să râdă.

— Pentru o clipă, am crezut că vorbeşti serios.

— Dar am vorbit serios, zise Cindy întorcându-se spre ea. Am făcut asta de o mulţime de ori.

— Când eram copii, poate…

— Şi când am crescut, de asemenea. Ţi-ai pierdut memoria? S-a întâmplat adeseori ca una să ia locul celeilalte.

— Da, ca să ne distrăm, timp de câteva ore. La vreo serată, în casa unor prieteni. Dar acum, ar fi un veritabil abuz de încredere. În plină zi. Este o nebunie, Cindy!

Julia vorbise cu o voce fermă, sperând că Cindy se va lăsa convinsă. Se dovedi o osteneală zadarnică.

— Dar va dura numai două zile! M-am gândit la toate. Te vei duce acolo, te vei descurca să-i faci o impresie bună mamei lui Marcello – de altfel, sunt sigură că o vei scoate la

capăt mai bine ca mine – şi-ţi trimit o telegramă cerându-ţi să te întorci de urgenţă pentru că sora ta este bolnavă.

— Nu fi absurdă! Marcello va descoperi imediat înşelătoria.

— Ce ştii tu despre asta? Nu ne-am văzut decât patru zile. Şi apoi, dragostea e oarbă, este bine ştiut.

— Ceea ce trebuie să te fi orbit pe tine este mai degrabă palatul lui veneţian plin de obiecte de valoare, replică Julia pe un ton tăios. Nu, Cindy, regret. Ideea ta este o prostie.

Îşi stăpâni deodată un căscat.

— Şi aş vrea să nu-mi mai arunci în cap planurile tale fanteziste când sunt moartă de oboseală. Am lucrat aproape toată noaptea.

— Iartă-mă, draga mea, zise Cindy cu un aer ruşinat. Îţi vorbesc ca o egoistă despre micile mele probleme, în timp ce tu cazi din picioare de somn. Să nu mai vorbim.

Julia îi aruncă o privire bănuitoare. Când Cindy capitula prea uşor, era mai bine să iei seama. Dar nu mai avea puterea să reacţioneze.

— Cred că-l voi suna pe Bill ca să anulez invitaţia lui la cină. Mi-a sugerat-o el însuşi adineauri, ar fi trebuit să-l ascult.

— Nu poţi să-i faci asta! exclamă Cindy, revoltată. Cere-i mai degrabă să te ia de aici. Vei câştiga astfel două ore bune de odihnă întinzându-te pe patul meu. Şi ca să ieşi, n-ai decât să îmbraci ceva de-al meu, adăugă ea arătându-i garderobul cu un gest neglijent.

Ideea era tentantă şi Julia se lăsă convinsă.

— Mulţumesc, eşti drăguţă, zise ea.

Telefonă la cabinet şi-i lăsă un mesaj secretarei lui Bill. Când puse receptorul la loc, Cindy trăsese deja perdelele la ferestre şi cuvertura de pe pat. Julia îşi scoase hainele şi se strecură între cearşafuri.

— Te trezesc peste două ore, promise Cindy.

— De acord, dar cum două precauţii sunt mai bune decât

una, am să pun ceasul să sune, zise Julia.

Apoi se întinse cu plăcere. Ultimul lucru pe care-l auzi înainte de a se scufunda în somn fu zgomotul uşii care se închidea încet.

Se trezi tresărind, în prada unei ciudate nelinişti. Se făcuse întuneric în încăpere, prea întuneric pentru ora şase a unei seri în plină vară. Tăcerea era de-a dreptul îngrijorătoare.

Se ridică în capul oaselor şi aprinse lumina. Deşteptătorul dispăruse. Aruncă o privire ceasului de la mână şi-şi înăbuşi un ţipăt. Era aproape miezul nopţii. Dormise opt ore!

— Cindy! strigă ea sărind din pat. Cindy, de ce nu m-ai trezit?

Dar n-a fost foarte surprinsă, ieşind din dormitor, să constate că apartamentul era gol. Cindy ieşise.

— Aş putea să pun pariu că ştiu unde se află în momentul acesta, bombăni ea. Dar de ce? Compania lui Bill trebuie s-o plictisească de moarte. Ce pune oare la cale?

Îmbrăcă unul din capoatele Cindyei şi se duse să-şi pregătească o cafea la bucătărie. Apoi îşi luă ceaşca şi o farfurie cu biscuiţi în salon şi se aşeză pe canapea. Tocmai mânca un biscuit când sună telefonul. Ridică receptorul.

— Lucinda? întrebă o voce frumoasă, profundă. Tu eşti?

— Nu, bâigui ea cu gura plină. Sunt sora ei, Julia. Cindy nu este acasă. A ieşit.

— Vreţi să repetaţi, vă rog?

Bărbatul avea un accent străin, muzical.

— Am spus că sunt sora ei, Julia, repetă ea străduindu-se să vorbească mai clar.

— Ah! Domnişoara Zorro!

— Poftim?

— Avocata. Cea care îi apără pe cei oprimaţi. Cindy mi-a vorbit despre dumneavoastră.

Julia îşi stăpâni un protest indignat.

— *Signor* Farisi, pentru că presupun că aceasta este

identitatea dumneavoastră, zise ea cu răceală, mă tem că aţi sunat într-un moment nepotrivit. Cindy nu este acasă.

— Vreţi să spuneţi că a ieşit?

— Da.

Dacă Marcello Farisi avea intenţia să se intereseze de acţiunile şi mişcările surorii ei, noaptea, ea nu-l va ajuta în niciun fel.

— Şi dumneavoastră sunteţi la ea acasă?

— Dat fiind faptul că v-am răspuns la telefon, se poate trage această concluzie, într-adevăr.

Tonul ei enervat avu darul să-l facă să râdă pe Marcello.

— Locuiţi aşadar cu Lucinda?

— Nu, am propriul meu apartament, dar… se întâmplă să fiu acasă la ea în momentul acesta. Am lucrat toată noaptea într-un comisariat şi am adormit.

— Sfântă Fecioară! Ce ocupaţie ciudată pentru o femeie. Vă distrează atât de mult să vă jucaţi de-a Zorro?

Julia strânse din dinţi.

— *Signor* Farisi, eu nu mă joc de-a nimic. Sunt o avocată foarte calificată. Mi-am făcut studiile la Universitatea din Cambridge, vorbesc cinci limbi şi-mi iau munca foarte în serios.

— Nu am nicio îndoială, zise el, ironic. Orice femeie care vrea să lase impresia că nu este interesată de bărbaţi ia lucrurile foarte în serios.

— Ah! Ah! Foarte amuzant, replică Julia. Nu vă sfătuiesc să vă găsiţi într-o zi în faţa mea, pe banca acuzaţilor. Aş putea să vă arăt cu cine aveţi de-a face!

El izbucni într-un râs înăbuşit, un râs din gât care nu era lipsit de farmec.

— *Cara signorina,* nu vă supăraţi. Nu voiam să vă ofensez. Am convingerea că sunteţi extraordinar de inteligentă. Asta este ceea ce mă întristează, de altfel. O femeie care gândeşte prea mult îşi neglijează feminitatea. Ea comite în felul acesta o crimă împotriva firii.

— Ascultându-vă s-ar putea crede că sunt o femeie urâtă, respingătoare! izbucni Julia. Pentru informarea dumneavoastră, să ştiţi că n-am făcut niciodată bărbaţii să fugă. Dimpotrivă…

Râsul lui Marcello Farisi crescu, vibrând în receptor. Julia regretă imediat că se lăsase mânată de mânie. Era furioasă pe el, şi pe ea însăşi. Dar el redeveni serios.

— Iertaţi-mă, zise el. Mă comport foarte prost îngăduindu-mi să vă tachinez în felul acesta. Vreţi să aveţi amabilitatea s-o anunţaţi pe Lucinda că am sunat-o? Mai spuneţi-i, vă rog, că mama este nerăbdătoare s-o întâlnească.

— *Signor* Farisi, aş vrea să vă întreb ceva. Este absolut indispensabil ca Cindy să meargă la Veneţia peste cincisprezece zile? Ar putea să survină unele dificultăţi şi…

— Nu înţeleg. Mi se pare că Lucinda nu lucrează?

— Nu, dar…

— În cazul acesta, ce ar putea-o împiedica să vină s-o cunoască pe mama?

— Nimic. Să nu mai vorbim despre asta. Vă rog. Îi voi spune Cindyei că aţi telefonat.

— *Grazie, signorina.*

După ce închise, Julia aruncă telefonului o privire duşmănoasă.

— Măgar egoist şi plin de el, mormăi ea. Mă joc de-a Zorro, auzi!

În aceeaşi clipă, auzi o cheie răsucindu-se în broască şi o conversaţie şoptită în vestibul. Se ridică să meargă în întâmpinarea lui Bill şi a Cindyei şi fu cât pe ce să cadă pe spate.

Se vedea pe ea însăşi intrând în salon!

Nu exista niciun motiv de îndoială. Silueta aceasta foarte elegantă, costumul sobru fustă-taior, părul pieptănat spre spate, ciorapii negri – era o imagine pe care oglinda i-o reflectase de sute de ori.

— Vezi, Bill! exclamă Cindy cu o voce triumfătoare. Ţi-am spus că Julia n-o să-şi creadă ochilor.

Într-adevăr, Julia se lăsase să cadă pe canapea, uluită. Bill se aşeză lângă ea, înconjurând-o afectuos cu braţul.

— Nu te supăra pe noi, draga mea. Cindy n-a avut curajul să te trezească. La început, a îmbrăcat hainele tale în joacă şi, cum eu nu mi-am dat seama de nimic, a vrut să mă însoţească la restaurant ca să vadă cât timp putea să dureze înşelătoria.

— Şi cât timp a durat? întrebă Julia.

— N-am început să am îndoieli decât la sfârşitul mesei, când am abordat o adevărată conversaţie. Unele amănunte nu se potriveau. Este o dovadă că, la urma urmei, oamenii nu văd decât ceea ce vor să vadă.

Julia întâlni privirea Cindyei, care-i adresă un semn imperceptibil din ochi. Aşadar, se gândi ea, Bill fusese fără ştirea lui cobaiul unei mici experienţe. Acesta din urmă o întrebă:

— Vrei să te conduc acasă la tine, Julia?

— Nu, mulţumesc. Voi rămâne aici, în seara asta. Trebuie să am o discuţie cu Cindy.

— În cazul acesta, am să vă las, spuse el ridicându-se. Cele două surori îl urmară în vestibul. În momentul când să iasă, el şovăi, apoi roşi. După care, cu un mic râs stânjenit, le dădu fiecăreia câte un sărut uşor.

— Sper că vă veţi relua repede înfăţişările respective, zise el. Situaţia asta este mai curând jenantă.

Când uşa se închise în urma lui, Cindy şi Julia reintrară în salon şi se aşezară una în faţa celeilalte, fără un cuvânt, observându-se cu coada ochiului. Şi, dintr-odată, izbucniră în acelaşi timp în râs. Veselia aceasta comună le dădu impresia că regăsiseră pentru o clipă camaraderia din copilăria lor.

— Bietul Bill! murmurară ele într-un singur glas.

— Are dreptate, să ştii, continuă Cindy. Oamenii nu văd

decât ceea ce vor să vadă. Marcello se aşteaptă la venirea mea, şi pe mine mă va primi.

— Dar tu ai auzit ce a spus Bill? Te-ai trădat îndată ce aţi abordat o conversaţie serioasă.

— Deoarece Bill ne cunoaşte bine pe amândouă. Marcello şi cu mine ne-am văzut numai timp de patru zile şi au trecut mai multe săptămâni de atunci. El nici măcar nu ştie că suntem gemene.

— Dar el ştie de existenţa mea, sunt la curent, mulţumesc. Mă consideră chiar drept o bătrânică arţăgoasă... bombăni Julia.

— Cum?

Ea repetă pe scurt conversaţia pe care o avusese cu Marcello, şi Cindy fu scuturată de noi hohote de râs.

— Nu ţi-am spus că are păreri destul de convenţionale despre femei? Acum, ai dovada.

— De ce naiba nu i-ai spus că ai o soră geamănă?

— Tu o spui la toată lumea?

— Nu, este adevărat. Oamenii pun întotdeauna aceleaşi întrebări şi asta sfârşeşte prin a mă enerva.

— Atunci, nu înţelegi că este foarte uşor şi că nu există niciun risc? întrucât Marcello nu ştie că am o soră geamănă, va bănui şi mai puţin înşelătoria.

— Asta nu schimbă nimic. N-am nici cea mai mică intenţie să iau parte la maşinaţia ta ridicolă.

— De acord, făcu Cindy cu nepăsare. În cazul acesta, am să trec la planul numărul doi.

— Vrei să spui că n-am auzit încă ce-i mai rău? Care este planul tău numărul doi?

— Mă duc să-l văd pe Marcello şi tu vei fi aceea care-mi va trimite telegrama cerându-mi să mă întorc. Eu îmi voi scurta imediat şederea şi voi reveni la timp ca să reiau munca aceea blestemată.

— Oh, nu! N-o să faci asta! exclamă Julia cu vehemenţă. Te cunosc eu. O dată plecată din Anglia, te vei grăbi să uiţi

totul şi nu te vom mai revedea. Nu te voi lăsa să părăseşti ţara, Cindy.

Julia ştia deja că era pe cale să se prindă în cursă. Cindy ridică din umeri şi declară pe un ton indiferent:

— Dacă refuzi să mă ajuţi, este singura mea posibilitate. Haide, Julia, este o mişcare bună. Doar două zile, nu-i atât de îngrozitor. La urma urmei, nu-ţi cer să execuţi pedeapsa în locul meu. N-aş fi îndrăznit să merg până acolo. Aşadar, fii fată cumsecade.

Timp de o clipă, cele două feţe care semănau atât de mult părură că se înfruntă. Apoi Julia scoase un suspin.

— Presupun că n-am de ales, nu-i aşa? murmură ea.

Capitolul 2

În avionul care o ducea spre Veneţia, Julia se felicită că dobândise, datorită profesiei sale, gustul pentru ordine şi metodă. Nu ştia mare lucru despre Marcello Farisi, deoarece Cindy rămăsese foarte confuză, dar puţinul pe care-l ştia îl notase cu grijă în micul ei carnet, ca şi cum era vorba de tratat o afacere. Parcurse din nou amănuntele pe care le notase.

Unu: Marcello Farisi era un bogat negustor de obiecte de artă, care posedă galerii în majoritatea oraşelor mari ale Europei. Nota Bene: dacă nu era bogat, probabil că sora mea nici măcar nu s-ar fi uitat la el.

Doi: locuieşte la Veneţia, unde a cumpărat în urmă cu câţiva ani un palat în ruină, a cărui restaurare s-a terminat de curând.

Trei: este divorţat şi are un copil, o adolescentă numită Felicia care trăieşte cu mama ei în Franţa. Marcello este un tată extrem de sever.

Patru: a cunoscut-o pe Cindy la Veneţia, în urmă cu două luni, „apărând-o” de insistenţele unui gondolier prea curtenitor. Nota Bene: Cindy trebuie să fi acţionat intenţionat pentru a suci capul gondolierului în chestiune. Este incorigibilă.

Cinci: au ieşit împreună timp de patru zile şi, în cele din urmă, Marcello i-a cerut să devină soţia lui.

Şase: Cindy jură că raporturile lor au rămas întotdeauna „corecte”, în sensul victorian al termenului.

Şapte: dacă nu era declaraţia precedentă, n-aş fi luat parte niciodată la această mascaradă nesăbuită – ceea ce continuu să regret.

Lista se oprea aici. Julia nu găsi nimic de adăugat. Informaţiile erau din păcate cam subţirele pentru a înfrunta un caz atât de important.

„Ceea ce-mi lipseşte, se gândi ea, este o bună descriere

a acuzatorului – se corectă – vreau să spun a lui Marcello Farisi. Ştiu că este înalt, mai degrabă în vârstă, şi că are părul cenuşiu. Să sperăm că mă va recunoaşte la aeroport înainte să încerc să-l identific eu însămi. Şi, mai cu seamă, nu trebuie să ştie că vorbesc curent italiana. Cindy nu cunoaşte din această limbă decât două sau trei cuvinte”.

Deschise valijoara de voiaj a Cindyei, plină cu ceea ce considera de acum înainte drept „machiajul ei de scenă”. Cindy alesese cu scrupulozitate fiecare produs şi o instruise cum să le folosească. O târâse după aceea la coaforul ei, de unde Julia ieşise cu o coafură aidoma cu cea a surorii sale. În fine, trecându-şi garderoba în revistă, Cindy alesese un număr impresionant de veşminte.

— N-am nevoie de toate astea, pentru două zile, protestase Julia.

— Se presupune că nu ştii că vei rămâne acolo doar două zile. Şi chiar dacă pleci undeva pentru o săptămână, trebuie să iei întotdeauna cu tine lucruri pentru o lună. Asta este deviza mea.

— Marcello ştie oare că se căsătoreşte cu o maniacă incapabilă să treacă prin faţa unui magazin de îmbrăcăminte fără să-şi cumpere ceva?

— Bineînţeles. Tocmai asta îi place la mine. Latura mea frivolă şi decorativă. În realitate, inima lui aparţine palatului său afurisit. Pariez că, înainte de a mă cere în căsătorie, a verificat dacă mă asortam bine cu mobilierul.

În consecinţă, Julia decolase spre Veneţia cu cinci valize enorme pentru care trebuise să plătească în plus. Dar dispunea cel puţin de toate accesoriile necesare ca să-şi joace bine rolul. Se studie o clipă în oglinda valijoarei de voiaj. Fermecătoarea figură pe care o întâlni privirea ei nu era cu adevărat a ei, ci mai curând aceea a Cindyei.

Avionul ateriză pe aeroportul Marco Polo. Julia îşi adună lucrurile, îşi îndreptă cu curaj umerii şi se îndreptă spre ieşire cu picioarele tremurânde, ca şi cum la baza pasarelei

o aştepta un pluton de execuţie.

La controlul paşapoartelor, îl întinse ofiţerului de poliţie pe cel al Cindyei. Îşi ţinu respiraţia văzându-l că întârzie asupra fotografiei. Dar el închise paşaportul şi i-l înapoie zâmbind. Trecuse astfel cu succes prima ei probă.

În vamă, un funcţionar tânăr, descoperindu-i bagajele numeroase şi voluminoase, îi făcu semn să se oprească. Cu conştiinţa profesională şi nervozitatea unui începător, îi ceru politicos să deschidă o valiză. În timp ce el controla conţinutul, Julia îşi plimbă privirea în jurul ei. Uşa de ieşire din vamă fiind momentan întredeschisă, zări câteva persoane aflate în aşteptare.

Un bărbat mergea în lung şi-n lat cu nerăbdare. El nu remarcase că uşa era deschisă şi nu privea în direcţia ei. Avu astfel posibilitatea să-l studieze o clipă. La prima vedere, putea să fie vorba de Marcello. Gândindu-se însă mai bine la asta, fu sigură că se înşală. Bărbatul acela era prea tânăr pentru a fi Marcello Farisi. Sigur, avea părul puţin argintiu la tâmple, dar neglija amănuntul acesta superficial pentru a se concentra asupra mersului său, a corpului lui înalt şi zvelt. Se deplasa cu uşurinţa şi graţia tinereţii.

Nu purta haină. Mânecile cămăşii lui albe, suflecate până la coate, îi dezvăluiau antebraţele solide şi bronzate, cu păr decolorat de soare. Te făcea să te gândeşti la unul dintre acei piraţi îndrăzneţi din legendă care, de-a lungul secolelor, aduseseră veneţienilor renumele de tirani ai mărilor.

Dintr-odată, necunoscutul se întoarse şi o fixă cu ochii lui negri. Ea simţi un mic şoc. Apoi uşa se închise brusc.

Julia îşi dădu seama că respira cu dificultate. Cauza era fără îndoială zgomotul înconjurător şi noutatea situaţiei în care se afla. Ce va face oare dacă Marcello Farisi nu venise s-o întâmpine?

— *Signora!*

Reveni la realitate. Vameşul îi cerea să deschidă o altă valiză. Căută suspinând în poşetă şi-i întinse a doua cheie. În aceeaşi clipă, însă, o voce melodioasă şi profundă pe care i se părea că o cunoaşte, se auzi în spatele ei.

— Guido, dacă ai de gând să controlezi toate valizele logodnicei mele, o să stăm aici toată ziua.

Julia se întoarse tresărind şi se trezi nas în nas cu necunoscutul cu ochi negri, care o privea acum cu un oarecare amuzament. Aşadar, la urma urmei, era vorba chiar de Marcello Farisi. Nu-l văzuse intrând în serviciul de vamă, dar se simţea în el genul de autoritate calmă care deschide toate uşile. Tânărul vameş, jenat, bâigui că făcuse o greşeală şi înapoie Juliei cheia.

Aceasta îl măsura insistent pe Marcello Farisi şi o blestemă în sinea ei pe Cindy pentru că-i prezentase un portret atât de puţin potrivit al acestuia. Se străduí să nu lase să i se vadă uimirea: ar fi fost o greşeală fatală.

— Nu trebuie să te superi pe Guido pentru excesul lui de zel, spunea Marcello. O doamnă care are atât de multe bagaje atrage în mod obligatoriu atenţia.

— Îl cunoşti? întrebă ea.

— Este fiul lui Luigi.

Asta explica totul, după toate aparenţele. Julia era îngrozită. Cindy nu-i spusese nimic despre cineva cu numele de Luigi.

— Sper că nu l-ai uitat pe Luigi, grădinarul meu? făcu Marcello încruntându-şi sprâncenele. Ai vorbit de mai multe ori cu el.

— Ei bine... S-au petrecut atâtea lucruri în atât de puţine zile, răspunse ea. Singura persoană de care îmi amintesc cu adevărat eşti dumneata, Marcello.

El clătină din cap, cu ochii strălucitori.

— Iar dumneata eşti întocmai aşa cum ai rămas în memoria mea, dragă Lucinda. Ştii întotdeauna ce trebuie să spui, în momentul potrivit.

Julia ar fi putut jura că în tonul lui era o urmă de ironie. Conversaţia aceasta laconică era foarte departe de efuziunile pasionate de care se temea. Mulţumi Cerului pentru asta, deoarece Marcello Farisi era, hotărât lucru, extrem de seducător. La ce s-ar fi expus oare dacă bărbatul acesta cu prezenţă atât de fascinantă ar fi luat-o brusc în braţele lui? Nu-l cunoştea decât de câteva minute şi presimţea pericolul. Dacă nu era prea îndrăzneţ, poate că va reuşi să treacă fără mari dificultăţi peste cele două zile. Dar nu va şovăi să se facă nevăzută chiar în clipa când va primi telegrama surorii sale.

Marcello îngrămădi valizele pe un cărucior şi o conduse afară. Acolo îi aştepta un tânăr de vreo douăzeci de ani. Avea nişte obraji roşii, o figură zâmbitoare şi prietenoasă. Marcello îi cedă lui căruciorul.

— El este Enzo, o anunţă el. Încă nu l-ai cunoscut. Este fiul Serafinei. El se ocupă de vas.

— *Buon giorno,* Enzo, zise Julia.

La urma urmei, chiar şi Cindy putea să fi învăţat aceste cuvinte.

Surâsul tânărului se lărgi. El se înclină în faţa ei, apoi se îndepărtă împingând căruciorul. Marcello o luă pe Julia de braţ ca s-o conducă şi ea simţi din nou un mic şoc, ca atunci când îşi cufundase pentru prima oară privirea în ochii lui.

Aeroportul Marco Polo, construit pe malul apei, nu avea pereche cu nimic asemănător. Aici, deasupra lagunei, ca nişte bijuterii, se zăreau acoperişurile Veneţiei, plutind între cer şi mare. Spectacolul era încântător şi Julia uită de orice prudenţă.

— Dumnezeule, cât este de frumos! exclamă ea.

Îşi regretă imediat cuvintele. Se trădase, fără îndoială, că punea pentru prima dată piciorul la Veneţia. Marcello se mulţumi însă să spună:

— Da. Chiar când cunoşti foarte bine priveliştea aceasta,

ai întotdeauna impresia că o redescoperi.

O conduse de-a lungul cheiului, unde oamenii făceau coadă ca să prindă un papuc-zburător, care joacă la Veneţia rolul de taxi. Propriul lui vas, amarat puţin mai departe, se legăna încet pe apă. Enzo dusese deja pe vas bagajele Juliei. El îi întinse mâna ca s-o ajute să se urce la bord. Marcello o urmă cu o săritură uşoară, o invită să pătrundă în cabina vasului şi o instală pe o banchetă presărată cu perne.

Julia simţi podeaua vibrând sub picioarele ei. Motorul începu să duduie şi vasul porni, câştigând încetul cu încetul viteză. Dâra de spumă care-l lega de aeroport se subţia pe măsură ce înainta în lagună.

Marcello se aşează lângă tânăra femeie. El o obligă să-şi ridice capul spre el şi-i scrută faţa. Julia simţi în inimă o împunsătură de teamă. Venise oare clipa când el va descoperi impostura? Ea îi susţinu privirea, îi observă pielea bronzată, bărbia hotărâtă. Avea o gură mare şi fermă, bine conturată, făcută pentru ironie. Era gura unui bărbat puţin decepţionat, care trebuie să-şi fi pierdut de mult timp iluziile.

— Acum, văd ceea ce voiam să văd, declară el. Dragă Lucinda, nu ai considerat oare primirea mea puţin cam rece? Nu-mi plac demonstraţiile în public. Dar acum că eşti toată a mea, pot să te întâmpin aşa cum doresc.

Îi strivi gura sub a lui fără să-i lase timp să reacţioneze, înăbuşindu-i cu un sărut protestul instinctiv. Ea ridică mâinile ca să-l respingă, dar se stăpâni în ultima clipă. De acum înainte, ea era Cindy. Trebuia să se comporte aşa cum ar fi făcut-o Cindy.

Sărutul acesta de o ardoare mistuitoare o tulbură adânc. Marcello o lipi strâns de el. Îi simţea muşchii pieptului şi ai coapselor prin stofa hainelor. Cum putuse să fie atât de naivă pentru a spera că bărbatul acesta se va comporta cu oarecare reţinere? Acum dădea frâu liber pasiunii lui şi se

aştepta cu siguranţă ca ea să facă la fel.

Încercă să-şi reamintească faptul că nu juca decât un rol, că existau limite peste care nu trebuia să treacă. Spre propria ei uimire, însă, îşi dădu seama că răspundea sărutului lui Marcello după bunul ei plac şi că acest sărut îi stârnea senzaţii tulburătoare. Marcello se mişcă, o făcu să se răstoarne încet spre spate, pe perne. Ea îl reţinu lângă ea cu un gest care era o acceptare, o invitaţie.

El scoase un soi de geamăt, care o făcu să se înfioare de plăcere. Apoi se desprinse şi o privi îndelung, întârziind asupra ochilor ei febrili, asupra gurii întredeschise. Ea văzu trecând prin ochii lui un fel de neîncredere, înlocuită repede de o licărire amuzată.

— Draga mea, murmură el, trebuie să-ţi fi lipsit mai mult decât îndrăzneam să sper. Nu m-ai sărutat niciodată în felul acesta. Este ca şi cum ai fi... o altă persoană.

Ea se ridică, cuprinsă de nelinişte.

— Nu spune prostii, bâigui ea. Cum aş putea fi o altă persoană?

— Într-adevăr, cum? Este un mister pe care va trebui să-l dezleg. Din fericire, vom petrece mult timp împreună, zilele astea.

— Ai uitat de mama dumitale? îl întrebă Julia. Nu va fi împreună cu noi?

— Oh, nu imediat!

— Cum?

— Nu va sosi mai devreme de mâine seară. Sau poimâine. Julia reflectă repede. Ştia că nu-şi putea permite să rămână prea mult timp singură în compania lui Marcello. Începea să-i fie ruşine de comportarea ei. Un bărbat pe care-l cunoştea abia de o jumătate de oră stârnise în ea o pasiune furtunoasă, făcând-o să uite de prudenţă, de loialitatea faţă de sora ei. Ar fi dat orice să scape din această situaţie. Dar cum să facă?

Scoţând-o brusc din gândurile ei, Marcello o conduse

afară din cabină ca s-o facă să admire spectacolul care li se oferea. Vasul îşi încetinise înaintarea. Observă că ajunseseră la Veneţia şi că începeau să coboare pe Canal Grande. Uită totul la bucuria primei ei întâlniri cu oraşul acesta.

Canal Grande, „bulevardul” principal al Veneţiei, descria un „S” uriaş în inima bătrânului oraş. Circulaţia era aici foarte intensă. Vasele cu motor treceau pe lângă gondole şi marile nave de călători zigzagau de la un mal la altul, primind şi descărcând zeci şi zeci de pasageri. Faţadele palatelor se oglindeau în apă.

Ajunseră curând în faţa Palatului Cortese, locuinţa lui Marcello. Era un palat construit în stil gotic, cu numeroase arcade şi ferestre decorate artistic. Enzo se angajă pe un canal lateral, coti imediat după aceea şi opri în faţa a ceea ce părea să fie hangarul vasului. Marcello sări pe un ponton de lemn şi întinse mâna Juliei.

— Enzo îţi va aduce bagajele, îi spuse el. Vino, o să bem ceva rece şi apoi îi voi cere Serafinei să-ţi arate camera în care vei sta.

Palatul, foarte vechi, purta semnele unei restaurări recente. Marcello deschise o uşă masivă din lemn de acaju, ornamentată cu ţinte aurii, şi o invită pe Julia să intre într-un salon vast cu pardoseala din dale de marmură, cu pereţii decoraţi cu tapiserii. Nelinişstea ei spori la ideea întâlnirii cu Serafina, pe care se presupunea că o cunoaşte. Dar această femeie de treabă nu manifestă o curiozitate exagerată, ceea ce o linişti.

Julia ştia că Cindy intrase înaintea ei în palatul acesta. Din nefericire, dispunerea încăperilor şi alte amănunte practice nu lăsaseră decât puţine urme în mintea surorii sale, care se dovedise incapabilă să-i dea o descriere precisă. De aceea, se hotărî să-şi asume un risc.

— Locuinţa dumitale este atât de mare încât nu mă mai orientez, Marcello, se încumetă ea. Sunt sigură că astăzi m-

aş rătăci în ea.

Stătea în apropierea unei uşi cu geamuri. Marcello se apropie şi-i întinse un pahar.

— Spui asta pentru că nu mai recunoşti această încăpere, Lucinda. În timpul şederii tale aici, tapiseriile erau în curs de restaurare. După ce au fost repuse la locul lor, totul pare schimbat.

Julia sorbi câteva înghiţituri dintr-un cocteil delicios şi optimismul îi reveni puţin. Se descurcase destul de bine într-o situaţie care putea deveni incomodă.

— Dar există aici un lucru care nu se schimbă, continuă Marcello. Vino să vezi.

O luă de cot şi o făcu să treacă prin uşa deschisă. Se găseau acum amândoi într-un mic balcon care domina Canal Grande.

— Iată un spectacol care-mi va tăia întotdeauna respiraţia, zise el.

— Oh, da! murmură ea, fermecată.

Serafina veni să anunţe că bagajele *signorei* erau în camera ei.

— Du-te, îi sugeră Marcello. După această lungă călătorie, o mică siestă îţi va face mult bine. În seara asta, vom cina doar noi doi. Sunt nerăbdător să se facă seară.

Îşi trecu peste ea o privire leneşă, senzuală, care nu lăsa nicio îndoială asupra a ceea ce avea în minte. Julia avu impresia că o dezbrăca, întârziind asupra sânilor şi a coapselor ei. Simţi un val fierbinte răspândindu-se în ea şi, ca să scape de această privire, se grăbi s-o urmeze pe Serafina.

Camera ei se afla exact deasupra încăperii pe care tocmai o părăsise. Ferestrele ei se deschideau de asemenea în balcoane care dădeau spre canal. Covoare orientale acopereau pardoseala de marmură, înconjurând un pat din lemn de nuc sculptat. Îndată ce rămase singură, se întinse peste cuvertura de brocart verde şi închise ochii.

Regreta amarnic că nu ascultase de vocea raţiunii, voce care o avertizase că toată povestea asta se va sfârşi rău.

În spatele pleoapelor închise, revăzu figura lui Marcello şi încercă să înţeleagă de ce Cindy îl descrisese atât de greşit. De ce i-l zugrăvise ca pe un bărbat care nu mai era foarte tânăr, şi mai curând plictisitor? Din cauza părului argintiu de la tâmple? Raţionamentul acesta părea prea simplu.

Nu, pe această faţă nu exista într-adevăr nicio urmă de plictiseală sau de bătrâneţe. Trăsăturile lui erau, dimpotrivă, bine conturate şi clare. Julia îi dădea cam treizeci şi cinci, treizeci şi şase de ani. Cum putuse oare Cindy să nu remarce această seducţie aproape animalic, şi care pe ea o tulburase de la prima privire?

Dacă ar fi fost logodnicul meu, se gândi Julia, n-aş fi trimis niciodată o altă femeie aici, în locul meu. N-aş fi suportat ideea s-o ia în braţele lui şi s-o acopere de sărutări.

Cu toate acestea, asta n-o deranjase pe Cindy câtuşi de puţin.

Julia îşi aminti dintr-odată că puţin mai devreme, pe vas, Marcello îi spusese:

— Nu m-ai sărutat niciodată în felul acesta…

Descoperi în clipa aceea, cu un mic şoc, că Cindy nu avea nimic pasional în ea. Era prea calculată, prea doritoare să controleze fiecare situaţie, pentru a scoate din ea cât mai mult profit posibil. Din această cauză, fără îndoială, nu înţelesese adevărata personalitate a lui Marcello Farisi.

Julia, în schimb, înţelesese totul şi, deodată, avu în mod neaşteptat certitudinea că Cindy o însărcinase cu o misiune mult mai grea decât toate acelea pe care trebuise să le ducă la bun sfârşit până acum.

Capitolul 3

După trei ore de somn şi un duş bun, Julia îşi spuse în sinea ei că aventura în care se lansase avea totuşi şi aspecte plăcute. Era încântată să aibă la dispoziţia ei o parte din considerabila garderobă a Cindyei. Fiecare piesă îi stătea de minune. Cindy era poate lipsită de discernământ în unele privinţe, dar cu siguranţă lucrurile stăteau cu totul altfel când era vorba să se pună în valoare. Faţa şi silueta erau singurele ei atuuri; le îngrijea aşa cum un soldat are grijă de armele lui.

Julia surâse constatând că lenjeria de corp a Cindyei era la fel de fină ca restul toaletelor ei. Îmbrăcă un slip şi un sutien atât de străvezii încât se îndoi de utilitatea lor reală. Desigur, atingerea lor era agreabilă şi se simţea în ele mai feminină ca niciodată. Cercetând însă cele două minuscule triunghiuri de dantelă care aveau fineţea unei pânze de păianjen şi care abia îi cuprindeau rotunjimile sânilor, se gândi că ar avea fără îndoială nevoie de bariere mai solide pentru a se apăra de avansurile lui Marcello. Oricum, era hotărâtă să nu-l lase să devină prea îndrăzneţ.

Cindy o avertizase că trebuia neapărat să se pună la patru ace pentru cină, deoarece aşa o va aştepta stăpânul casei. Julia înţelegea această exigenţă. Viaţa profesională şi viaţa privată ale lui Marcello erau strâns împletite. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului scrutând suprafaţa lucrurilor, căutându-le frumuseţea şi plătindu-i preţul atunci când o găsea.

Alese o rochie de seară lungă din satin de nuanţa fildeşului, susţinută în talie de un lanţ de argint şi căzând apoi ca petalele unei flori până la nivelul gleznelor. Corsajul, uşor drapat, era susţinut pe un umăr de o broşă de argint. Celălalt umăr rămânea gol. Era un model de o simplitate ingenioasă şi de efect.

O mică poşetă ţesută din fire de argint şi sandale de

asemenea argintii completau această ţinută. Julia le găsi fără dificultate, deoarece Cindy îi furnizase diverse liste cu ce se potrivea la fiecare rochie, considerând probabil că sora sa n-ar fi ştiut să se descurce singură. În sfârşit, după ce se machiase uşor şi se parfumase – cu un parfum atât de scump încât Cindy ezitase ea însăşi trei secunde înainte de a-l cumpăra – Julia se duse să se posteze în faţa oglinzii.

Rămase încremenită locului. Nu se gândise niciodată că putea semăna cu această femeie fermecătoare şi sofisticată care se afla în faţa ei. Auzi pe neaşteptate vocea Cindyei:

— Acum înţelegi de ce consacru atâta timp şi atâţia bani înfăţişării mele. Poate că este un lucru frivol, dar priveşte rezultatul…

Vocea era atât de limpede încât Julia tresări. Apoi începu să râdă. Imaginaţia îi juca feste.

— Da, înţeleg, răspunse ea imaginii din oglindă. În fond, poate că în mine se află mai mult din tine decât credeam.

Reveni cu picioarele pe pământ. „Iată că am ajuns să vorbesc singură. O să ajung să fiu închisă într-un ospiciu!”

Părăsi bine dispusă camera, hotărâtă să petreacă o seară agreabilă, orice s-ar întâmpla. La ora opt fix, pătrunse în marea sufragerie unde o aştepta Marcello. Auzind ţăcănitul uşor al tocurilor ei înalte pe mozaic, el se întoarse şi faţa lui se lumină de plăcere. Extrem de elegant el însuşi, era îmbrăcat în smoching, cu cămaşă albă şi papion negru. Luă mâna Juliei şi o duse la buze fără să rostească un cuvânt. Ea îi surâse, ştiind că el aducea astfel un omagiu frumuseţii ei.

— Eşti perfectă, murmură el în sfârşit. Cu dumneata, fiecare amănunt este întotdeauna încântător, distins. Este exact amintirea pe care mi-ai lăsat-o.

Se îndreptă spre un gheridon, luă un pahar fără picior, din sticlă de Veneţia, şi i-l întinse.

— Spune-mi dacă am reuşit dozajul dumitale preferat.

Julia gustă din îngrozitorul amestec de gin şi vermut, care-i plăcea la nebunie Cindyei, iar ea întâmpina toate chinurile din lume ca să-l înghită. Îşi reţinu o grimasă.

— Delicios, rosti ea.

— Vino, vreau să-ţi arăt ceva.

Marcello o conduse în fundul încăperii, unde pe o parte de perete trona o schiţă mare în cărbune. Era un portret al Cindyei, executat cu mare iscusinţă. Artistul prinsese întregul farmec al modelului, vivacitatea şi cochetăria ei. Avea însă în ochi o licărire interesată, iar gura copilăroasă denota o părere de egoism.

— Îţi aminteşti fără îndoială de prietenul meu Carlo Bratti, zise Marcello. Este cel mai bun restaurator de tablouri din Veneţia. Lucra aici în ziua când ai venit ultima dată. Îţi aminteşti că voia cu disperare să te picteze? Din păcate, n-a fost timp. După ce ai plecat, a făcut pentru mine această schiţă, din memorie. Cum vezi, o preţuiesc în mod deosebit.

În timp ce examina schiţa, Julia se întreba dacă Marcello ţinea chiar atât de mult la ea. Desigur, pusese să fie încadrată cu grijă, într-o ramă de mare preţ, ca toate tablourile din încăpere. Dar portretul logodnicei lui dragi n-ar fi meritat să fie agăţat mai degrabă în intimitatea camerei lui?

— Carlo insistă în continuare să te picteze, continuă Marcello. De data asta, vrea să pozezi pentru el. I-am spus că vei accepta dacă ţi-o cer eu.

— Dar… desigur, bâigui Julia, care nu vedea cum ar fi putut refuza.

Marcello se întoarse spre intrarea în încăpere.

— Iată că tocmai a venit.

Julia văzu intrând un bărbat scund, chel şi bondoc. Purta o bluză pătată de vopsele peste nişte pantaloni de doc.

— Carlo, logodnica mea acceptă să pozeze pentru tine, îl anunţă Marcello. Tocmai i-am vorbit despre asta.

Bondocul se înclină în faţa Juliei.

— *Grazie, signora.* Scuzaţi-mi ţinuta, dar trebuie să profit de ultimele raze de lumină.

— Carlo este pe cale să termine de restaurat câteva fresce pentru mine, îi explică Marcello.

El îi întinse artistului un pahar care aproape dispăru în mâna lui mare. Avea adevărate mâini de artist, mâini puternice, capabile să manevreze pensula ore întregi fără să obosească.

— Îmi place mult portretul pe care mi l-aţi făcut, *signor* Bratti, zise Julia zâmbind.

Pictorul tresări.

— Ce-i cu acest *signor?* Ultima dată îmi spuneai Carlo. Eu cred că portretul acesta vă displace.

— Dimpotrivă, se grăbi Julia să-l liniştească. Îl găsesc mai curând măgulitor.

— Nu-i adevărat, zise Carlo Bratti. Eu nu înfrumuseţez niciodată, *signora.* Eu redau întotdeauna ceea ce văd. Şi ceea ce văd este adevărul sufletului.

— În cazul acesta, nu sunt sigură că acest portret este măgulitor. Trăsăturile sunt frumoase, fără îndoială, dar ceea ce spun ele…

Julia se întrerupse brusc, dându-şi seama că îşi ieşea din rol. Carlo Bratti o privea cu interes.

— Există multă perspicacitate în ceea ce spuneţi, *signora.* Vă felicit. Numai o persoană dintr-o mie este capabilă să-şi judece expresia feţei. Dar dacă pozaţi pentru mine, figura dumneavoastră poate că-mi va spune o altă poveste. Fiinţele umane sunt atât de complexe. O persoană poate avea mai mult decât un adevăr, nu credeţi?

— Asta mă depăşeşte! exclamă Julia cu un mic râs forţat. Dar… vă cred.

Ştia că făcând declaraţia aceasta idioată, juca la perfecţie rolul Cindyei. Trecuse foarte aproape de pericol.

Cindy n-ar fi judecat niciodată propriul ei portret cu atâta exactitate; era suficient să discuţi cinci minute cu ea ca să ai această convingere. Dar poate că Marcello Farisi era prea orbit de înfăţişarea ei fizică pentru a se preocupa de restul persoanei ei.

Carlo Bratti îşi goli paharul şi-şi luă rămas-bun.

— În sfârşit, singuri, zise Marcello. Este tot ce-mi doresc. El o conduse pe Julia în balcon, unde aerul serii îi mângâie braţele goale. Ea se gândi la străzile zgomotoase ale Londrei, la mica ceartă pe care o avusese cu Bill când îi ceruse s-o lase să plece. Toate astea i se păreau acum că ţin de altă lume. Simţea că abia aici viaţa ei căpăta un sens adevărat; aici, în farmecul serii Veneţiei, lângă bărbatul acesta seducător.

Soarele se apropia de asfinţit, luminând cu reflexe purpurii ferestrele palatului. Julia admira spectacolul, minunându-se. Ea nu-şi dădea seama că acelaşi soare îi aureola părul de culoarea aurului topit şi că Marcello nu avea ochi decât pentru ea.

— Sper că vei aprecia cina, zise el conducând-o înăuntru. Bucătarul meu s-a făcut luntre şi punte ca să-ţi placă.

Lângă una din ferestre fusese aranjată o masă mică de două persoane. Se vedeau pe ea strălucind tacâmurile de argint şi paharele din cristal de Murano. Marcello trase scaunul pentru ca Julia să poată lua loc şi apoi se aşeză în faţa ei.

Ca antreuri, s-au servit frigărui de languste şi mici sepii stropite cu unt topit amestecat cu tomate, urmate de file de peşte mediteranean înotând într-un sos delicios pregătit cu vin alb. Veneţia şi-a procurat întotdeauna hrana din mare – care acum ameninţa să devină cauza morţii ei. Julia nu-şi putu stăpâni un zâmbet gândindu-se la sandvişul cu crudităţi pe care-l înghiţea în fiecare zi în mare viteză, într-un bar din apropierea biroului, la ora prânzului, între două şedinţe de muncă îndârjită cu Bill.

— De ce zâmbeşti? o întrebă Marcello umplându-i încă o dată cupa cu un vin alb şi rece, de o uşurătate perfidă.

— Hm… Mă gândeam la biata mea soră, răspunse ea fără ezitare. Probabil că n-a avut niciodată ocazia să savureze o masă ca aceasta.

— Ah, da! Sora dumitale. Ţi-a spus că am vorbit cu ea la telefon şi că am scos-o din sărite?

— Mi-a pomenit despre asta, într-adevăr. Crede că ideile dumitale despre femeie sunt puţin cam depăşite.

— Poate că ea însăşi nu este atât de modernă cum crede, declară Marcello. S-a grăbit să mă facă să înţeleg că are succes la bărbaţi. Cu toate acestea, se pare că femeia modernă consideră că a cuceri bărbaţii este sub demnitatea ei. În consecinţă, încheie el cu un râs care înlătura orice ostilitate din cuvintele lui, dacă sora dumitale a ţinut să-mi dea de înţeles că nu este o pocitanie, cazul ei nu este cu totul disperat.

Julia se lăsă în voia unei inspiraţii nebuneşti.

— Dar nu este frumoasă deloc! exclamă ea cu afectare. A spus asta pentru că ştia că nu poţi s-o vezi. Adevărul este că se neglijează îngrozitor şi consideră pueril să-şi dea osteneală ca să-şi îmbunătăţească înfăţişarea, cu toate că asta n-ar schimba mare lucru, având în vedere cum este făcută biata fată…

— Dumnezeule! Cu cine seamănă?

— Cu Jerry Lewis în travesti, afirmă cu seriozitate Julia. Are dinţii ieşiţi în faţă şi părul scurt. Şi în plus, este grasă. De aceea, mai curând decât să atragă atenţia prin fizicul ei, preferă să strălucească prin inteligenţă.

— Dar de ce m-a minţit în privinţa înfăţişării ei? Trebuia totuşi să se aştepte că voi descoperi adevărul la prima noastră întâlnire! Pentru că mi-o vei prezenta curând, nu? Doar n-o să-şi petreacă toată viaţa evitându-mă pentru că… Draga mea, ce s-a întâmplat?

O bătu pe Julia pe spate: fusese cât pe ce să se sufoce.

— Nu-i nimic, bâigui ea. Am băut puţin prea repede…

Se străduí să orienteze conversaţia pe un teren mai puţin periculos.

— În Italia nu există femei avocat?

— Ba da, bineînţeles, dar se recurge la asistenţa lor când un caz pretinde o sensibilitate deosebită, de exemplu când se referă la un copil. Nu sunt trimise noaptea în circumscripţii de poliţie pentru a plăti cauţiunea unui beţiv sau a unui criminal. Trebuie rezervate anumite domenii femeilor.

— Ştii că sora mea are dreptate? exclamă Julia, indignată. Să fie rezervate anumite domenii femeilor! Peste două minute, o să-mi spui că regreţi timpurile când ştiau să stea la locul lor.

El începu să râdă.

— Nu. Prefer să fie mândre de condiţia lor de femeie şi să ştie să se folosească de avantajele lor naturale ca să-i facă pe bărbaţi să-şi piardă capul. În fond, aş dori ca toate femeile să fie ca dumneata, dragă Lucinda.

— Ca mine?

— În momentul acesta, nu încerci să mă faci să-mi pierd capul?

Julia îşi reţinu respiraţia şi-i scrută faţa. Văzu pe ea o uşoară ironie, amestecată cu dorinţă.

— Haide, ştii bine că aşa stau lucrurile. Ştii că te doresc şi te întrebi cât timp vei putea să mă ţii la distanţă. Şi eu mă întreb, de altfel. Răspunsul nu poate veni decât de la dumneata.

Îi strânse mâna, fără s-o slăbească din ochi. Apoi o întoarse şi depuse un sărut pe faţa interioară a încheieturii. Julia îşi stăpâni un fior. Bărbatul acesta era periculos. Cum să-i ascundă tulburarea pe care o stârnea în ea? îşi retrase mâna.

— Nu este deloc momentul să vorbim despre asta, zise ea cu o voce care-i tremura. Ar putea veni cineva să

strângă masa şi…

— Nu va veni nimeni înainte să sun eu, o întrerupse el, încordat brusc. Dar ai dreptate. Momentul nu este deloc bine ales ca să ne aventurăm pe apele acestea turbulente. Ele ne-ar înghiţi destul de curând.

El păru că redevine stăpân pe sine şi agită un clopoţel. O cameristă îşi făcu imediat apariţia. Ea schimbă rapid farfuriile şi tacâmurile, apoi se îndepărtă şi reveni împingând un cărucior pe care aducea desertul.

— Vei gusta ceva care se numeşte *Sorti con la pana,* o anunţă Marcello. Este tot atât de tipic veneţian ca porumbeii în Piaţa San Marco.

Era vorba despre o frişcă aromată cu vanilie şi decorată cu mici pesmeciori în formă de con. Julia nu savurase niciodată ceva atât de delicat, atât de uşor.

— Mai vorbeşte-mi despre sora dumitale, reluă el. Păreţi atât de deosebite una de alta. Vă înţelegeţi bine?

— Oh! Aproximativ, răspunse Julia cu prudenţă. Dar avem firi diametral opuse. Când eram mici, ni se spunea „Cuminţenia” şi „Zvăpăiata”.

— Şi care erai dumneata? o întrebă el cu o licărire maliţioasă în ochi.

— „Zvăpăiata”, pentru că făceam tot ce era interzis. Ea era „Cuminţenia”, pentru că se purta întotdeauna cum trebuie. Era exasperantă!

El clătină din cap.

— Înţeleg. Şi presupun că astăzi, în calitate de reprezentantă a legii, dezaprobă tot ceea ce faci?

— Absolut! răspunse Julia cu convingere.

— Dar presupun că dumneata te-ai distrat întotdeauna întruchipând „Zvăpăiata”.

— Cum de ştii asta?

— Există în dumneata ceva diabolic, captivant. Am simţit-o în după-amiaza aceasta, când m-ai sărutat. Asta mă atrage spre dumneata. Asta şi incomparabila dumitale

frumuseţe.

— Cindy mi-a... Hm! Văzând splendidul dumitale palat, am uneori impresia că mi-ai cerut mâna numai pentru că sunt de efect în decor.

— Să spunem că insist să fiu înconjurat de lucruri frumoase. Şi soţia mea trebuie să fie cea mai frumoasă dintre posesiunile mele.

— Nu-mi place prea mult ideea de a nu fi decât o posesiune, zise Julia.

— Nu te teme, draga mea. Am reputaţia că mă ocup cu multă atenţie de posesiunile mele. Şi apoi, făcusem o convenţie, nu-i aşa? Nu în mod deschis, poate, dar condiţiile erau subînţelese. Fiecare dintre noi ştie ce poate pretinde de la celălalt.

— Aşadar, nu voi fi decât un obiect scump în colecţia dumitale? întrebă Julia privind în jurul ei.

— Asta nu te-a deranjat până acum, răspunse el pe un ton tăios.

— Dar nu mă deranjează. Numai că-mi place să ştiu bine ce se aşteaptă de la mine. Se pare că dragostea nu este inclusă în convenţie.

— Nu, n-a fost inclusă. Un contract cum este al nostru trebuie să se întemeieze pe realitate, nu pe iluzii.

— Crezi, aşadar, că dragostea este o iluzie? El ridică din umeri.

— Astăzi aşa cred. N-a fost însă întotdeauna aşa. Poate că ar fi trebuit să-ţi vorbesc despre fosta mea soţie, prima dată când mi-ai cerut-o. Îmi este însă greu să vorbesc despre asta. Eram foarte îndrăgostit de Leona când m-am căsătorit cu ea. Aveam douăzeci de ani. Eram sărac şi naiv. Nu ştiam că dragostea singură nu este de-ajuns pentru a satisface o femeie. În orice caz, nu pe Leona. După ce a tras destul mâţa de coadă, m-a părăsit pentru unul dintre amanţii ei bogaţi, luând copilul nostru cu ea.

Pe vremea aceea, divorţul era de neconceput în Italia. În

consecinţă, am rămas oficial căsătoriţi. Doi ani mai târziu, amantul a părăsit-o. S-a întors la mine şi am reprimit-o. Din cauza copilului nostru. Cel puţin asta îmi spuneam. Adevărul este că, în ciuda a tot ce se întâmplase, continuam s-o iubesc, fără să vreau să recunosc.

M-am gândit chiar că aş putea s-o păstrez. Începeam să devin bogat, înţelegi, şi nu-mi mai făceam iluzii cu privire la soţia mea. Dar nu prosperam fără îndoială destul de repede, după placul ei, astfel că m-a părăsit din nou.

Divorţul devenise între timp posibil. Am luptat să obţin custodia Feliciei şi am pierdut. Mama ei a luat-o cu ea în Franţa. După pronunţarea divorţului, a încercat să-l convingă pe noul ei amant s-o ia în căsătorie, dar el a refuzat. Dorea să aibă o amantă, nu o soţie. A încercat prin urmare să se întoarcă a doua oară la mine, dar eu n-am acceptat. De data aceasta, dragostea mea pentru ea murise definitiv. Nu mai simţeam nimic nici pentru ea, nici pentru oricine altcineva, şi este mai bine aşa.

Pentru Julia, ultima piesă a întregului se aşezase la locul ei. Înţelegea acum de ce o alesese Marcello pe Cindy. Ea avea tot atât de puţină dragoste să-i dăruiască precum avea şi el să-i ofere, şi ea va şti să fie mulţumită cu confortul material cu care el o va înconjura.

Mărturisirea lui Marcello îi făcuse impresia că-i ceruse un mare efort. Cu toate acestea, vorbise cu o voce lipsită de emoţie, ca şi cum considera vulgar să-şi expună rănile în faţa ei. Această hotărâre de a trece repede peste suprafaţa lucrurilor ar fi convenit în egală măsură Cindyei. În ceea ce o privea pe ea, însă, Julia dorea să câştige încrederea acestui bărbat. Dorea să-i întindă mâna, să-l consoleze.

— De altfel, continuă el, n-ai dreptate să crezi că nu vei fi decât un obiect în plus în colecţia mea. Vor exista copiii. Fiica mea îmi lipseşte. Ea are şaisprezece ani, şi eu n-am văzut-o crescând. Sunt nerăbdător să-mi dai fii şi fiice. Ca oricare italian care se respectă, am o inimă de tată de

familie.

Exista în vocea lui o notă pe care Julia n-o auzise înainte. Lui Marcello Farisi nu-i era ruşine să mărturisească faptul că mai era încă în stare să încerce o formă de dragoste – dragostea paternă. Personalitatea lui era fără îndoială mult mai complexă decât crezuse ea.

Dar Marcello credea că-i vorbeşte viitoarei sale soţii. N-ar fi spus, cu siguranţă, niciodată aceste lucruri unei străine. Julia avu dintr-odată convingerea că era pe punctul de a comite o indiscreţie îngrozitoare şi înţelese că nu mai putea continua nicio clipă trista ei mascaradă.

— Marcello, începu ea cu o voce şovăitoare, trebuie să-ţi spun ceva. Nu ştiu dacă voi reuşi să mă fac înţeleasă. Nu voiam să...

Cum îşi căuta cuvintele, el îi luă din nou mâna.

— Ce anume? Ce este atât de dificil să-mi mărturiseşti, draga mea?

Ea trase adânc aer în piept ca să-şi liniştească nervii. Dar în clipa când se pregătea să vorbească, pe culoar răsună un zgomot: o goană de tocuri pe dalele de marmură, o voce proaspătă, feminină. Marcello se ridică, uimit. Uşile se deschiseră împinse cu putere. O fată foarte frumoasă, cu tenul bronzat, cu faţa de un oval perfect înconjurată de păr lung şi negru, se năpusti în încăpere. Ea alergă cu braţele întinse spre Marcello şi se cuibări la pieptul lui cu un mic strigăt bucuros:

— Tată!

Capitolul 4

Julia petrecu o noapte agitată şi se trezi tresărind. Ora cinci dimineaţa! încăperea era cufundată încă în întuneric, dar era un întuneric pe cale să se schimbe în cenuşiu.

Se duse în sala de baie ca să se spele cu apă rece pe faţă, îmbrăcă apoi unul din dezabieurile Cindyei şi ieşi pe balcon. Nu dorea să mai rămână în pat.

Canal Grande nu era complet pustiu, nici chiar la ora asta. Se încrucişau pe el şlepuri care aduceau produse alimentare şi băuturi la restaurantele şi hotelurile Veneţiei. Bărci cu motor despicau cu viteză apa în lumina zorilor, ducându-şi pasagerii la tren sau la avion. Se auzeau ici şi colo apeluri ciudate răsunând în depărtare.

Julia se sprijini în coate de balustrada de piatră şi se aplecă în faţă. Briza dimineţii îi dădea o senzaţie agreabilă de răcoare. Inevitabil, începu să se gândească la Marcello Farisi. Bărbatul acesta o provoca, o sfida în calitatea ei de femeie; ardea de dorinţa, din toate fibrele fiinţei ei, să răspundă acestei provocări. Nu avea însă dreptul s-o facă. Într-o zi sau două, îl va părăsi pe Marcello pentru totdeauna şi va face astfel încât să nu-l mai revadă niciodată.

Cu toate acestea, instinctul îi şoptea că Marcello era atras de ea – nu pentru ce credea că este imaginea Cindyei. Îi era foarte greu să-şi alunge din minte această idee.

Avea remuşcări gândindu-se că seara trecută fusese cât pe ce să trădeze secretul surorii sale. Fusese fără îndoială din cauza mesei, a vinului, a farmecului nopţii veneţiene. O împiedicase numai sosirea neaşteptată a fiicei lui Marcello. Intruziunea aceasta fusese un dar al Cerului. Îi dăduse timp să-şi revină, să-şi dea seama cu groază ce era pe cale să facă.

Ea nu schimbase decât câteva cuvinte cu Felicia. Cu siguranţă, Marcello nu-şi aştepta fiica. Afecţiunea lui pentru ea, bucuria de a o revedea după o lungă absenţă erau

evidente. Dar ar fi preferat fără îndoială ca ea să apară într-un alt moment.

Imediat după ce fuseseră făcute prezentările, Julia declarase că era obosită şi dorea să meargă la culcare. Cu un surâs de mulţumire, Marcello o condusese până la baza scării.

— Îţi mulţumesc pentru tactul dumitale, spusese el sărutându-i mâna. Trebuie să am o mică discuţie cu Felicia. N-aveam nici cea mai mică idee că o să vină, şi nici mama ei, presupun. Dar mâine, vom avea din nou ocazia să fim singuri, draga mea, şi o să-mi spui ce voiai să-mi mărturiseşti adineauri.

Ea clătinase din cap bâiguind ceva de neînţeles şi fugise. Ştia însă că nu va mai reveni niciodată momentul în care i-ar fi putut dezvălui totul.

Culoarea cenuşie a cerului se schimba în roz. Aerul avea o puritate de cristal. Nu se vedea nici cel mai mic nor. La dreapta, pe deasupra acoperişurilor, putea zări clopotniţa bazilicii San Marco. Se auzi bătând ora şase.

Părea că apele întunecate ale canalului nu aşteptau decât acest semnal. La primele raze ale soarelui, mii de vălurele străluciră. Julia contempla fascinată acest spectacol minunat. De palat se apropie o navă cu motor, la cârma căreia îl recunoscu pe Enzo. În spatele lui se afla un bărbat tânăr cu părul foarte blond. Exact înainte ca vasul să cotească pe canalul lateral, pasagerul îşi ridică ochii şi o privi.

El nu-i surâse, se mulţumi s-o scruteze cu o privire îndrăzneaţă, interesată. Julia avu timp să-i studieze faţa, pe care o consideră de o mare frumuseţe. Trebuia să aibă vreo douăzeci şi cinci de ani. Avea trăsături conturate perfect şi ochii de un albastru extraordinar.

Ochii aceştia treziră curiozitatea Juliei. Expresia lor era rece, aspră, puţin cam deplasată pe faţa aceea tânără. Continuară să se privească până când vasul dispăru.

Julia mai rămase o oră pe balcon, contemplând răsăritul soarelui, bucurându-se de mângâierea aerului care devenise călduţ. Apoi se auzi o bătaie la uşa camerei şi intră Serafina, aducându-i o ceaşcă de cafea fierbinte.

După ce făcu un duş, alese ce urma să poarte, rămânând fidelă instrucţiunilor Cindyei, care pregătise acest aspect al operaţiunii la fel de meticulos cum îşi pregăteşte campania un general. Îşi puse ochii pe nişte pantaloni bej strâmţi, de o croială rafinată, şi pe o cămaşă bărbătească largă de mătase ocru. Ansamblul acesta era completat de o eşarfă verde cu bej, legată neglijent în jurul gâtului şi cu mici cercei de aur la urechi. Cindy insistase asupra cerceilor, pe care Julia îi găsea puţin cam inutili la această oră a zilei. Totuşi, privindu-se în oglindă, fu destul de mulţumită de înfăţişarea ei.

Nu exista decât un punct căruia era hotărâtă să se opună cu sălbăticie Cindyei: refuza să se ducă la micul dejun arborând „Vopselile de război” la care ţinea atât de mult sora ei. De aceea, se machie cât mai discret posibil şi, deşi rezultatul i se păru convenabil, o auzi parcă pe Cindy scrâşnind din dinţi.

În timp ce cobora scara, ajunse până la ea vocea lui Marcello. Când intră în sufragerie, îl găsi discutând cu tânărul pe care-l văzuse mai devreme pe vas. Marcello se întoarse spre ea surâzând şi o primi cu un sărut pe obraz.

— Draga mea, vino să ţi-l prezint pe asistentul meu, Fritz Harmann, spuse el. Tocmai s-a întors de la galeria mea de la Paris. Ajutorul lui îmi este extrem de preţios.

— V-am văzut când soseaţi, îi spuse Julia tânărului bărbat care-i strângea mâna.

— Într-adevăr, *signora.* Noi ne-am văzut deja.

Fritz îşi înclină politicos capul în faţa ei, dar nu-i zâmbi.

— Sunt onorat să vă cunosc, adăugă el.

— Du-te să te răcoreşti, Fritz, interveni Marcello. Şi când eşti gata, revino să ni te alături pentru micul dejun.

După plecarea lui Fritz, Marcello o sărută din nou pe Julia, de data aceasta pe buze, cu toate că repede.

— Aş vrea să te sărut mai bine decât aşa, dar locul acesta este lipsit de intimitate. Dacă n-am fi fost întrerupţi seara trecută…

— Să nu ne mai gândim la asta, făcu Julia pe un ton nepăsător.

Sărutul acesta încheiat prea rapid îi lăsa o teribilă impresie de frustrare.

— Mi s-a părut că nu te aşteptai să-ţi vezi fiica? reluă ea.

— Bineînţeles că nu! Ştrengăriţa a fugit. Pretinde că mama ei se poartă rău cu ea. Desigur, nu cred un cuvânt din ce spune. Cu toate acestea, este adevărat că Leona e foarte severă cu fiica ei. Ea nu doreşte s-o vadă călcându-i pe urme. Am sunat-o aseară pe fosta mea soţie ca să-i spun că Felicia este aici, în siguranţă. Voi fi obligat s-o ţin aici câteva zile. N-am timp s-o duc eu însumi înapoi în Franţa, şi dacă aş pune pe altcineva s-o conducă, este în stare să fugă din nou.

Făcu o mică grimasă.

— Îmi iubesc mult fiica, dar şi-a ales prost momentul, din păcate! De fapt, voiai să-mi spui ceva, aseară. Era important?

Julia ridică din umeri cu un aer nepăsător.

— Oh! Poate să mai aştepte. Văd că masa a fost pusă pentru cinci persoane. Cine trebuie să ia micul dejun cu noi?

— Felicia, Fritz şi Carlo. Carlo s-a instalat aici ca să-şi termine treaba. Găseşte că este mai practic aşa. Dar de obicei nu-l văd decât dimineaţa. Fritz, care călătoreşte pentru mine majoritatea timpului, locuieşte de asemenea la palat când este la Veneţia.

— Nu este italian, nu-i aşa?

— Nu, vine din Elveţia. Bietul băiat suferă de o dedublare a personalităţii.

Uimirea Juliei îl făcu pe Marcello să râdă.

— Glumesc, reluă el. Înţelegi, tatăl lui este un pastor calvinist foarte puritan. Fritz are o fire cel puţin… austeră.

— Într-adevăr, am avut această impresie. Pare teribil de sobru pentru cineva atât de tânăr.

— Nu există nimic mai rău decât intransigenţa tinereţii, declară Marcello. În anumite privinţe, Fritz seamănă mult cu tatăl lui. Ca un bun puritan, este extrem de circumspect faţă de frumuseţe dar, în acelaşi timp, nu se poate împiedica să nu fie atras de ea. Lucrurile frumoase îi procură tot atâta bucurie ca şi mie, dar are mustrări de cuget din această cauză. În fond, cred că-mi poartă pică.

— Cu toate acestea, lucrează pentru dumneata!

— Da. Este fără îndoială un păcat pentru care se va ruga mai târziu ca să-i fie iertat…

La micul dejun li s-a servit cafea însoţită de chifle proaspete, unt şi diverse dulceţuri, la o masă lungă, în faţa uşilor cu geamuri, deschise. Aerul era încă plăcut, o briză uşoară mişcând perdelele.

Aşezată în faţa Feliciei, Julia profită de ocazie ca s-o cerceteze. Cu ochii întunecaţi şi părul negru, tânăra fată semăna cu tatăl ei. Ca multe adolescente mediteraneene, era deja femeie şi mai curând bine dezvoltată pentru vârsta ei. Julia se întrebă dacă Marcello îşi dăduse seama de asta. Probabil că nu. Nu părea să observe nici faptul că Felicia se lumina la faţă la apariţia lui Fritz. Amănuntul acesta nu-i scăpă nicidecum Juliei. Ochii Feliciei exprimau încăpăţânarea unei tinere femei hotărâte să obţină ce doreşte.

Carlo sosi şi el, cu carnetul lui de schiţe în mână. Nu luă decât o ceaşcă de cafea şi refuză să se aşeze la masă. Începu, dimpotrivă, să meargă încolo şi-ncoace, studiind-o pe Julia din toate unghiurile. În cele din urmă, se aşeză puţin mai departe şi o sfătui pe aceasta să nu-i acorde nicio atenţie şi să continue să se comporte normal. Ea se simţi

imediat stânjenită şi-şi întoarse capul ca să-i evite privirea. Făcând asta, întâlni ochii Feliciei. Fiica lui Marcello era prea bine crescută ca să-şi exprime deschis ostilitatea. Cu toate acestea, Julia nu se putea oricum aştepta ca tânăra fată să facă o primire bună unei fermecătoare mame vitrege în momentul în care avea ea însăşi nevoie de toată atenţia părinţilor ei. Ochii care o priveau cu insistenţă rămâneau indiferenţi şi politicoşi, dar se ghicea în ei o urmă de duritate.

După micul dejun, Julia îl atrase pe Marcello deoparte. Era nerăbdătoare să meargă să se plimbe prin Veneţia, dar, pentru asta, prefera să fie singură. El îi arătase deja oraşul surorii ei şi ea nu voia să rişte să se trădeze neamintindu-şi de monumentele admirate împreună. Cu toate că citise mai multe ghiduri despre Veneţia, Julia se temea ca ignoranţa ei să nu fie prea evidentă. Prezenţa Feliciei îi furniza un pretext ideal.

— Deoarece nu ţi-ai văzut de mult timp fiica, presupun că vrei să-ţi petreci ziua cu ea, zise Julia. De aceea, mă voi duce singură la cumpărături.

— Dar nici pe dumneata nu te-am văzut de mult! protestă Marcello. Şi mâine, mama o să te acapareze cu totul. Nu, nu, am o idee mai bună. Vom merge la plajă la Lido, toţi patru.

— Toţi patru?

— Dumneata, eu, Felicia şi Fritz. Feliciei îi place de Fritz. El se va ocupa de ea şi asta ne va permite să fim singuri.

— Îl cunoaşte bine? întrebă Julia, cu sprâncenele încruntate.

— Am profitat de şederea asistentului meu la Paris pentru a-i cere să rezolve un mic litigiu în legătură cu pensia pe care i-o plătesc Leonei. Ştiu că fosta mea soţie l-a invitat de mai multe ori. Bunele maniere ale lui Fritz îi aduc numeroase invitaţii. Lui, care nu are decât dispreţ pentru manifestările mondene! Dar de ce îmi pui această

întrebare?

— O idee care mi-a trecut prin minte. Am impresia că Felicia este îndrăgostită de el.

— Ridicol! replică el râzând. Nu este decât o copilă.

— Are şaisprezece ani şi arată mai curând ca o femeie.

— Dar emoţiile ei sunt acelea ale unei copile. Fetiţele de vârsta ei au mici capricii. Asta nu înseamnă nimic.

El privi cu atenţie figura Juliei.

— Crezi că Fritz are vreo legătură cu prezenţa ei aici?

— Este posibil ca ea să-l fi urmat.

— Nu, draga mea. Adevăratul motiv al venirii ei este că voia să te vadă pe dumneata. Mama ei i-a spus că mă voi recăsători şi că viitoarea mea soţie va fi aici în momentul acesta. Felicia este, fireşte, curioasă şi poate puţin geloasă...

Julia înţelese că nu-l putea convinge pe Marcello. Ca mulţi taţi, nu remarca ceea ce i-ar fi sărit în ochi oricărui alt bărbat. De altfel, poate că era adevărat ceea ce spunea.

Urcă în camera ei şi-şi adună bine dispusă lucrurile de plajă. Era dornică de o baie de soare şi, cum ştia că Cindy nu pusese niciodată piciorul la Lido, se simţea pe un teren relativ sigur. Tocmai când îşi închidea sacoşa, se auzi o bătaie în uşă şi intră Felicia. Surâdea aproape amical.

— Am venit să aflu ce culoare are costumul dumneavoastră de baie, *signora,* o anunţă ea. Este preferabil ca ţinutele noastre să nu fie asemănătoare.

— Ce idee bună! exclamă ea. Am intenţia să mă îmbrac în albastru.

— Atunci, totul va fi bine, zise tânăra. Eu voi îmbrăca asta. Îi arătă ce ţinea în mână: un minuscul bikini de culoare roşie.

— Cred că n-ar trebui s-o faci, zise Julia. Nu la vârsta ta, în orice caz.

— Toate fetele de vârsta mea poartă bikini, la Lido.

— Poate, dar tatălui tău n-o să-i placă.

— În schimb, lui Fritz o să-i placă mult, replică Felicia cu un chicotit copilăresc.

Julia şovăi, întrebându-se cum să procedeze într-o asemenea situaţie.

— Felicia, nu te juca de-a copiii răsfăţaţi, zise ea în cele din urmă. Dacă încerci să-l cucereşti pe Fritz, faci o greşeală. Este un tânăr bărbat foarte rezervat. Cred că nu va aprecia prea mult faptul de a fi urmărit de o copilă pe jumătate goală.

Se strădui să vorbească pe tonul unei femei cu experienţă. Poate că asta va da rezultate mai bune decât o predică de mamă vitregă.

— Îi vei atrage mai mult atenţia păstrând puţin mister asupra ta, adăugă ea.

Felicia îşi înclină capul într-o parte.

— În felul acesta l-aţi cucerit pe tata, *signora?* întrebă ea cu un aer nevinovat.

Julia o prinse pe fată de braţ şi o conduse până la uşă.

— Ceea ce se petrece între mine şi tatăl tău nu te priveşte. Dacă ai puţin bun-simţ, ascultă-mi sfatul şi pune-ţi un alt costum de baie.

Felicia era atât de surprinsă, încât se trezi pe culoar înainte să poată răspunde ceva. Rămasă singură, Julia se duse la fereastră şi respiră adânc, ca după un mare efort.

Capitolul 5

Enzo îi aştepta lângă vas. Fritz o ajută pe Felicia să urce în ambarcaţie, dar se aşeză alături de Julia. Marcello îşi consacra toată atenţia fiicei sale.

Îndepărtându-se de Palazzo Cortese, Enzo se îndreptă spre podul Rialto, forfotind de viaţă, cu prăvăliile lui de meseriaşi şi de comercianţi. Urmară apoi curba canalului şi traversară laguna. Când debarcară la Lido, un om de serviciu îi îndrumă spre cabinele de baie. Cele două tinere intrară primele. Felicia nu-i urmaşe sfatul. Costumul minuscul nu ascundea practic nimic din formele ei.

Costumul Juliei, doar mai puţin revelator, era singurul pus în bagajele ei de Cindy. Îl încercase în camera ei, puţin speriată. Ştia însă că-şi putea permite să-şi dezvăluie astfel silueta fără cusur.

Ieşi din cabină sub soarele arzător, admiră nisipul alb şi marea strălucitoare, şi simţi o mică înţepătură de invidie gândindu-se la Cindy. Ce să mai spună despre faptul că va dispune de o asemenea plajă!

Descoperind ţinuta fiicei sale, Marcello îşi strânse buzele.

— Du-te şi pune-ţi ceva decent, îi ordonă el. Nu vreau să te văd aşa în public.

— Tată, nu mai sunt copil!

— Fă ce ţi-am spus. Du-te şi te schimbă.

— Dar n-am alt costum, zise Felicia. Marcello îi aruncă o privire mânioasă.

— În cazul acesta, îmbracă-te şi du-te să-ţi cumperi ceva care să te îmbrace cât mai decent posibil.

Felicia era gata să izbucnească în plâns, furioasă şi umilită că este certată în faţa lui Fritz. Întristată pentru ea, Julia atinse uşor braţul lui Marcello.

— Ascultă, am adus cu mine o bluză scurtă de plajă pentru cazul că soarele va fi prea puternic. Felicia ar putea s-o îmbrace peste costumul ei.

Marcello păstra o expresie supărată, dar încuviinţă. Felicia se întoarse spre cabină.

— Vremea este atât de frumoasă, Marcello, murmură Julia. Să nu stricăm ziua asta.

El o strânse de mână. Puţin după aceea, Felicia reapăru, îmbrăcată în bluza Juliei, care-i venea ca un chimonou foarte scurt. Tatăl ei îi adresă un semn aprobator din cap, apoi se îndreptă la rândul lui spre cabină, însoţit de Fritz.

Felicia îngenunche în nisip lângă şezlongul Juliei.

— Mulţumesc, zise ea fără s-o privească. De ce trebuie ca tata să mă considere încă un copil?

— Toţi taţii sunt aşa, Felicia. Al tău nu te-a văzut crescând. I-ai lipsit mult când erai mică şi el ar vrea într-un fel să mai profite puţin de copilăria ta. Poate că ar trebui să-l laşi să descopere treptat adevărul. Ar fi mai plăcut. Nu uita că te iubeşte.

Felicia clătină în tăcere din cap. Apoi se ridică şi strigă un băiat de plajă ca să-i ceară o umbrelă de soare. Băiatul aduse o umbrelă uriaşă de culoare roşie, pe care o înfipse în nisip.

— Fără asta, n-aţi fi avut nimic care să vă apere de soare, zise Felicia arătându-şi bluza cu care era îmbrăcată.

— Mulţumesc.

Julia zâmbi. Felicia putea fi foarte apropiată, cu condiţia să lase să vorbească adevărata ei fire. Era însă la vârsta când o adolescentă nu şi-a format încă o personalitate reală.

Cei doi bărbaţi ieşiră din cabină. Cu părul blond şi pielea strălucitoare, Fritz semăna cu un tânăr zeu viking şi Felicia, incapabilă să-şi ascundă sentimentele, îl învălui într-o privire tulburată de adoraţie. Deplângând în sinea ei această lipsă de reţinere, Julia avu ea însăşi oarecare dificultate ca să-şi ascundă admiraţia în faţa lui Marcello. Corpul lui zvelt şi musculos era bronzat minunat. Ea fu impresionată de lărgimea umerilor lui.

— Ah, bravo! exclamă el descoperind umbrela. Văd că te-ai hotărât să te aperi de soare.

— Este o atenţie din partea Feliciei, îi explică Julia. Marcello se întoarse spre fiica lui, cu surâsul pe buze.

— Asta-i bine. Mă duc să caut nişte băuturi reci. Mă însoţeşti?

O ajută să se ridice şi se îndepărtară amândoi, ţinându-se de mijloc. Fritz deschisese gura, ca să propună fără îndoială să se ducă el în locul lor, dar n-a avut timpul s-o facă.

— Este preferabil să-i lăsăm să se descurce singuri, zise Julia zâmbind.

— Aveţi dreptate, *signora.*

Tânărul se întinse în şezlongul aflat alături de al ei, o privi lung cu aerul lui serios obişnuit, apoi un surâs timid îi lumină faţa.

— Cum vi se pare Veneţia? o întrebă el politicos.

— Oh, sunt sigură că o să-mi placă la nebunie oraşul acesta când îl voi cunoaşte puţin mai bine. Hm... am mai fost aici, bineînţeles, se grăbi ea să adauge, dar numai pentru câteva zile. Sunt aici atâtea lucruri de descoperit.

Marcello şi Felicia îşi făcură apariţia cu pahare de suc de portocale. Erau amândoi bine dispuşi şi Julia scoase un suspin de uşurare.

Spre uimirea ei, Fritz nu-i cedă locul lui Marcello. Era limpede că ţinea să continue mica lor conversaţie. Marcello nu se supără. El se aşeză pe un alt şezlong, făcând semn Feliciei să se aşeze lângă el. Aceasta gratifică perechea formată de Fritz şi Julia cu o privire furioasă, apoi reuşi să se întoarcă, prefăcându-se indiferentă.

În timp ce vorbea, Julia se uita în jurul ei. Plaja începea să se umple, iar nisipul era deja atât de fierbinte încât oamenii se îndreptau spre apă alergând ca să nu-şi ardă tălpile picioarelor. Îi atrase atenţia un grup de tineri de vreo douăzeci de ani. Se umflau în pene în slipurile lor minuscule, care le puneau în valoare muşchii sub pielea

bronzată.

Primi atunci o lecţie stranie privind caracterul profund al bărbatului italian. O femeie tânără mergea spre mare, încălţată cu sandale, şi arborând un costum de baie care nu ascundea nimic din formele ei voluptuoase. În faţa ei, un copilaş mergea cu paşi mărunţi, smiorcăindu-se că nisipul îi arde picioarele. Tinerii se opriră din flecăreala şi glumele lor, cu ochi aţintiţi asupra superbei creaturi. Apoi unul dintre ei făcu un pas înainte:

— Ia-l în braţe, prostănaco! urlă el atrăgându-i copilul. Nu vezi că-l arde nisipul la picioare?

Tânăra îi aruncă o privire stupefiată, apoi ridică în braţe copilaşul ca să-l ducă la marginea apei. Julia izbucni în râs înainte de a se putea controla.

Marcello se întoarse spre ea zâmbind.

— În ţara mea, în fiecare bărbat zace ascuns un tată.

— Ce i-a strigat? întrebă Julia, regăsindu-şi prezenţa de spirit.

Marcello îi traduse, apoi remarcă:

— Este ciudat. Râsul dumitale a fost atât de spontan încât am fost convins că ai înţeles. Tocmai voiam să te felicit că ai învăţat atât de bine italiana într-un timp record.

— Eu? Oh, nu! Râdeam din cauza expresiei de pe faţa tinerei femei. N-am avut niciodată înclinaţii pentru limbile străine.

— Cu toate că nisipul este fierbinte, reluă Marcello, poate că apa nu este încă destul de caldă pentru dumneata. Vrei să mergi să te scalzi acum, sau preferi să mai aştepţi puţin?

— Uiţi că sunt englezoaică, răspunse ea. Pentru a împiedica un englez să se scalde, trebuie ca apa să fie de-a dreptul îngheţată.

El începu să râdă şi o ajută să se ridice de pe şezlong. Apoi se întoarse spre Felicia, care părea că nu vrea să se mişte.

— Felicia, nu vii cu noi?

— Dar nu pot, tată, murmură ea cu o modestie suspectă. N-aş vrea să ud bluza Lucindei.

Marcello îi aruncă o privire pătrunzătoare care arăta că nu se lăsa înşelat.

— Foarte bine, poţi s-o scoţi. Dar numai ca să vii să înoţi.

Îşi trecu apoi un braţ în jurul umerilor Juliei şi o conduse spre mare.

— Ce tip morocănos poţi să fii! râse ea. Strici buna dispoziţie a celor din jur.

— Trebuie. Ştiu că fiica mea se va mişca în curând în lumea bărbaţilor lipsiţi de scrupule. Tremur la gândul că ar putea întâlni un tânăr cum eram eu la optsprezece ani! Datorită dumitale, mă simt totuşi mai în largul meu cu ea. Am impresia că vei deveni repede prietena ei.

Julia simţi din nou dorinţa de a-i mărturisi totul. Reuşi totuşi să se stăpânească şi se avântă în mijlocul valurilor. Marcello o urmă râzând.

Mai târziu, prânziră cu toţii pe terasa unui restaurant de pe plajă. Nişte vrăbii îndrăzneţe săreau la picioarele lor. Una dintre ele sări chiar pe masă ca să ciugulească firimituri de pâine.

Aşezată lângă Fritz, Felicia încerca zadarnic să flirteze cu el. El răspundea la cuvintele ei cu o politeţe serioasă, dar n-o încuraja deloc. Prefera să discute cu Julia. Marcello urmărea nepăsător scena. Nu părea câtuşi de puţin tulburat de faptul că frumosul lui secretar îi monopoliza logodnica. Desigur, nu era bărbatul care să-şi arate deschis nemulţumirea, se gândi Julia. Dar bietul Fritz va avea probabil parte de câteva observaţii aspre din partea patronului său, în particular.

La sfârşitul mesei, Marcello declară totuşi, adresându-se direct Juliei:

— Am nevoie de puţină mişcare. Vino, Lucinda, vom face un tur cu barca.

O luă cu el spre un loc de pe plajă unde se puteau

închiria diverse ambarcaţiuni. În loc să ia o barcă, el alese un fel de plută cu vâsle, prevăzută cu un scăunel fără spătar fixat solid de podea.

— Eu am să vâslesc, o anunţă el, iar dumneata te vei bronza la soare.

Julia se întinse pe plută, încântată să simtă pe piele razele fierbinţi ale soarelui. Închise ochii şi-şi acoperi faţa cu braţul, legănată de clipocitul plăcut al valurilor. Când se ridică, ceva mai târziu, ţărmul era deja departe.

— N-ar fi trebuit să te mişti, zise Marcello. Eram tocmai pe cale să admir priveliştea.

Ochii lui mângâiau corpul Juliei, aproape gol în minusculul ei costum de baie. Nu se putu împiedica să roşească, dar îi susţinu privirea şi-i examină corpul viril cu o îndrăzneală egală cu a lui, admirând felul în care muşchii lui încordaţi se mişcau sub pielea bronzată de fiecare dată când se apleca să înfunde vâslele în apă. El îşi încruntă sprâncenele, surprins poate de faptul că ea era pe cale să-l evalueze aşa cum un bărbat obişnuieşte să evalueze o femeie. Încruntarea lui n-a fost însă în măsură s-o facă să-şi plece ochii. Era timpul să-l înveţe că trăia în secolul al XX-lea. Privirile lor se înfruntară în tăcere. Încetul cu încetul, figura lui Marcello se lumină într-un surâs atât de tandru încât ea îşi simţi inima bătând mai repede.

— Aşadar? întrebă el cu o voce blândă. Îţi place ce vezi? Cuvântul pe care n-avea dreptul să-l rostească îi scăpă fără să vrea.

— Da, murmură ea.

Apoi întoarse imediat capul. El se opri din vâslit şi se aplecă să-i atingă uşor obrazul…

— Ce te tulbură, draga mea?

— N-ar fi trebuit să spun asta. De altfel, nu ţi-a plăcut felul în care te priveam.

— Numai la început. Dar eram un prost. Cu dumneata, descopăr noi orizonturi.

Mâna lui se aşează pe umărul Juliei.

— În seara asta, continuă el, voi face în aşa fel încât să fim singuri. Este indispensabil. Nici acum nu ştiu ce voiai să-mi spui, seara trecută.

Ea simţi că este pe punctul să uite de orice prudenţă, de orice mândrie, şi să se cuibărească în braţele lui. Ca să nu cedeze acestei tentaţii, îi vorbi cu răceală:

— Doamne, Dumnezeule! Atâta caz pentru nimic. Nici măcar nu-mi amintesc ce voiam să-ţi spun. Probabil că nu era atât de important!

El se ridică imediat şi o privi lung, uimit. Julia nu îndrăzni să-i susţină privirea. El începu din nou să vâslească energic, ca pentru a se elibera de tensiune.

— Trebuie să recunosc că aveai dreptate în legătură cu Felicia, reluă el după un timp. Este limpede că-şi imaginează că este îndrăgostită de Fritz, şi se ţine de capul lui.

— Când iubeşti prima oară, este întotdeauna dureros, zise Julia cu sinceritate. Îţi poţi pierde toată reţinerea.

— Vorbeşti din experienţă, dragă Lucinda? Nu, nu. N-o să cred niciodată că a reuşit vreun bărbat să te facă să-ţi pierzi toată reţinerea. Prudenţa dumitale trebuie să fi intervenit în ultimul moment.

Era evident că-i purta pică pentru felul în care reacţionase puţin mai devreme şi Julia nu se putea formaliza pentru asta. Preferă să readucă discuţia asupra Feliciei.

— Nu fi prea aspru cu fiica dumitale, Marcello. Am să vorbesc cu ea, să încerc s-o fac să înţeleagă că greşeşte purtându-se în felul acesta.

Marcello păru că se destinde.

— Mă las în seama dumitale. Am încredere în bunul dumitale simţ.

Ea îşi dădu seama că el vâslea acum spre ţărm. Când debarcară, Fritz şi Felicia se zbenguiau în apă. Felicia ieşi în

grabă, se şterse cu un prosop şi îmbrăcă bluza Juliei.

Marcello nu-i adresă nicio privire. El îi făcu semn secretarului său să se apropie.

— Fritz, e timpul să te întorci acasă, îi spuse el pe un ton tăios. Îi vei cere lui Enzo să te ducă acasă şi să revină mai târziu să ne ia şi pe noi.

— Am înţeles, *signor.*

Tânărul îşi adună lucrurile fără vreun semn de nemulţumire. Felicia făcu o mutră îmbufnată, iar Julia nu îndrăzni să intervină. Ea manifestă totuşi o anumită căldură când îşi luă rămas-bun de la Fritz, care-şi cufundă îndelung privirea în ochii ei, cu un surâs complice.

Marcello nu păru să-şi dea seama că atitudinea lui întristase puţin atmosfera. El se duse să se arunce în apă ca să se răcorească, oferi ceai şi fursecuri logodnicei şi fiicei lui, şi propuse în cele din urmă să se întoarcă acasă.

Înainte de a se întoarce pe vas, se plimbară pe strada mărginită de magazine, care traversează insula Lido dintr-o parte în alta.

— Nu mi-am schimbat părerea în ceea ce priveşte costumul tău de baie, Felicia, zise Marcello. Ţin să-ţi cumpăr neapărat altul, pe care-l voi alege eu însumi. Vino.

Felicia deschise gura ca să protesteze, dar Julia, cu o privire, o reduse la tăcere.

Intrară într-un magazin. Marcello îşi trase hotărât fiica spre o vitrină cu costume de baie dintr-o piesă, în timp ce Julia se îndreptă spre un coş plin cu costume de baie multicolore formate din două piese. Când reveni lângă ei, tatăl şi fiica începuseră o discuţie care promitea să fie furtunoasă.

— Am găsit ceea ce-ţi trebuie! exclamă ea arătându-şi trofeul.

Era vorba despre un costum simplu de baie din două piese, de o frumoasă culoare portocalie.

— Nu este un costum dintr-o singură piesă, zise ferm

Marcello.

— Nu poţi obliga această copilă să poarte un costum de baie dintr-o singură piesă! răspunse Julia pe acelaşi ton. Nicio fată de vârsta ei n-ar face-o, ar fi ridicolă. Acesta este într-adevăr, foarte acceptabil. Chiar şi o călugăriţă ar putea să-l poarte.

În faţa aerului încăpăţânat al lui Marcello, ea vârî din proprie iniţiativă costumul în mâinile Feliciei.

— Du-te şi încearcă-l. Există o cabină de probă în fundul magazinului. Dacă tatăl tău nu te vede în el, cum ar putea să se hotărască?

— Pentru că mie îmi revine să iau o hotărâre? se miră Marcello, regăsindu-şi buna dispoziţie. Drăguţ din partea dumitale că mă laşi să cred că mai am încă puţină autoritate. De acord, mă predau. Ia-l, Felicia, înainte să-mi schimb părerea.

Cumpărătura fu încheiată rapid şi curând toţi trei ieşiră în stradă. Felicia mergea veselă înainte, încântată că scăpase de costumul de baie dintr-o singură piesă. Marcello o prinse pe Julia de mijloc.

— Ce diplomată vicleană eşti, îi şopti el.

— Eu?

— Da, dumneata. Ştiu că sunt încăpăţânat ca un catâr, dar dumneata m-ai temperat cât ai clipi din ochi. Ai fost foarte abilă… Mă întreb cum s-ar fi descurcat sora dumitale într-o astfel de situaţie, adăugă el zâmbind.

— Ar fi lovit probabil capul dumitale de catâr, zise Julia. Şi ar fi avut dreptate.

În seara aceea, cinară în trei în grădina palatului, luminată de felinare şi mărginită de un grilaj din fier forjat, cu vedere spre Canal Grande. Se lăsa noaptea, iar cerul căpăta o culoare purpurie. Circulaţia însă nu scăzuse. Vaporaşe strălucitor luminate se încrucişau cu gondole, aproape atingându-le. Din toate părţile răsunau frânturi de cântece, acompaniate uneori de un acordeon. Julia şi-ar fi

dorit să rămână aici pentru totdeauna. Din păcate, se apropia momentul când îl va părăsi pe Marcello. Mâine, va face cunoştinţă cu mama lui. Puţin după aceea va sosi o telegramă şi ea va pleca. Îşi repeta că era preferabil, dar fără mare convingere.

Se simţea pradă unei oboseli stranii. Ziua aceasta petrecută la plajă o toropise. Era plăcut să se lase pe spătarul scaunului, cu ochii pe jumătate închişi, şi să-l observe pe Marcello care discuta cu fiica lui, să urmărească mişcările gurii lui ferme şi expresive. Flacăra lumânărilor de pe masă tremura, agitată de briza uşoară, şi proiecta umbre mişcătoare pe faţa lui bronzată. Julia se jură să ia cu ea această amintire, s-o îndrăgească pentru totdeauna.

Spre sfârşitul mesei, veniră în vizită nişte prieteni ai lui Marcello. El îi primi cordial, dar Julia remarcă mica strâmbătură care-i trăda iritarea. Se arătă cu toate acestea o gazdă fermecătoare. O prezentă pe Julia, apoi îşi aşeză prietenii puţin mai la o parte, ca şi cum îi respecta starea de oboseală.

După ce a glumit puţin cu ei, le vorbi despre ultimele lucrări de restaurare ale palatului şi le propuse să meargă să le admire. Toată lumea se ridică în grabă. Cum Julia se pregătea să-i urmeze, Marcello îi puse prevenitor mâna pe umăr, invitând-o să rămână aşezată. O clipă mai târziu, era singură.

Auzi în depărtare vocile lui Marcello şi ale prietenilor lui descrescând pe măsură ce pătrundeau în palat. Apoi se auzi o uşă trântindu-se, după care urmă tăcerea. Îşi lăsă capul pe spătarul scaunului şi închise ochii.

Se trezi la atingerea buzelor lui Marcello pe ale ei. Nu-şi dăduse seama cum o luase în braţe, cum capul ei se odihnea în scobitura umărului lui. O săruta cu o pasiune tandră, care-i procura o plăcere nemărginită.

— Sst, nu te mişca, îi şopti el între două sărutări. Biată fetiţă! Te-am văzut luptându-te cu somnul o bună parte din

seară. Şi în tot acest timp, ardeam de dorinţa de a te săruta. Acum că m-am descotorosit de toată lumea, pot profita de situaţie.

El asocie imediat gestul cu cuvântul şi o sărută din nou, cu o blândeţe rafinată care zădărnici orice împotrivire a Juliei. Dacă ar fi strivit-o într-o îmbrăţişare sălbatică, poate că ar fi avut forţa să protesteze. Dar ea nu se putea lupta cu atâta suavitate. Scoase un mic geamăt, îşi trecu braţele în jurul gâtului lui Marcello şi-şi strecură degetele în părul lui.

El se dădu puţin înapoi, îi contemplă faţa aprinsă de dorinţă, apoi începu să râdă. Ea îi simţi corpul tremurând lângă trupul ei.

— Ce tentaţie, micuţo! Ce mult mi-ar plăcea să profit de apatia ta ca să te duc în patul meu şi să fac dragoste cu tine! Dar n-aş putea să abuzez de slăbiciunea ta. M-ai detesta, după aceea.

Îi atinse uşor buzele cu degetul arătător, făcând-o să se înfioare.

— Şi apoi, nu vreau să te văd pe jumătate adormită când vom face dragoste prima dată. Te vreau plină de viaţă şi vibrantă, cum ştiu că poţi fi. Pot să mai aştept... dar nu prea mult. Să ne căsătorim repede, Lucinda. Simt din ce în ce mai mult că suntem destinaţi unul altuia. Spune-mi că şi tu simţi la fel. Spune-mi că eşti nerăbdătoare să fii soţia mea.

Cuvintele acestea o treziră brutal la realitate pe Julia. Cu o luciditate glacială, înţelese brusc răul pe care risca să i-l facă lui Marcello. Până acum, crezuse că ea va fi singura care va avea de suferit la despărţirea lor. Nu se gândise la reacţia acestui bărbat când va descoperi o Cindy cu totul diferită de aceea din visele lui. Dar mai era timp să-l scutească de această decepţie. Va şti să găsească putere pentru asta.

— Bineînţeles că sunt nerăbdătoare să mă căsătoresc cu

tine! exclamă ea cu o voce indiferentă. Am tot interesul s-o fac! N-am uitat de contractul nostru, n-avea teamă.

Neîncrederea care apăru pe figura lui Marcello o tulbură. Dar nu-şi pierdu capul şi îndată ce simţi braţele lui slăbindu-şi strânsoarea, se desprinse şi se îndepărtă în grabă spre grilajul din fier forjat care mărginea grădina înspre canal. Aici, prefăcându-se că priveşte apa, încercă să-şi recapete respiraţia normală.

Marcello ezită puţin înainte de a i se alătura. Ghicindu-i prezenţa în spatele ei, Julia se întoarse cu un mic râs nepăsător. El se apropie şi prinse barele grilajului în aşa fel încât s-o îngrădească pe tânăra femeie. Ea n-avea cum să-i scape. Corpurile lor nu se atingeau, dar simţea căldura lui Marcello prin ţesătura fină a cămăşii lui. Era ceva încântător, ca o mângâiere.

— Draga mea, declară el, de fiecare dată când sunt singur cu tine, misterul creşte şi mai mult.

— Ce mister?

— Dacă eram autor de romane poliţiste, l-aş fi numit „Misterul celor două logodnice”, deoarece în tine există două femei şi eu nu ştiu niciodată cu care din ele am de-a face. Este foarte neliniştitor. La un moment dat, tremuri de dorinţă în braţele mele…

El îi opri protestul cu un gest.

— Nu, nu nega. Corpul tău, în ceea ce-l priveşte, este sincer. Mă doreşti aşa cum te doresc şi eu, sau cel puţin, o jumătate din tine mă doreşte. Cealaltă jumătate pare că se teme de mine şi evită îmbrăţişarea mea. Spune-mi, dragă Lucinda, de ce ţi-e teamă de mine?

— Nu mi-e teamă de tine, bâigui ea.

Încercă să se elibereze, dar mâinile care o ţineau prizonieră nu se mişcară. O licărire stranie trecu prin ochii lui Marcello. El se aplecă, sărutând-o pe gât, pe umăr.

— Nu, zise ea respingându-l. Marcello, te rog. Ai spus că n-o să faci asta.

— Am spus că nu voi abuza de slăbiciunea ta, pentru că erai pe jumătate adormită. Acum, se pare că te-ai trezit cu totul. Mă doreşti la fel de mult cum te doresc şi eu, în curând ne vom căsători. De ce să nu iau ceea ce trebuie să-mi revină?

Julia trebui să facă apel la toată voinţa ei ca să răspundă cu o voce clară:

— Pentru că ştii că nu sunt în stare să te împiedic şi că există mari şanse ca după aceea să-ţi port pică toată viaţa mea.

El se îndreptă şi, timp de o clipă, rămas complet nemişcat. Apoi îşi luă mâinile de pe grilaj şi strânse pumnii.

— Să-l ferească Cerul pe bărbatul care se lasă dus de nas! exclamă el. Foarte bine, mă dau bătut. Bucură-te de puterea ta asupra mea, Lucinda. În curând, eu voi deţine această putere şi răzbunarea mea riscă să fie teribilă…

În strălucirea ochilor lui, ea ghici ce formă va lua această răzbunare şi trebui să se controleze ca să nu se arunce în braţele lui. Tocmai dusese o luptă împotriva lui, împotriva ei însăşi, şi câştigase. Era însă o victorie amară.

O tuse discretă, din umbră, îi făcu să se întoarcă pe amândoi. Serafina era acolo.

— *Signor,* sunteţi chemat la telefon.

Marcello păru să revină la realitate. El scoase un suspin.

— Bine, vin. Mulţumesc, Serafina. Se îndepărtă cu paşi mari.

— V-a plăcut cina, *signora?* întrebă Serafina.

— A fost delicioasă, răspunse Julia, căreia nu-i rămăsese nici cea mai mică amintire despre ceea ce mâncase. Ascultă, Serafina, vrei să-i prezinţi scuzele mele lui *signor* Farisi când va termina convorbirea telefonică? Spune-i că m-am dus la culcare, că n-am mai avut puterea să-l aştept ca să-i urez noapte bună. Ziua asta petrecută la plajă m-a obosit teribil.

Se retrase discret, urcă în camera ei şi răsuci de două ori

cheia în broască, cu toate că această precauţie i se păru ridicolă. Dacă Marcello îşi punea în minte s-o urmeze, nu-l va opri o uşă încuiată.

Capitolul 6

A doua zi dimineaţă, Julia o găsi pe Felicia singură la masă, luându-şi micul dejun. Ronţăia fără poftă dintr-o chiflă şi era limpede că dispoziţia ei prietenoasă din ajun dispăruse cu totul.

— Fritz a plecat, bombăni ea abătută. Tata l-a concediat.

— L-a concediat?! exclamă Julia. Vrei să spui că de-a binelea?

— Nu, nu de-a binelea. Dar a făcut în aşa fel ca să-l îndepărteze. Din cauza mea. Tata nu poate suferi să vadă că mă distrez. Procedează ca mama. Mă întreb de ce l-a părăsit.

— Şi eu mă întreb, declară Julia pe un ton vesel. Când cineva are părinţi atât de demni de ură, trebuie să-i fie greu să se hotărască pentru unul sau pentru celălalt. Vrei să-mi dai cafetiera, te rog?

Felicia îşi stăpâni un surâs. Interlocutoarea ei era un adversar de talie.

— În orice caz, este nedrept, zise ea.

— Este nedrept mai cu seamă pentru acest biet Fritz de care dispune ca de un sclav şi care este trimis la celălalt capăt al ţării din cauza ta…

Se putea oare, se gândi brusc Julia cu un sentiment nelămurit de culpabilitate, ca tânărul Fritz să fi fost pedepsit pentru atenţia pe care i-o purta ei, Juliei?

— Tata a plecat s-o întâmpine pe bunica la gară, continuă Felicia. Ea ia întotdeauna trenul ca să vină la Veneţia.

Carlo Bratti îşi făcu intrarea, cu bluza şi mâinile pătate de vopsele. Cum Julia îşi arătă uimirea că-l vede deja în ţinută de lucru, el explică:

— Da, mă trezesc foarte devreme pentru a profita de lumina dimineţii. Lucrez la o frescă ce este deosebit de bine luminată dimineaţa. Dar tocmai am terminat-o. Pot să-mi petrec restul dimineţii desenându-vă, dacă îmi permiteţi.

— N-am nimic împotrivă, zise Julia. Trebuie totuşi să vă avertizez că Marcello se va întoarce curând de la gară, cu mama lui.

Carlo Bratti ridică din umeri.

— Atunci, până la întoarcerea lui…

Când îşi terminară micul dejun, îi ceru Juliei să se aşeze lângă o fereastră şi execută câteva schiţe rapide în creion. Felicia privi un timp peste umărul lui, dar se plictisi foarte repede şi ieşi din încăpere. Julia se simţea puţin nervoasă sub privirea pătrunzătoare a artistului. Din fericire, Marcello nu va întârzia să vină s-o elibereze. Gara Santa Lucia se afla lângă Canal Grande, la scurtă distanţă de palat.

Începu să se gândească la femeia pe care urma s-o întâlnească şi că trebuia cu orice preţ să facă o bună impresie, în locul Cindyei. Marcello părea să aibă cel mai mare respect, cea mai mare consideraţie pentru mama lui, care trebuia să fie o persoană remarcabilă.

Şi-o imagina zveltă şi elegantă, cum se cuvine cuiva care evoluează în lumea modei. Şi dacă Cindy nu inventase nimic pretinzând că descindea dintr-o familie de dogi – dar cu Cindy nu putea fi niciodată sigură de ceva – comportamentul *signorei* Farisi trebuia să poarte amprenta unei răceli de-a dreptul aristocratice.

Cindy nu putea fi condamnată că încercase să fugă de această întrevedere. Era ultima persoană care putea să impresioneze o doamnă din înalta societate.

— Aveţi o cută mică de îngrijorare pe frunte, se plânse Carlo. Adineauri nu era acolo.

— Mă gândeam la viitoarea mea soacră, îi explică Julia. Tremur la ideea că urmează s-o întâlnesc.

— Prostii. Nu tremuraţi deloc, afirmă liniştit Carlo. Şi în privinţa aceasta v-aţi schimbat. Tânăra femeie pe care am desenat-o ultima oară era nestatornică, neliniştită. Nu vă mai simt plutind încolo şi-ncoace, în voia curenţilor.

Julia tresări. Nu auzise niciodată o descriere mai exactă a

Cindyei, care se lăsa dusă de cea mai mică adiere de vânt, în căutarea unui suport solid. Cindy credea că găsise acest suport în Marcello şi conta pe sora ei s-o ajute să se agaţe de el. Se ridică brusc în picioare.

— Nu mai doresc să pozez astăzi, zise ea. Marcello trebuie să revină curând.

— Aţi mai spus asta acum o jumătate de oră şi el încă nu este aici, replică liniştit Carlo. Ce vă tulbură, *signora?* Vă este teamă de acest „alt adevăr" pe care creionul meu riscă să-l dezvăluie?

— Nu cred că există două adevăruri în fiecare din noi. Nu m-am schimbat. Sunt aceeaşi ca întotdeauna.

— Dar cine sunteţi oare, *signora?* O ştiţi cu adevărat? N-am spus că există două adevăruri în fiecare din noi, ci doar că există mai mult decât unul singur. Aş putea să vă pictez de o sută de ori. De fiecare dată aş picta o altă persoană. Fiecare tablou ar exprima în acelaşi timp un adevăr şi o minciună. Tocmai asta face figura umană atât de fascinantă. Aşadar, *signora,* ce vă temeţi că veţi afla despre dumneavoastră însevă?

— Am descoperit deja multe lucruri în ceea ce mă priveşte de la sosirea aici, murmură Julia. Cred că este de-ajuns.

De ce întârzia Marcello atât de mult? Ce făcea oare? Poate că trenul mamei lui avea întârziere.

Auzi chiar în momentul acela un zgomot de voci la intrare şi o recunoscu pe cea a lui Marcello. Carlo îşi strânse materialele, o făcu să-i promită că-i va poza din nou şi se îndepărtă. Puţin după aceea, uşa se deschise şi Marcello apăru în pragul ei.

— Mamă, ţi-o prezint pe logodnica mea.

În clipa aceea, un uragan se năpusti în încăpere.

Julia făcu ochii mari de uimire văzând-o pe *signora* Farisi. Unde era oare aristocrata zveltă, elegantă şi apatică, pe care şi-o imaginase? în faţa ei se afla o femeie scundă cu

forme pline, aproape tot atât de lată pe cât era de înaltă, cu o faţă cu tenul mat de o coamă de păr argintiu. Doamna Farisi era înfăşurată într-o sumedenie de şaluri fixate ici şi colo cu broşe. Ceea ce atrăgea însă în mod deosebit atenţia, era vioiciunea privirii ei. Julia avu imediat convingerea că dacă *signora* Farisi se îmbrăca atât de straniu, asta nu însemna că era nebună.

— Fata mea! exclamă ea întinzându-i braţele. N-ai nimic împotrivă să-ţi spun fata mea, nu-i aşa?

Julia se trezi strivită la un piept bogat, într-o mare de voaluri. Se simţi imediat cucerită de această femeie care-i zâmbea cu atâta bunătate, dar a cărei privire nu-şi pierduse nimic din acuitate.

— Sunt foarte fericită să vă cunosc, *signora,* bâigui ea îndată ce reuşi să vorbească.

— *Signora?* Este prea ceremonios. Spune-mi mamă, ca Marcello. Sunt sigură că vom deveni prietene.

— Sper, hm… mamă, răspunse Julia.

— Şi acum, trebuie să beau ceva, decretă ea. Ceva rece. Presupun că bătrâna aceea nebună mai este în serviciul tău, fiule?

— Vorbeşti despre Serafina? o întrebă Marcello, amuzat. Da, mamă, tot ea se ocupă de casă. Şi sunt sigur că mai ştie să pregătească amestecul tău preferat de suc de fructe.

El plecă să-i vorbească Serafinei, în timp ce *signora* Farisi o conducea pe Julia în grădină. Se aşezară la umbră, sub pomi. Marcello li se alătură la puţin timp după aceea, însoţit de Serafina, care purta o tavă încărcată cu o carafă, un vas cu cuburi de gheaţă şi trei pahare mari. Cele două femei se salutară cu o animozitate voioasă şi-şi aruncară câteva ironii muşcătoare în dialect veneţian. Marcello traduse cu voce scăzută, pentru Julia.

— Mama şi Serafina sunt inamice dintotdeauna, îi explică el. Atunci când se întâlnesc se ceartă cu o plăcere

neegalată.

Doamna Farisi acceptă în cele din urmă s-o lase pe Serafina să plece şi-şi îndreptă din nou atenţia asupra logodnicei fiului său. După ce scrută îndelung figura Juliei, scoase un suspin.

— *Bellissima!* Mi-ar plăcea teribil să desenez haine pentru dumneata. Oh, da! Am să-ţi fac ceva din piele neagră. Un ansamblu compus din fustă şi jachetă, din piele lucioasă de miel, foarte plăcut, foarte elegant, foarte convenabil.

— Dar nu ştiu dacă… începu Julia, surprinsă.

— Nu spune nimic, o întrerupse bătrâna doamnă mângâindu-i obrazul. Am deja ideea mea în privinţa asta.

Apoi se întoarse spre Marcello.

— Ce aştepţi? Nu avem nevoie de tine.

Ascultător, Marcello se ridică. Înainte de a se îndepărta, strânse umărul Juliei cu o mână liniştitoare. Aceasta, însă, nu mai avea emoţii.

— Nu sunteţi deloc aşa cum îmi imaginasem, îi destăinui ea impulsiv doamnei Farisi îndată ce rămaseră singure.

— Ah, aşa? Şi cum îţi imaginai că sunt?

— Trufaşă şi distantă.

— Eu? Biata de mine! Clientele mele mă găsesc mai curând nostimă. Spun că le distrez. Mă îndoiesc că râd cu poftă când primesc facturile trimise de mine, dar…

Ideea aceasta o făcu să chicotească şi Julia nu se putu împiedica să râdă la rândul ei.

— Şi de ce-ţi imaginai că aş fi aşa? reluă doamna Farisi.

— Hm… Am auzit spunându-se că descindeţi dintr-un doge al Veneţiei şi…

— Ah, înţeleg! Este adevărat. Mă luai drept o aristocrată?

— Dogii nu erau oare guvernatorii oraşului?

— Ba da, dar erau aleşi. Mulţi dintre ei nu aveau nimic aristocratic. Ştii, Veneţia este, de fapt, un oraş destul de mic. E greu să întâlneşti un veneţian care să nu descindă dintr-un doge. Eu aparţin unei familii de comercianţi oneşti.

Am abandonat şcoala foarte devreme. În mediul meu, fetele sunt destinate mai curând treburilor gospodăreşti şi căsătoriei. Mai târziu, când soţul meu a murit, a trebuit să încep să muncesc pentru a mă îngriji de nevoile fiului meu. Am descoperit că nu ştiam nimic, că nu primisem o educaţie veritabilă. De aceea, am fost obligată să învăţ totul de la început.

Un strigăt fericit provenind din interiorul palatului o întrerupse pe *signora.* În secunda următoare, Felicia traversa grădina în fugă pentru a se arunca în braţele bunicii sale.

— Vom relua conversaţia noastră mai târziu, îi spuse aceasta Juliei în timp ce-şi îmbrăţişa nepoata.

Julia le lăsă singure şi plecă în căutarea lui Marcello. Îl găsi în bibliotecă. El îi cuprinse mijlocul, zâmbind. Gestul lui avea ceva posesiv şi liniştit care o încântă. Se simţea bine lângă el, să se poată cuibări la pieptul lui. Conştiinţa îi şoptea că ar fi trebuit să se degajeze, dar cum să se ferească de o îmbrăţişare atât de firească fără să trezească bănuielile logodnicului ei?

— Îmi pare rău că te-am lăsat singură atâta timp, în dimineaţa asta, zise el. Cum ţi-ai petrecut timpul?

— Carlo Bratti mi-a cerut să pozez pentru el. Era în vocea ei ceva care-l intrigă pe Marcello.

— Şi tu n-ai fi vrut?

— Oh, la început nu m-a deranjat. Dar, după un timp, m-am simţit… stânjenită şi mi-am dorit din tot sufletul să te întorci. De ce ai întârziat atât de mult? Gara nu este departe.

— N-o mai văzusem pe mama de luni de zile. Voiam să rămân puţin singur cu ea. Ne-am dus să luăm o cafea. Ce părere ai despre ea?

— Găsesc că este extraordinară! exclamă Julia cu entuziasm. Este o femeie puternică şi curajoasă. Mi-a vorbit despre moartea soţului ei, despre lupta ei pentru a

supravieţui, despre tot ce a realizat pornind de la nimic. Cred că este persoana cea mai impresionantă pe care am întâlnit-o vreodată.

După lumina afectuoasă care străluci în ochii lui Marcello, îşi dădu seama că-l emoţionase profund.

— Îţi mulţumesc, zise el. Sunt mulţumit că mama îţi place. Este într-adevăr o femeie minunată. Ard de dorinţa de a te săruta. S-a făcut aproape prânzul şi nu mi-am cerut primul sărut.

O luă în braţe şi-şi puse buzele peste ale ei. Julia întredeschise buzele, incapabilă să i se opună. El se desprinse şi-i muşcă lobul urechii.

— De ce ai fugit, seara trecută? murmură el.

— N-am fugit, protestă ea încercând să nu acorde atenţie fiorului de plăcere pe care o provoca respiraţia lui caldă pe pielea ei. Se făcuse târziu şi… m-am dus la culcare.

El se dădu puţin înapoi ca să-i scruteze faţa.

— Ai fugit, repetă el cu o voce răguşită. De cine ţi-e teamă, draga mea? De mine sau de tine însăţi? Ştiu că există ceva. Trebuie să-mi spui despre ce este vorba.

Julia scutură din cap şi se rugă Cerului ca el să înceteze cu insistenţele. Rugămintea îi fu ascultată, deoarece cineva bătu la uşă.

— *Signor,* se auzi vocea Serafinei, am un mesaj urgent pentru *signora* Rackly.

Julia tresări şi simţi că-i îngheaţă sângele în vine. Telegrama! Misiunea ei se terminase. Peste câteva minute, îşi va face valizele.

Marcello deschise uşa, furios că fusese deranjat, dar Serafina nu se lăsă intimidată. Ea se adresă direct Juliei.

— *Signora,* trebuie să urcaţi s-o vedeţi pe *signora* Farisi în camera sa. V-a adus un cadou de la Milano şi vrea să vi-l dea imediat.

— Şi asta numeşti dumneata un mesaj urgent? se revoltă Marcello, indignat.

Serafina îl fulgeră cu privirea.

— Fac ceea ce mi se spune să fac! Că este într-adevăr urgent sau nu, asta nu mă priveşte!

Se îndepărtă, cu spatele ţeapăn, bombănindu-şi dispreţul ei pentru toţi cei din clanul Farisi.

— Când mama nu este aici, declară Marcello, Serafina se preface cel puţin că mă tratează cu respect. Dar imediat după sosirea ei, se coalizează amândouă împotriva mea. Dintr-odată, s-ar putea crede că eu nu mai exist în această casă... Draga mea, ce-i cu tine? Eşti palidă.

— N-am nimic, răspunse Julia cu greutate.

Avea impresia că primise o lovitură de pumn în stomac. Aşadar, nu era vorba de telegramă. Destinul îi acorda o amânare.

O amânare! Cuvântul o sperie, ca şi puternicul val de bucurie care o copleşise la gândul că nu era obligată să plece imediat. Încă puţin timp. Îi mai rămâneau câteva ore preţioase.

— N-aş vrea s-o las pe mama ta să aştepte, zise ea.

Ieşi repede din încăpere, înainte ca Marcello să o poată reţine. O găsi pe doamna Farisi în camera ei, desfăcându-şi valizele sub privirile interesate ale Feliciei. Femeia aceea cumsecade îi adresă un surâs radios.

— Priveşte, îi spuse ea. L-am ales special pentru dumneata. Cadoul ei era un şal imens din dantelă de un albastru închis, mătăsos la pipăit. Julia se înfăşură în el şi se admiră în oglindă. Marcello trebuie s-o fi descris pe Cindy cu multă exactitate. Şalul îi venea de minune şi-i sublinia culoarea profundă a ochilor.

Asta repuse într-un fel lucrurile la locul lor. Marcello nu era interesat decât de frumuseţea Cindyei. Precizase el însuşi că dragostea nu fusese inclusă în înţelegerea lor. Ce o făcea oare să creadă că el va remarca o schimbare atunci când Cindy îşi va relua locul? Julia îşi lua propriile dorinţe drept realităţi!

Îi mulţumi doamnei Farisi şi promise să poarte şalul chiar în seara aceea. Apoi se duse să se închidă în camera ei. Din momentul acesta, va evita să rămână singură cu Marcello şi va aştepta cuminte sosirea telegramei fatidice. O va primi probabil în seara aceea sau cel mai târziu mâine dimineaţă.

Prezenţa doamnei Farisi îi facilită sarcina. Îşi petrecură o bună parte din zi stând de vorbă în grădină.

Pentru cină, Julia alese să îmbrace o rochie mulată pe corp, susţinută pe umeri cu bretele, de culoare gri deschis şi brodată cu fir de argint. Acoperindu-şi cu şalul umerii goi, în faţa oglinzii, se întrebă ce ar fi făcut Marcello dacă ar fi întâlnit-o pe ea prima. Ar fi dorit-o oare la fel de mult cum o dorea pe Cindy? îşi privi imaginea mai de aproape, încercând să se vadă pe ea însăşi în spatele măştii surorii sale. Apoi scoase un geamăt. Ce se petrecea oare cu ea? Avea impresia că săvârşeşte o trădare.

— Este nedrept! aruncă ea imaginii din oglindă, cu un aer sfidător. Asta nu-mi stă în fire. Nu sunt eu oare geamăna cea bună?

Tânăra din oglindă îi întoarse privirea, dar Julia avu impresia că distinge în ea o licărire ironică.

— Încetează să mă priveşti aşa! exclamă ea. Ştiu ce gândeşti, dar te înşeli. Îţi voi dovedi că nu sunt ca tine. În noaptea asta, nu voi rămâne niciun minut singură cu el. Şi nici nu-l voi mai săruta. Nu mă crezi? Ei bine, vei vedea.

Dacă Julia ar fi fost mai puţin preocupată, s-ar fi distrat sincer la cina aceasta, la care se alăturase Carlo Bratti. Pictorul era un prieten vechi al doamnei Farisi şi se întreceau amândoi în replici de spirit. Bătrâna doamnă îşi desfăta auditoriul cu anecdote amuzante despre unii dintre clienţii ei.

Serafina servi cafelele în grădină. Julia se ridică, strângând şalul în jurul ei. Felicia o privi cu invidie. Când se aşezară sub pomi, fata îi declară într-un elan impulsiv:

— Mi-ar plăcea să semăn cu dumneavoastră. Sunteţi atât

de frumoasă.

— Îţi mulţumesc, răspunse Julia zâmbind. Dar şi tu eşti frumoasă. Ai o frumuseţe care îţi aparţine doar ţie. Să nu vrei să semeni cu altcineva, ar fi o pierdere de timp.

— Iată ceva foarte înţelept, interveni *singora* Farisi din umbră.

Puţin mai târziu, în timp ce discutau pe diverse teme, Enzo se apropie de Marcello. Schimbară câteva cuvinte cu voce scăzută. Marcello clătină din cap cu satisfacţie. Apoi Enzo se îndreptă spre grilajul din fier forjat care împrejmuia grădina, cu o legătură de chei în mână. O portiţă practicată în grilaj se deschise scârţâind.

— Să mergem, murmură Marcello la urechea Juliei. Tocmai a sosit vărul lui Enzo.

— Vărul lui?

— Da. Este gondolier de meserie. M-am gândit că un mic tur cu gondola îţi va face plăcere.

— Dar… Nu putem să-i părăsim în felul acesta pe ceilalţi, protestă ea.

— Nici măcar nu vor observa plecarea noastră, replică Marcello, arătându-i pe cei trei comeseni ai lor care vorbeau cu însufleţire.

Julia nu uitase bunele ei hotărâri.

— N-are importanţă. Este prima noapte pe care mama ta şi-o petrece aici. Ar fi îngrozitor de nepoliticos să plecăm în felul acesta.

Marcello o cercetă cu curiozitate.

— Mama ştie că suntem logodiţi. Ea nu va găsi ciudat că dorim să fim puţin singuri.

Văzând că ea ezită în continuare, el se întoarse spre mama lui.

— Mamă, te superi dacă o iau cu mine pe Lucinda să facem o plimbare? îi este teamă să nu te ofenseze.

— Să mă ofenseze, pe mine? exclamă doamna Farisi pe un ton jovial. Pentru nimic în lume. Haide, fugiţi!

În lipsă de alte obiecţii, Julia se lăsă luată de braţ, fără vreo tragere de inimă, şi-l urmă pe Marcello în partea cealaltă a grilajului. Coborâră câteva trepte şi merseră de-a lungul palatului în direcţia lui Canal Grande. În timp ce mergea, avu impresia că o aude pe Cindy chicotind la urechea ei. Pentru a se linişti, îşi spuse că, la urma urmei, nu va fi singură cu Marcello. Va fi prezent şi gondolierul.

Ajungând însă în faţa gondolei, înţelese că Marcello prevăzuse totul. Aceasta era prevăzută cu tradiţionalul baldachin negru destinat să protejeze intimitatea pasagerilor. De el erau agăţate perdele groase de catifea care puteau fi trase, pentru mai mult confort şi discreţie.

Marcello o ajută pe Julia să ia loc înăuntru şi-i dădu gondolierului semnalul de plecare. Ea se simţi uşurată constatând că nu închidea perdelele şi că puteau admira priveliştea. Mii de lumini sclipeau pe apele canalului. Ici şi colo se auzeau răsunând melodii tandre sau vesele.

— Este minunat... murmură ea.

— Ştiam că plimbarea asta îţi va face plăcere. M-am gândit că, la fel ca mine, ai o afecţiune deosebită pentru gondole... şi gondolieri.

Ea îl privi, uluită. După cum se părea, această aluzie ar fi trebuit să-i reamintească ceva.

— Haide, zise el. Doar n-ai uitat împrejurările primei noastre întâlniri?

Mintea Juliei începu să funcţioneze foarte repede. Îşi aminti că Cindy îi povestise ceva despre subiectul acesta.

— Oh! făcu ea. Oh, da! gondolierul acela. Mă întreb ce aş fi făcut dacă nu mi-ai fi venit în ajutor...

— Nu-i poţi purta pică acelui biet băiat. Ai flirtat cu el peste măsură.

Cuvintele acestea nu făcură decât să confirme bănuielile Juliei – să ştie că Cindy meritase ceea ce căutase. Imitând nepăsarea inocentă a surorii sale, ea chicoti:

— Pe cuvântul meu, orice tânără trebuie să flirteze cel

puţin odată cu un gondolier, atunci când este la Veneţia. Asta face parte din vizită.

Un hohot vesel de râs, în spatele lor, le reaminti că vărul lui Enzo era la o distanţă de unde putea să-i audă. Marcello se întoarse şi trase o perdea, mascându-l pe gondolier. Cum se pregătea să le tragă şi pe celelalte, Julia îl opri.

— Mai aşteaptă puţin, îl imploră ea. Vreau să văd Canalul. Gondolierul trebuie să fi primit ordine precise, deoarece în acelaşi moment se angajă într-un mic canal lateral. Decorul se schimbă imediat. Lăsând în urma lor artera principală a oraşului, se aventurau acum într-o lume populată de umbre şi de tăcere. Alunecau de pe un canal pe altul, într-o Veneţie a trecutului. Ici şi colo, o scară de piatră se pierdea în noapte între două palate. Un trecător întârziat se ivea sub un felinar, înghiţit curând de întuneric. Julia îşi ţinea respiraţia, fascinată de atmosfera aceasta de vis. Deodată, un ţipăt straniu, repetat de trei ori, sparse tăcerea. Gondola încetini, apoi se opri. Ţipătul răsună din nou, de data aceasta mai aproape.

— Priveşte, zise încet Marcello. Acolo!

Ea îi urmă direcţia degetului şi văzu prora unei gondole ieşind dintr-un canal care se încrucişa cu al lor. Gondola coti în direcţia lor, îi atinse uşor şi dispăru.

— Când vizibilitatea nu este foarte bună, îi explică Marcello, fiecare gondolier scoate ţipătul lui personal prin care-şi anunţă prezenţa.

Îşi reluară drumul. În depărtare răsunară alte strigăte, ecoul lor repetându-se în labirintul canalelor. Julia abia îşi dăduse seama că Marcello îşi trecuse un braţ în jurul ei. Gestul părea firesc. Îi simţi privirea fixată asupra ei şi, fără să vrea, întoarse capul spre el. Buzele lui erau foarte aproape, atât de aproape încât se înfioră.

El îşi întinse imediat mâna liberă spre perdele şi le închise cu un gest nerăbdător. O gură fierbinte o acoperi pe a ei şi toate bunele şi serioasele ei hotărâri se risipiră ca un

fum. I se păru că numai era ea însăşi, ci că făcea parte din întunericul ambiant, la fel ca Marcello. Ameţită, se abandonă fericirii acestui sărut, acestei nopţi care o înconjura.

Sărutul lui Marcello deveni mai înfocat, mai imperios. Ea îi mângâie ceafa, părul des, impregnându-se de mirosul lui. I se oferea trup şi suflet.

El începu să-i muşte urechea, carnea moale a gâtului. Julia nu-şi putu stăpâni un geamăt, ceea ce aţâţă şi mai mult dorinţa partenerului ei. El îi atinse uşor pieptul care-i palpita sub şal. Degetele lui îi ardeau pielea. Îndrăzneţe, ele se strecurară în corsajul ei şi începură să-i mângâie sânii. Dar, în ciuda valului de dorinţă sălbatică pe care o simţea urcând în ea, Julia prinse brusc această mână, oprind mângâierea. Ceva venea s-o avertizeze de pericol. Îşi aminti brusc cine era, ce era pe punctul să facă.

— Ştiu că nu este locul visat, dragostea mea… şopti Marcello. Dar când ne vom întoarce acasă, toată lumea se va fi culcat şi nimeni nu va vedea că noi…

— Nu, îl întrerupse ea. Nu vreau, Marcello. Încearcă să înţelegi.

— Dar de ce?

— Te rog. Îmi este imposibil să-ţi explic. Când ne vom întoarce acasă, va trebui să mă laşi singură.

El scoase un suspin resemnat, îi luă mâna şi-i sărută vârful degetelor.

— Am înţeles. Te las să conduci treaba asta după placul tău, dar nu pentru mult timp. Nu sunt o fire deosebit de răbdătoare. Dacă accept să mă supun dorinţelor tale în momentul acesta, este pentru că urmăresc un scop care contează mult mai mult în ochii mei decât tot ce am căutat să obţin până acum.

Urmă o mică izbitură surdă şi Julia îşi dădu seama că gondola se oprise. Marcello deschise perdelele. Ea văzu un ponton de lemn şi, dincolo de acesta, umbra impresionantă

a palatului.

Imediat ce fu pe teren ferm, ea alergă spre uşa de intrare fără să se sinchisească de chemările lui Marcello, rămas în spatele ei. Urcă scara câte patru trepte deodată. Ajunsă în camera ei, aprinse toate luminile şi făcu faţă tinerei femei care o privea din oglindă. Ochii îi erau aprinşi de dorinţă, buzele umflate, senzuale, şi în acelaşi timp o ciudată expresie de disperare îi crispa faţa.

— Aşadar? aruncă Julia imaginii din oglindă. Care dintre cele două sunt oare? „Cuminţenia”? Sau „Zvăpăiata”? Am crezut întotdeauna că ştiu, dar acum nu mai sunt sigură de nimic. În orice caz, lasă-mă să-ţi spun un lucru: ai face mai bine să trimiţi telegrama aceea mai repede. Altfel, suntem amândouă pierdute!

Capitolul 7

A doua zi, *signora* Farisi se hotărî să-şi pună planul în aplicare. Îşi imaginase un ansamblu din piele pentru Julia, compus din fustă şi jachetă, şi ţinea să-l realizeze. Neglijând casa şi oaspeţii, luară amândouă vaporaşul spre insula Murano unde, după părerea *signorei,* se afla omul care vindea cele mai frumoase piei din Italia. În micul magazin supraîncărcat, Julia alese o piele de o asemenea fineţe încât semăna cu mătasea.

După aceea, cele două femei traversară din nou laguna cu vaporaşul pentru a merge la cumpărături în magazinele elegante din centrul oraşului. Julia cumpără câteva cadouri drept suveniruri de la Veneţia. Spre prânz, după ce aruncă ceasului o privire, *signora* Farisi declară:

— Vom întârzia la masa de prânz. Trebuie s-o sun pe Serafina ca s-o anunţ. Ce-ai spune să luăm o cafea?

Luară loc pe o terasă. Bătrâna doamnă chemă un chelner, comandă două cafele şi dispăru în interiorul localului. Julia se destinse pe scaunul ei, încântată că se poate odihni. De la locul ei, putea s-o vadă pe mama lui Marcello. Vorbea cu volubilitate, cu multe gesturi. Julia se gândi deodată că dacă telegrama sosise în timpul absenţei lor, Serafina nu va scăpa ocazia să menţioneze faptul. Ea îşi urmări însoţitoarea cu nelinişte. Dacă aceasta arunca o privire în direcţia ei, însemna că i se rostise numele. Dar ea nu făcu nimic de genul acesta.

Şi dacă telegrama nu va sosi niciodată? Cu o zăpăcită ca Cindy, se putea aştepta la orice. Era foarte capabilă să se dezintereseze complet de planul ei şi să-şi uite sora la Veneţia.

Nu avea decât un lucru de făcut. Să-i telefoneze Cindyei ca să aibă inima împăcată... şi asta imediat! Cindy nu lucra astăzi, astfel că trebuia să fie acasă.

Când doamna Farisi reveni la masă, se lăsă să cadă greu

pe un scaun.

— Serafina v-a vorbit despre mine? întrebă Julia. A încercat cineva să ia legătura cu mine?

— Nu, de ce? Aşteptai un telefon?

— Nu, dar… Hm, cred că ar trebui să telefonez la Londra. Poate că avocatul meu are să-mi comunice veşti în legătură cu vânzarea apartamentului.

— De acord, dar este preferabil să nu suni de aici. Va fi extrem de greu să obţii legătura cu Anglia. Puţin mai încolo, de partea cealaltă a podului Rialto, vei găsi un oficiu poştal. Comunică numărul unei funcţionare. Nu te nelinişti, ele înţeleg limba engleză. Nu este departe. Te-aş însoţi, desigur, dar picioarele mele refuză s-o facă. Prefer să te aştept aici.

— Mulţumesc.

Julia se îndepărtă în mare grabă. Găsi fără greutate oficiul poştal şi dădu numărul Cindyei unei funcţionare care îi indică o cabină goală. Cu o spaimă crescândă, ascultă soneria telefonului răsunând de mai multe ori. Numai Cindy să nu fi ieşit! După un timp, se auzi un declic, urmat de un murmur somnoros:

— Mmm?

— Cindy? Tu eşti?

— Julia! M-ai trezit din somn.

— Este aproape prânzul.

Cindy căscă interminabil, apoi vocea ei deveni mai clară.

— Asta pentru că am nevoie de somn. Dacă ai şti ce viaţă duc! Ieri, de exemplu, m-am dus să împart mâncarea în azilul acela îngrozitor de bătrâni. Sunt obligată să parcurg kilometri de culoare împingând un cărucior cu o marmită aburindă din care duhneşte un miros oribil de varză. Sincer, Julia, ar trebui să vezi ce mâncare proastă sunt puşi să mănânce aceşti bieţi bătrâni!

— Dacă ţi s-a ales să faci treaba asta, este fără îndoială ca să te facă să înţelegi că există oameni care n-au şansa

ta, Cindy.

— Da, dar acum am înţeles. Atunci de ce trebuie să continuu? Cât despre Bill, este insuportabil. Plecarea ta i-a stârnit o furie teribilă şi, de atunci, nu mă mai slăbeşte. Vine să mă ia dimineaţa cu maşina şi mă livrează ca pe un colet peste tot unde trebuie să merg. Seara, mă aduce înapoi acasă. Spune că este lucrul cel mai mic pe care-l poate face pentru tine.

— Slavă ţie, Doamne! exclamă Julia. Dacă Bill te supraveghează, sunt liniştită.

— Seara trecută, l-am obligat să mă invite la cină. Voiam să-l fac să înţeleagă că nu mai am nevoie de munca asta dezgustătoare. Speram că-mi va cere eliberarea…

Julia scoase un geamăt.

— Cindy, eşti incorigibilă! Bill nu poate face aşa ceva. Care a fost reacţia lui?

— Am vrut să pregătesc terenul spunându-i că această pedeapsă mi-a deschis ochii, că am devenit mai umană…

— Şi el n-a căzut în plasă?

— M-a bătut pe spate şi a exclamat: „Bravo, Cindy! Trebuie să perseverezi pe drumul acesta. Ştiam că încercarea asta îţi va face bine”.

În faţa indignării Cindyei, Juliei îi fu foarte greu să nu izbucnească în râs. Reuşi totuşi să spună:

— Biata de tine! Te plâng. Dar nu m-ai întrebat ce-i cu mine. Să ştii că nu eşti singura care are de suferit.

— Nu mai spune! Miroase oare a varză acolo unde eşti?

— Nu, dar există şi alte forme de suferinţă, orice ai crede. Situaţia mea devine periculoasă. Ar fi trebuit să-mi trimiţi telegrama. Nu voi mai putea rezista mult timp.

— De ce? Marcello a descoperit secretul?

— Nu, nu-i asta!

— Atunci, ce este? Sincer vorbind, credeam că îţi fac o favoare uitând să te chem înapoi. Profită din plin de vacanţa asta la Veneţia. Să nu-mi torni mie braşoave că

preferi atmosfera biroului tău prăfuit!

— Şi logodnicul tău, ce faci cu el? îmi pune serioase probleme! exclamă Julia, exasperată. Cindy, cum ai putut să-mi faci aşa ceva? Dacă aş fi ştiut cum arată Marcello, nu te-aş fi înlocuit niciodată.

— Dar, *darling,* te prevenisem că este un bătrân pisălog. Oricum, ce importanţă are? Te înţelegi bine cu genul acesta de indivizi, în general.

— Cindy! El nu corespunde nicidecum cu ceea ce ai vrut să mă faci să cred. Este mult prea seducător…

Se întrerupse brusc, simţind că această conversaţie lua o turnură periculoasă. Cindy începu să râdă.

— Ia te uită, îl găseşti seducător?

— Da, mult prea seducător pentru jocul pe care mă obligi să-l joc, răspunse Julia pe un ton tăios. Şi tânăr. Credeam că voi avea de înfruntat un individ burtos şi chel, şi este departe de a fi cazul, trebuie să recunoşti. Aşadar, te implor, trimite-mi telegrama aceea cât mai repede, chiar în după-amiaza asta. Pot să contez pe tine?

— Promit, bombăni ascultătoare Cindy.

— Precis?

— Ţi-o jur pe jumătatea cealaltă a capului tău.

Acest vechi jurământ care data din copilăria lor, aduse un surâs pe buzele Juliei. Spuse la revedere surorii sale şi închise.

Signora Farisi o aştepta liniştită. Se ridică la apropierea ei şi se întoarseră la Palatul Cortese. Serafina le anunţă că masa era pusă, că toată lumea era moartă de foame şi că prânzul nu va mai întârzia nicio clipă. Cu o licărire agresivă în privire, *signora* Farisi răspunse că nu se va întâmpla nimic din toate astea. Voia mai întâi să-şi schimbe pantofii şi să bea un aperitiv. Julia le lăsă cu cearta lor şi-şi duse pachetele în camera ei.

Trecând prin faţa bibliotecii, auzi vocea lui Marcello. Ezită o secundă, luptând împotriva tentaţiei de a intra ca să-i

ureze o zi bună. În aceeaşi clipă, uşa se deschise şi cineva se ciocni de ea. Pachetele îi scăpară din braţe. O mână o prinse de braţ.

— *Signora,* vă rog să mă iertaţi, rosti o voce de bărbat. Ridică uimită privirea şi întâlni doi ochi de un albastru luminos, o privire intensă pe care o cunoştea bine.

— Fritz! exclamă ea. Sunt încântată să te revăd!

Tânărul nu răspunse. Dăduse drumul braţului Juliei, dar părea incapabil să-şi desprindă privirea de faţa ei. O tuse uşoară, în spatele lui, îl obligă să-şi revină în fire.

— Pachetele dumneavoastră, bâigui el.

Se aplecă să le adune. Când se ridică, ea constată, amuzată, că roşise până la rădăcina părului.

— Asta a fost tot, Fritz, mulţumesc, zise Marcello cu o voce autoritară.

Fritz dispăru în mare grabă. Marcello o prinse pe Julia de mijloc şi-i dădu un sărut uşor pe buze, care o tulbură profund.

— Dimineaţa a fost foarte lungă, fără tine, zise el. Mama ţi-a lăsat oare timp să te gândeşti la mine?

— Mărturisesc că ai nevoie de energie ca s-o urmezi, răspunse Julia. N-am întâlnit niciodată atâta vigoare la o doamnă bătrână.

Marcello izbucni în râs.

— Să te ferească Dumnezeu să te audă vreodată că-i spui doamnă bătrână! Are abia şaizeci de ani, cu toate că părul i-a albit complet. Este o trăsătură de familie. Eu voi fi ca ea înainte de cincizeci de ani.

Şi-i va sta de minune, se gândi Julia. Părul alb nu va putea decât să-i pună în valoare pielea frumos bronzată, înfăţişarea energică. Dar ea nu va mai fi aici ca s-o constate.

— Am lăsat-o pe mama ta certându-se cu Serafina, zise ea. Se pare că sunteţi cu toţii în pragul inaniţiei din cauza noastră. Trebuie să mă grăbesc să-mi duc cumpărăturile în

camera mea.

Se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă fără o privire în urmă, neluând în seamă mâna pe care Marcello o întindea ca s-o reţină.

Coborî în sufragerie câteva minute mai târziu. Masa reunea şase comeseni, printre care Carlo şi Fritz. Felicia nu-şi găsea locul, atât de bucuroasă era de întoarcerea lui Fritz. Ea încerca să-i atragă cu orice preţ atenţia, dar tânărul nu-i arăta decât o amabilitate neutră. Juliei îi era milă de fată. În acelaşi timp, se simţi uşurată să vadă că Fritz evita să privească în dirrecţia ei. Marcello avea oare vreun amestec în asta?

La sfârşitul mesei, *signora* Farisi declară că avea absolută nevoie să-şi facă siesta. Julia se grăbi să spună la fel, găsind astfel mijlocul de a-l evita pe Marcello timp de câteva ore. N-avea nicio îndoială că telegrama va sosi în după-amiaza aceea. Cu puţin noroc, ar fi avut timp să ia avionul chiar în seara aceea.

Adormi şi se trezi peste trei ore. În palat, totul era tăcut. Se hotărî să se strecoare discret afară şi să se plimbe singură prin Veneţia. Nu întâlni pe nimeni pe culoar şi coborî scara în vârful picioarelor. Ajunsă însă în hol, auzi paşi grăbiţi în spatele ei. Se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu Felicia. Aceasta avea ochii roşii.

— Ieşiţi? întrebă ea pe un ton aspru.

— Da, vreau să mă plimb. Dar ce s-a întâmplat, Felicia? Ai plâns?

— Bineînţeles că nu, răspunse fata puţin prea repede.

— Mă aşteptai, nu-i aşa? Voiai să-mi vorbeşti? Felicia clătină din cap.

— Da, dar pentru că ieşiţi... nu vreau să vă plictisesc, rosti ea cu preţul unui efort eroic.

— Nu mă plictiseşti, zise Julia cu blândeţe. Prefer să stau de vorbă cu tine mai curând decât să mă plimb printre străini. Să mergem în grădină.

Se aşezară la răcoare, sub un pom. Felicia redevenise o fetiţă abătută, înfrântă, în căutarea unei mâini de ajutor. Julia se revăzu pe ea însăşi la şaisprezece ani. Trecerea de la starea de copil la cea de femeie nu este uşoară. Prezenţa Cindyei care trecea prin aceleaşi frământări şi priceperea mamei lor o ajutaseră mult să treacă prin această încercare.

— Nu ai prieteni de vârsta ta la Veneţia? o întrebă ea.

— În plină lună septembrie, toţi prietenii mei sunt la liceu.

— Tu nu?

Felicia ridică din umeri.

— Eu l-am cam lăsat baltă, mai mult sau mai puţin. În principiu, în momentul acesta ar trebui să studiez la Paris, dar tata spune că asta n-are nicio importanţă. Mai târziu, mama o să mă trimită la o şcoală particulară unde se învaţă bunele maniere. Ea vrea să mă căsătoresc cu un ambasador...

— Un ambasador?

— Da, indiferent care. Esenţialul este să fac o căsătorie bună.

— Dumnezeule! Credeam că ideile astea s-au perimat de mult.

— Nu în anumite familii.

— Care sunt materiile la care te pricepi, în clasă?

— Aproape la toate, mărturisi Felicia cu simplitate.

— În cazul acesta, ar trebui să te întorci la şcoală.

Felicia stătea cu ochii plecaţi şi-şi frângea nervoasă mâinile.

— Îmi este indiferent, murmură ea. Nu-mi pasă de nimic. Apoi izbucni brusc:

— De ce vă iubeşte Fritz? De ce nu mă iubeşte pe mine? Aţi observat felul în care vă privea, la plajă? Pe mine nu mă priveşte niciodată aşa. De altfel, tot timpul vă priveşte pe dumneavoastră. De ce?

— Sincer, n-am nici cea mai mică idee. Nu înţeleg ce găseşte la mine... începu Julia cu prudenţă. Poate că-i trezesc curiozitatea pentru că nu mă interesez deloc de el.

Simţi că-i vine inspiraţia şi continuă:

— Ştii, Fritz este foarte tânăr. La vârsta lui, bărbaţii vor să cucerească. Dar plăcerea vânătorii nu este completă decât dacă prada rezistă sau fuge în direcţia opusă. Când o femeie le opune o indiferenţă totală, asta le stimulează curiozitatea. Dacă le arăţi dragoste şi ataşament, se dezinteresează de tine. Trebuie să ai răbdarea de a aştepta să iasă din această etapă.

— Dar cât timp să aştept? Ce trebuie să fac? întrebă Felicia cu o voce înăbuşită. Eu acum îl iubesc.

— Ştiu, este îngrozitor. Şi ce-i mai rău, bineînţeles, este că nu te poţi gândi la nimic altceva. După părerea mea, nu serveşte la nimic să te învârţi în loc şi să oftezi. Ar trebui să te întorci la şcoală şi să munceşti din greu. Când vei realiza ceva important, vei vedea că Fritz nu va mai conta atât de mult. Niciun bărbat nu merită să te îmbolnăveşti pentru el. Suntem convinse toate de contrariu, dar este o mare greşeală. Există o mulţime de experienţe excitante care trec înaintea bărbaţilor. Când le vei fi trăit, îi vei putea reduce pe toţi Fritzii din lume la proporţiile lor exacte.

Felicia ridică sprâncenele şi o privi insistent, cu gura căscată. O licărire amuzată începu să se zărească în ochii ei.

— Tata v-a auzit oare vorbind în felul acesta? întrebă ea.

— Asta are puţină importanţă, răspunse Julia. Să ne întoarcem la oile noastre. Dacă nu vrei să te întorci la Paris, de ce nu-ţi continui studiile aici? Ai putea obţine o diplomă în istoria artei şi, la timpul potrivit, să lucrezi cu tatăl tău.

— Oh, nu! Este imposibil, afirmă imediat Felicia. După părerea tatii, femeile n-au ce căuta în afaceri.

— Atunci, ar fi timpul să-şi schimbe părerea! Şi tu eşti într-o poziţie mai bună ca oricine pentru a-i demonstra

contrariul.

— Mai curând tu ar trebui să mi-o demonstrezi, dragă Lucinda! se auzi vocea lui Marcello.

Ele se întoarseră în acelaşi timp. El stătea rezemat nepăsător de trunchiul unui pom. În spatele lui, se zărea o masă mică de grădină acoperită cu hârtii.

— Eşti ascuns de mult timp acolo? îl întrebă Julia, indignată.

— Eram aici înaintea voastră. Vin uneori să lucrez în grădină. Poate că ar fi trebuit să vă anunţ prezenţa mea, dar ar fi fost păcat, deoarece am aflat lucruri foarte interesante.

Se întoarse spre fiica lui.

— Micuţo, de ce nu mi te-ai destăinuit mie?

Felicia îl privi insistent o clipă înainte de a răspunde:

— Pentru că tu nu m-ai fi ascultat, tată. Şi pentru că Lucinda înţelege ceea ce tu nu înţelegi.

Marcello zâmbi şi-i mângâie obrazul.

— Ai fără îndoială dreptate. Acum, lasă-ne. Îţi promit că vom avea curând o lungă conversaţie, noi doi, cu inima deschisă.

Felicia îşi şterse lacrimile agăţate de pleoape şi se aruncă în braţele tatălui ei. Apoi se desprinse, o sărută pe Julia pe obraz şi dispăru.

Marcello luă mâinile Juliei între ale lui.

— Am fost foarte chibzuit făcând din tine un membru al familiei, murmură el.

— Eu… Eu nu fac parte din familia ta, bâigui Julia.

— Ba da. Căsătoria n-are nimic de-a face cu asta. Eşti deja o fiică pentru mama mea, o mamă pentru fiica mea. Cât de fericită va fi casa aceasta când vei locui aici! Nu simţi, în adâncul inimii tale, că eşti dintre ai noştri?

— Da, răspunse Julia dintr-o suflare. Da, o simt.

Ea şovăi o secundă, după care reluă cu o voce mai fermă:

— Marcello, promite-mi că vei avea într-adevăr această

discuţie cu Felicia, orice s-ar întâmpla.

— Orice s-ar întâmpla? repetă el, surprins. Dar ce se poate întâmpla, draga mea?

— Nimic, bineînţeles, dar... m-aş simţi mult mai bine dacă aş fi sigură că totul va fi bine între voi.

— N-avea nicio grijă. Regret că până acum mi-am neglijat fiica şi am intenţia să îndrept această situaţie.

Julia se simţi dintr-odată uşurată de o mare greutate. În felul acesta, poate că din această mascaradă va rezulta ceva pozitiv. În grădină apăru Serafina.

— *Signora* ar dori să cineze cât mai repede posibil, anunţă ea cu un aer semeţ. Şi-a pus în cap să meargă la teatru, în seara asta.

— Mulţumesc, Serafina, răspunse cu gravitate Marcello. Îţi promit că niciunul dintre noi nu va întârzia.

Aşteptă să plece ca să-i şoptească Juliei:

— Te rog, îndeosebi, să nu încerci niciodată s-o împaci pe Serafina cu mama. Viaţa noastră şi-ar pierde astfel o bună parte din savoarea ei.

Julia încuviinţă râzând.

— Te las să te îmbraci, reluă Marcello. Dar când vom avea puţin mai mult timp, îţi voi cere să-mi vorbeşti despre toate acele experienţe pe care le-ai considerat mai excitante decât persoana mea.

— Oh, lasă-mă în pace! Ştii bine că încercam numai s-o consolez pe Felicia.

— Hm! Nu sunt atât de sigur de asta, zise el, cu o licărire maliţioasă în privire. Ai respins toată partea masculină cu un soi de dispreţ pe care-l găsesc provocator. Amorul meu propriu îmi impune să te fac să-ţi schimbi părerea.

— Mai târziu, răspunse Julia dând înapoi. Nu trebuie să întârziem la cină. Altfel, mama ta o va învinui pe Serafina şi vom fi obligaţi să folosim forţa ca să le despărţim.

Apoi, se îndepărtă cu pas hotărât. Râsul lui Marcello o urmări mult timp.

În timpul cinei, *signora* Farisi nu vorbi decât despre opera care se juca în seara aceea la teatrul La Fenice. Închiriase o lojă şi invita pe oricine voia s-o însoţească. Julia acceptă imediat. Felicia spuse că prefera să rămână acasă.

— În cazul acesta, îi spuse Marcello, voi rămâne cu tine, fetiţa mea.

Faţa tinerei se înseninã. Cum toată lumea se ridica de la masă, Marcello îi murmură Juliei:

— Nu vreau să las să treacă această ocazie pentru a continua ce ai început tu. Sper să te distrezi bine.

Într-adevăr, Julia aprecie această ieşire mai mult decât crezuse. Era imposibil să împartă un divertisment cu mama lui Marcello fără să se lase cucerită de entuziasmul ei. Bătrâna doamnă exprima cu voce tare ce gândea, fredona toate ariile importante în antract şi vărsa şiroaie de lacrimi în timpul scenelor dramatice.

Merseră după aceea să bea un pahar într-un mic bar din apropierea teatrului. *Signora* Farisi îi povesti însoţitoarei sale întâmplări scandaloase despre vedetele pe care le auzise cântând în teatrul La Fenice şi Julia se distră mult, fără rezervă.

Se întoarseră acasă foarte târziu şi-i găsiră pe Marcello şi Felicia în bibliotecă, în plină discuţie. Marcello le întrebă râzând dacă nu le era ruşine să se întoarcă la ora aceea, puţin ameţite. Mama lui îl făcu să înţeleagă că nu se vorbeşte în felul acesta celei care-l adusese pe lume. Felicia propuse să se ducă să le facă o cafea şi Serafina apăru în cadrul uşii, în cămaşă de noapte, tremurând de dispreţ.

Nimeni nu pomeni de vreo telegramă.

Capitolul 8

A doua zi dimineaţă, când Julia coborî la micul dejun, în sufragerie nu se afla decât mama lui Marcello.

— Felicia încă mai doarme, îi explică ea, iar fiul meu se află într-o discuţie serioasă cu doi din funcţionarii care lucrează la galeria lui de la Florenţa. Au descoperit că au fost furaţi. Trebuie să revadă împreună contabilitatea pe lunile trecute.

Marcello apăru chiar în clipa aceea.

— Nu este chiar atât de grav, îi spuse el Juliei. Nu vom putea preveni complet furturile. Un singur lucru mă supără: astăzi n-am să pot fi cu tine.

Se aplecă s-o sărute, apoi întrebă:

— Unde este Felicia?

— Doarme, răspunse mama lui. Nu uita că s-a culcat târziu.

— Dar trebuie s-o trezim! Trebuie să te însoţească, în dimineaţa asta.

— Nu voi fi singură. Îi voi cere Lucindei să vină cu mine. Acum, ea face parte din familie.

Marcello se întoarse spre Julia.

— Mama se duce să pună flori la mormântul tatii, din cimitirul de la San Michele. Vrei s-o însoţeşti? Eu nu pot să merg.

— Bineînţeles! exclamă imediat Julia.

Signora Farisi îi strânse cu afecţiune mâna pe deasupra mesei.

După ce-şi terminară micul dejun, urcară în camerele lor ca să se pregătească de plecare. Julia insistase să plece cât mai repede posibil, deoarece se temea că telegrama putea sosi în orice clipă şi ţinea să-i facă acest ultim serviciu mamei lui Marcello, înainte de a fi obligată să-şi facă bagajele.

Doamna Farisi cumpără flori dintr-o piaţă din apropiere şi

se îmbarcară amândouă pe un vaporaş care le duse pe mica insulă San Michele, pe care se afla cimitirul Veneţiei. Julia îl descoperi în depărtare, cu zidul împrejmuitor din cărămidă roşie şi cu plopii lui înalţi.

— Nu vin niciodată la Veneţia fără să-i fac o vizită lui Giorgio. Vei vedea cât era de frumos.

Spusele bătrânei doamne o lăsă pe Julia perplexă, dar nu îndrăzni să pună întrebări. După ce puseră piciorul pe uscat, trecură printr-o uşă mare de fier ce da spre un culoar întunecat, la capătul căruia se găsea o încăpere luminată de o fereastră. *Signora* Farisi se aplecă spre un funcţionar.

— Farisi, spuse ea simplu.

Bărbatul întinse mâna spre un plan al cimitirului, dar ea îi opri gestul.

— Nu este nevoie, cunosc drumul.

Când ieşiră în aer liber, Julia descoperi un cimitir care nu semăna deloc cu cele din ţara ei. Cea mai mică parte a cimitirului era alcătuită din mausolee de marmură albă, cu mai multe etaje. Erau împărţite în compartimente în care se aşezau sicriele, unul lângă altul. O placă de marmură permitea identificarea fiecărui dispărut. Jos, în dreapta plăcii, se găsea un vas plin cu flori; sus, în stânga, se afla fotografia persoanei decedate, imprimată direct în marmură şi acoperită cu lac.

Când două rânduri de mausolee se aflau faţă-n faţă, aliniamentele lor de flori pe mai multe nvieluri dădeau impresia că te aventurezi într-o grădină fermecată. Totul era doar lumină şi culori.

— Giorgio se odihneşte astăzi în mijlocul florilor şi ştiu că este fericit. Îi plăcea la nebunie Veneţia. N-ar fi trebuit să părăsim niciodată oraşul acesta minunat.

Se opri în faţa unei plăci care purta inscripţia:

GIORGIO FARISI. 25 MARTIE 1922 – 6 AUGUST 1957.

Julia privi fotografia bărbatului care fusese tatăl lui Marcello. Avea trăsături fin cizelate, o figură sensibilă de

poet. Giorgio Farisi părea că îndreaptă o privire uimită asupra lumii pe care o părăsise. Avea în ochi ceva emoţionant, vulnerabil.

Urmărind-o pe furiş pe mama lui Marcello, descoperi cu strângere de inimă că personalitatea plină de umor şi de energie pe care o afişa în faţa lumii nu era decât o mască. În faţa mormântului soţului ei iubit, figura ei nu mai exprima decât o durere nesfârşită. După toţi aceşti ani, îşi plângea încă marea iubire a vieţii. O va plânge mereu.

— Era frumos, nu-i aşa?

— Da, murmură Julia. Foarte frumos.

— Vezi, continua *signora* Farisi arătând placa goală de lângă cea a soţului ei, aceasta este pentru mine. Când îmi va suna ceasul, voi putea să mă odihnesc alături de el.

Încredinţă buchetul Juliei şi scoase florile aflate în vasul lor. Acestea erau încă proaspete, ca şi cum cineva le adusese recent.

— Marcello aduce flori la mormânt? întrebă Julia.

— Vine când poate, dar mai ales Serafina ce se ocupă de Giorgio. Este o prietenă credincioasă.

Răspunsul acesta n-o surprinse peste măsură pe Julia, deoarece începea să se familiarizeze cu strania legătură de prietenie care exista între cele două femei. Se îndepărtă câţiva paşi ca s-o lase pe *signora* să se reculeagă.

Aceasta o ajunse puţin mai târziu.

— Şi acum, declară ea cu o voce redevenită normală, mergem să ne oferim o cafea.

Julia încuviinţă, zâmbind. Porniră braţ la braţ spre pontonul unde le aştepta vaporaşul.

Debarcară la Rialto şi luară loc pe terasa unei cafenele, pe ţărmul canalului.

— Am găsit ciudat că Marcello şi Felicia nu se culcaseră încă şi stăteau de vorbă când ne-am întors aseară acasă. Nepoata mea are oare necazuri?

— Nu cred. Ieri după-amiază am stat de vorbă, ea şi cu

mine, în legătură cu viitorul ei. Pare înzestrată pentru studiu, dar se pare că tatăl ei nu ţine foarte mult ca ea să-şi continue şcoala. Am sfătuit-o insistent să se înscrie la universitate, să-şi aleagă o profesie. Marcello a surprins conversaţia noastră. Asta l-a obligat să reflecteze şi sper că o va încuraja pe Felicia să urmeze acest drum.

— Bineînţeles. Marcello are principiile lui, dar nu contează decât fericirea fiicei sale.

— Nu înţeleg cum poate fi atât de... retrograd. Nu ştie oare că femeile sunt de acum înainte libere? Ce aşteaptă ca să se trezească la realitate?

— Ah, libertatea femeilor! bombăni bătrâna doamnă cu dispreţ. Voi, tinerii, credeţi că aţi făcut descoperiri noi. Aşadar, consideri că Marcello este demodat?

— Hm... N-am spus exact asta.

— Ba da. Nu te teme de cuvinte. Dacă este aşa, e din cauza mea. Când era mic, a trebuit să muncesc pentru ca să putem trăi. În tot acest timp, el visa la ziua când va câştiga destui bani pentru ca eu să încetez să muncesc. Şi ziua aceasta a venit în cele din urmă. „Acum, mamă, poţi să te opreşti”, mi-a spus el. Fireşte, eu n-am vrut. Îmi plăcea ceea ce făceam. Mi-am clădit întreprinderea pornind de la nimic, era orgoliul şi bucuria mea. Atunci, mi-a propus să pun pe altcineva în fruntea afacerii. Eu am protestat: „Nu fi ridicol! Crezi că am să las orice cretin să distrugă ce am construit eu în atâţia ani de zile?” Mi-am decepţionat mult fiul, Lucinda. El are o puternică personalitate, ca şi mine, de altfel. Asta nu i-a plăcut. El crede că o femeie ar trebui să fie altfel: vulnerabilă, feminină, supusă. Dar, datorită ţie, va învăţa. Îi vei arăta că un bărbat, pentru a fi puternic, nu are neapărat nevoie de o femeie slabă alături de el. Asta nu se va realiza imediat... Până atunci, nu grăbi lucrurile. Minte-l puţin.

— Vreţi să spuneţi că soţia lui Marcello va trebui să renunţe la orice independenţă ca să nu-i displacă? întrebă

Julia, cu sprâncenele încruntate.

— Nu, prostuţă mică. Vei face exact ce vei dori. Va fi de-ajuns să-l laşi să creadă că el vrea asta. Şi veţi fi amândoi foarte fericiţi.

Julia îşi dădu dintr-odată seama că, în anumite privinţe, *signora* Farisi semăna cu Cindy. Comparaţia aceasta i se păru stupefiantă.

— Nu mă voi simţi niciodată mulţumită dacă trebuie să-mi mint soţul, afirmă ea. Chiar dacă ar fi pentru a ne apăra fericirea. Aş considera asta… jignitor pentru el.

— Giorgio nu mi-a dat decât doisprezece ani de fericire. Este puţin, dar nu mi-i poate lua nimeni. Acum, nu mi-a rămas decât o singură dorinţă. Aş vrea ca fiul meu să fie la rândul lui fericit. Cu tine, simt că ar putea. Când mi-a vorbit despre tine prima dată, mi-a fost teamă. Credeam că ghicesc ce fel de femeie alesese… şi pentru care motive. Era foarte capabil să se căsătorească fără dragoste, cu condiţia ca soţia să-i dea copii şi să fie o stăpână perfectă a casei. Dar după ce v-am văzut împreună, ştiu că te iubeşte cu adevărat. Marcello te priveşte cu o expresie pe care nu i-am cunoscut-o niciodată până acum. Trebuie să vă căsătoriţi cât mai repede. Îmbătrânesc şi aş vrea atât de mult să-mi văd nepoţii crescând.

Julia tăcea, tulburată. Era o prostie să creadă că soarele strălucea mai tare pentru că doamna Farisi îi spusese că Marcello o iubea.

— Marcello n-a pretins niciodată că se căsătoreşte cu mine din dragoste, murmură ea în cele din urmă. Oricine se poate înşela asupra semnificaţiei unei priviri.

— Nu, eu nu mă înşel. Ceea ce văd acum în ochii lui nu exista când mi-a vorbit pentru prima oară despre tine. Acum, pentru el eşti ceva preţios, ceva gingaş. Ceva ce-i este teamă să nu se frângă printr-un gest nechibzuit.

Cuvintele acestea o tulburară profund pe Julia. Ideea că Marcello o iubea o bucura peste măsură. În acelaşi timp,

însă inima ei era plină de tristeţe deoarece trebuia să refuze această iubire, să fugă cât mai repede, să se convingă că va sfârşi prin a-l uita.

— Acum, am să mă port ca o soacră perfectă şi am să vă organizez căsătoria, reluă doamna Farisi cu o satisfacţie evidentă. Ea va avea loc la Veneţia, bineînţeles, şi se va desfăşura conform vechilor datini veneţiene. Veţi merge la biserică în gondolă. Eu am să-ţi desenez rochia, pe care o şi văd deja. Este din mătase albă cu…

— Uitaţi că sunt divorţată, o întrerupse Julia. Şi Marcello de asemenea. Va trebui să ne mulţumim cu o ceremonie civilă.

Doamna Farisi o privi îndelung, încât Julia se întrebă, stânjenită, dacă Marcello omisese să-i vorbească despre fostul soţ al Cindyei. Apoi ridică din umeri.

— Nu, n-am uitat, dar se întâmplă ceva ciudat. În ochii mei eşti încă o fată tânără. N-are importanţă, chiar pentru ceremonia civilă, îţi voi face o rochie frumoasă din mătase şi dantelă, şi veţi merge la primărie cu gondola. Dar trebuie să ne grăbim. Suntem în septembrie, în curând se face frig. Vă veţi căsători luna viitoare, nu-i aşa?

— Oh, nu! Este imposibil! exclamă Julia. Mergeţi prea repede. Nu voi fi gata înainte de decembrie.

În decembrie, Cindy îşi va fi terminat de ispăşit pedeapsa.

— Peste trei luni?

— Da, pentru că am o mulţime de lucruri de făcut. Mai întâi, vânzarea apartamentului meu…

— Aş! O agenţie se poate ocupa de asta în absenţa ta.

— Şi, hm… mai este de asemenea sora mea. Julia este avocată şi n-are nicio singură zi liberă înainte de decembrie. Ea ţine să asiste neapărat la căsătoria mea. Este singura rudă pe care o am.

Julia improvizase în mare grabă, gândindu-se că va găsi o scuză ca să nu apară la această căsătorie când va sosi

momentul. Doamna Farisi începu să râdă cu maliţiozitate.

— Aş vrea să fiu o furnică atunci când îi vei explica fiului meu că trebuie să aştepte trei luni până la căsătorie. El nu va accepta situaţia. Te va ridica în braţe şi te va duce imediat în patul lui.

— Marcello nu va face aşa ceva! exclamă Julia roşind. Este un gentleman.

— Tocmai. O va face pentru că este un gentleman. Crede-mă, draga mea, când un bărbat are răbdarea să aştepte bunăvoinţa ta, nu este întotdeauna un compliment. Bucuria inimii şi bucuria patului sunt o aceeaşi bucurie. N-o ştii încă, dar vei descoperi într-o zi…

Signora Farisi rămase câtva timp tăcută. Apoi începu să-şi strângă lucrurile.

— Draga mea, fac apel la indulgenţa ta, zise ea. Înainte de întoarcerea acasă, vreau să revăd unele locuri care au o semnificaţie deosebită pentru mine, dar pentru asta am nevoie să fiu singură. Mă ierţi dacă te las singură?

— Bineînţeles! răspunse Julia, care înţelegea foarte bine.

— N-o să te rătăceşti?

— Nu vă temeţi, încep să cunosc Veneţia.

După plecarea bătrânei doamne, Julia chemă chelnerul şi scotoci în poşeta Cindyei pentru a plăti consumaţia. Când puse portofelul la locul lui, zări în fundul poşetei un plic albastru deschis, dintre cele folosite în mod curent de Cindy. Pe acesta nu văzu decât un singur cuvânt: „Cuminţeniei”.

Puţin uimită, Julia deschise plicul şi descoperi că sora ei îi adresase o scrisoare destinată fără îndoială a fi citită în urmă cu câteva zile.

Dragă Cuminţenie, îţi scriu aceste câteva cuvinte în ajunul plecării tale spre Veneţia. Tocmai m-ai părăsit după una din obişnuitele tale mustrări. Ca să nu-ţi ascund nimic, mi-ai împuiat atât de mult capul, încât jumătate din ceea ce

voiam să-ţi spun mi-a zburat din minte. De unde, nevoia acestei scrisori. O voi strecura în poşeta pe care ţi-o voi da mâine. Sper să nu uit să-ţi recomand s-o citeşti.

Menajera lui Marcello se numeşte Serafina, şi...

Julia parcurse rapid scrisoarea. Aceasta conţinea o serie de informaţii care i-ar fi fost folositoare la începutul şederii ei acolo, dar care veneau prea târziu. Trecu apoi la post-scriptum:

P.S. Asta-i tot. Îţi urez petrecere frumoasă. Ştiu că chiar în clipa asta îmi dezaprobi complet comportarea. Sunt însă convinsă că n-o să-ţi displacă să porţi toalete frumoase şi să te ocupi puţin de tine. Îţi aminteşti că, atunci când eram mici, mătuşa Dottie afirma că tu ai moştenit toate calităţile şi eu toate defectele? După părerea mea, se înşela. Cred că există mai mult din mine în tine decât vrei să recunoşti (şi viceversa). Cred de asemenea că vei descoperi asta la Veneţia şi că, la întoarcerea ta, vom râde amândouă.

A ta, cu toată afecţiunea.

Zvăpăiata.

Julia reciti acest ultim paragraf o dată şi încă o dată. Cindy se dovedea poate ignorantă şi frivolă în multe privinţe, dar avea o intuiţie feminină în privinţa firii umane. Şi o cunoaştere derutantă despre cealaltă jumătate a ei.

A citit perfect în mine, se gândi Julia. Sunt privită drept geamăna „cea bună”, dar iată-mă îndrăgostită de logodnicul surorii mele. Nu puteam să decad mai rău.

Un alt gând îi trecu brusc prin minte, deplasat dar stăruitor: de ce să nu acţioneze ca Cindy în asemenea împrejurări? „Pe mine mă iubeşte Marcello, nu pe ea. De ce n-ar fi rândul meu să fiu egoistă şi iresponsabilă?”

Hotărârea îşi croi drum în mintea ei aproape fără să-şi dea seama. Nu-şi va călca promisiunea faţă de Cindy, dar îi va cere de-a dreptul să fie eliberată de ea. Tolerase toată viaţa trăsnăile surorii sale, o ajutase să nu suporte

consecinţele. Cindy putea foarte bine s-o ajute la rândul ei.

Era de-ajuns să meargă la oficiul poştal şi să-i telefoneze. Îi va spune: „Cindy, m-am îndrăgostit de Marcello. Aş vrea să-i mărturisesc adevărul, dar numai dacă eşti de acord. Dă-mi binecuvântarea ta, te rog”. Şi Cindy va începe să râdă. Ea îi va răspunde cu înţelepciune: „Dă-i drumul! Unul pierdut, zece de găsit”. Deoarece pentru ea, un bărbat nu valora mai mult ca altul.

Julia avu dintr-odată impresia că se dedublează. Se văzu ridicându-se şi îndreptându-se spre oficiul poştal ca o somnambulă, ca şi cum altcineva ar fi pus stăpânire pe corpul ei. Era coadă înăuntru şi ea ezită în cadrul uşii. Zărind un chioşc de ziare la câţiva metri de acolo, se duse să cumpere un ziar englezesc care tocmai fusese adus, apoi se întoarse la oficiu şi se aşeză la coadă.

Ca să-i treacă timpul, încercă în zadar să citească prima pagină a ziarului. Cuvintele îi jucau în faţa ochilor. Gândurile ei rătăceau aiurea: ea nu-l iubea, n-o interesau decât banii lui.

Va găsi repede pe altcineva să-l înlocuiască. Va înţelege, trebuie să înţeleagă. Îmi va spune că poate să-i mărturisească totul, şi atunci…

Citind de zeci de ori aceeaşi frază, ajunse în cele din urmă să se concentreze asupra unui cuvânt. Cuvântul acesta părea a fi Rackly. Trebuia să fie o greşeală. Cindy îi preocupa atât de mult mintea încât îi vedea numele pretutindeni.

Dar nu era vorba de o greşeală. Numele lui Jeremy Rackly se afla chiar acolo, scris cu litere mari. Se sili să citească încet:

„Ieri, înalta Curte de Justiţie a declarat oficial falimentul bancherului Jeremy Rackly. Declaraţia a fost proclamată în absenţa lui, deoarece domnul Rackly a dispărut. Dacă va fi găsit, poliţia va avea cu siguranţă multe întrebări să-i pună asupra gestiunii afacerilor lui. Până atunci, creditorii lui au

aflat deja că nu vor recupera nimic sau foarte puţin…”

Julia rămase uluită. Înţelegea acum de ce Cindy, care bănuia probabil de mult catastrofa, se hotărâse asupra căsătoriei cu Marcello. Şi pentru ce nu va accepta niciodată să-l piardă.

— *Signora?* întrebă o voce.

— Da?

Julia privi fără s-o vadă pe funcţionara din spatele ghişeului. Nu-şi dăduse seama că rândul înaintase încetul cu încetul şi că ajunsese în faţă.

— *Signora,* ce număr doriţi să chemaţi?

— Niciun număr, scuzaţi-mă, zise Julia ca prin ceaţă. M-am răzgândit.

Capitolul 9

Julia îşi închise ultima valiză. Totul era pregătit pentru plecarea ei. Peste o jumătate de oră, va părăsi pentru totdeauna Palazzo Cortese şi pe ocupanţii lui.

Trecuseră două zile de când fusese cât pe ce să-i telefoneze Cindyei şi când descoperise că falimentul lui Jeremy Rackly nu-i lăsa nicio speranţă. Bineînţeles, faimoasa telegramă nu sosise niciodată şi ea trebuise să se resemneze să-şi joace rolul până în ultima clipă. Aceste ultime două zile fuseseră mai puţin dificile decât se aşteptase. Marcello îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului în compania funcţionarilor de la galeria lui din Florenţa.

Se scuzase faţă de ea, apoi adăugase pe un ton vioi:

— Am o surpriză pentru tine înainte de plecare. Când vei descoperi despre ce este vorba, îmi vei ierta totul.

Credea că ghiceşte care va fi această surpriză. Se pusese problema ca Cindy să-şi primească inelul de logodnă în cursul acestei vizite. Probabil că era vorba despre un inel foarte scump şi Marcello era convins că acest cadou va îndepărta orice altă preocupare din mintea Cindyei.

Atitudinea lui o decepţionă puţin. I se părea că redevenise bărbatul care încheiase un târg cu o femeie frumoasă şi se simţea obligat s-o copleşească generos cu cadouri.

De altfel, nu era singura ei decepţie. Când îi spusese lui Marcello că ceremonia căsătoriei lor nu va putea avea loc decât în decembrie, el nu reacţionase deloc conform previziunilor mamei sale. El n-o „dusese imediat în camera lui”. Se mulţumise să-şi consulte metodic agenda înainte de a declara:

— Da, în decembrie va fi foarte bine. Este o perioadă mai curând liniştită, perfectă pentru o lună de miere.

Juliei îi venise să-l pălmuiască!

Se auzi o bătaie la uşa camerei. Era Felicia, care voia să ştie dacă Enzo putea lua bagajele.

— Aş fi dorit să vă conduc la aeroport, zise ea în timp ce Enzo lua valizele, dar tata nu-mi dă voie. Vrea să vă aibă numai pentru el singur.

— Cum merg lucrurile între tine şi tatăl tău, Felicia? Vă înţelegeţi mai bine, acum?

— Oh, da! Deocamdată, tata vrea să mă întorc la Paris. Dar anul viitor, când îmi voi fi terminat studiile liceale, voi putea să mă întorc aici şi să mă înscriu la universitate.

— Să fie într-un ceas bun! exclamă Julia.

Ea aşteptă ca Enzo să iasă din cameră cu ultima valiză, ca să adauge:

— Sunt sigură că aceste câteva luni de despărţire îţi vor permite să încerci din nou cucerirea lui Fritz.

Felicia îi adresă un surâs plin de recunoştinţă. Coborâră amândouă în hol, unde *signora* Farisi o aştepta pe Julia ca să-şi ia rămas-bun. Se îmbrăţişară. Julia bâigui câteva cuvinte neinteligibile. Trebui să se lupte din toate puterile ca să nu izbucnească în hohote de plâns.

Marcello apăru în sfârşit şi o întrebă dacă era gata. Cu inima strânsă, îl urmă până la vaporaşul care-i aştepta cu motorul pornit. Enzo o ajută pe Julia să urce la bord şi-i făcu semn să intre în cabină. Marcello intră acolo la rândul lui şi închise uşa.

Julia tresări. Se temea încă de dimineaţă de această tulburătoare întrevedere între patru ochi. Pentru a scăpa, avea intenţia să pretindă că dorea să admire Veneţia pentru ultima dată. În clipa aceea, însă, ambarcaţia demară, făcând-o să-şi piardă echilibrul. Marcello o prinse de braţ şi o făcu să se aşeze lângă el pe banchetă. Nu avu curajul să-l respingă când el o îmbrăţişă.

Marcello o sărută cu o pasiune mai mare ca oricând şi murmură:

— Trebuie să-mi promiţi că n-o să mă uiţi când vei fi

departe de mine.

Julia fu cât pe ce să strige că nu-l va uita niciodată, că mai curând el va fi acela care nu se va mai gândi la ea, pentru că nici măcar nu va şti că ea există. Dar cuvintele nu putură să treacă de nodul din gâtul ei. Îl iubea atât de mult! Niciun alt bărbat nu-l va înlocui vreodată.

El se îndepărtă uşor şi-i atinse obrazul.

— De ce plângi, draga mea?

— Pentru că… plec, reuşi ea să spună. Marcello zâmbi.

— Pentru asta plângi? Dacă-i aşa, sunt fericit. Acum, ştiu că aspiri la fel de mult ca mine la viaţa noastră comună.

În clipa aceasta, ea nu mai era Cindy, ci o femeie îndrăgostită pătimaş, o femeie copleşită de tristeţe. Nu mai avea decât câteva minute ca să-şi făurească o amintire pe care o va îndrăgi toată viaţa ei. Luă faţa lui Marcello în mâinile ei şi-l sărută cu dragoste.

Dintr-odată, îşi dădu seama că vasul nu mai vibra. Se legăna încetişor, în timp ce Enzo îl lega de cheiul aeroportului. Enzo pleca şi venea, cărând valizele ei pe chei. Apoi bătu la uşă. Marcello se ridică.

— Să mergem, acum.

El ieşi primul din cabină, iar ea îl urmă cu capul plecat. Aerul răcoros al serii îi mângâie obrajii. Marcello coborâse deja de pe vas. El îi întinse mâna ca s-o ajute să sară pe chei la rândul ei. Abia pusese piciorul pe teren ferm, că ambarcaţia se îndepărtă în uruitul motorului, pe drumul de întoarcere.

Marcello o trase în braţele lui şi-i acoperi din nou gura cu a lui. Ea uită imediat de tot ce-o înconjura şi se agăţă de el, nesinchisindu-se că ar putea fi observată. Nu-şi reaminti unde se aflau decât atunci când el îi dădu drumul.

— Presupun că tot aeroportul are ochii aţintiţi asupra noastră, şopti ea.

Marcello începu să râdă.

— Draga mea, nu este nimeni aici. Priveşte în jurul tău.

Ea îl ascultă şi plimbă în jurul ei o privire mai întâi puţin uimită, apoi de-a dreptul neîncrezătoare. Nu erau la aeroport, ci într-un loc necunoscut care părea complet pustiu.

Era o insulă minusculă în mijlocul căreia se ridica o casă într-o stare foarte proastă. Julia se întoarse. În spatele ei nu era decât marea. Vasul pilotat de Enzo nu mai era decât un punct negru la orizont. În depărtare, Veneţia abia se distingea.

— Marcello, unde naiba suntem? Acesta nu este aeroportul. El începu să râdă cu mai multă poftă şi o prinse de umeri.

— Nu, nu este aeroportul. Suntem pe insula Santa Barbara. Aparţine unui prieten care mi-a împrumutat-o pentru această ocazie.

— Ce ocazie?

— Draga mea, n-am avut niciodată nici cea mai mică intenţie să te las să iei acest avion. Nu ţi-am spus că-ţi rezervam o surpriză?

— Asta era surpriza ta?! exclamă ea uimită.

— Da. Lucrul pe care spuneai că ţi-l doreşti cel mai mult pe lume.

— Eu, am spus asta?

— În cursul primei tale vizite, în noaptea când am sărbătorit logodna noastră. Nu-ţi aminteşti? spuneai că societatea noastră şi-a pierdut tot romantismul şi că este mare păcat. Că visai să fii dusă într-un pustiu de un îndrăgostit pasionat, ca eroina din filmul „Şeicul”, cu Rudolph Valentino. De aceea am imaginat această surpriză pentru tine. Desigur, nu este vorba de un deşert, dar recunoaşte că nici pe o insulă nu-i rău. Vei fi prizoniera mea aici, ca în Sahara.

— Marcello, ai înnebunit? Am un avion de luat.

— Nu ai niciun motiv să te întorci acasă. Tu nu lucrezi.

— Dar eu... Hm, am o mulţime de lucruri de făcut. Vreau să-l chemi imediat pe Enzo înapoi, te rog.

Marcello fu scuturat de un enorm hohot de râs.

— Să-l chem înapoi pe Enzo? Pe insulă nu există telefon. O strânse în braţe, cu ochii strălucitori.

— Eşti la discreţia mea. Îţi place? Enzo nu va reveni decât peste o săptămână!

— Nu se poate! strigă Julia cu putere. Nu vreau să fiu răpită.

— Dar tu doreai asta!

— Spuneam prostii. Mă întreb ce m-a găsit în ziua aceea. Presupun că băusem prea multă şampanie...

— Erai pe deplin serioasă.

— Oricum ar fi fost, nu-mi mai amintesc şi vreau să plec imediat, înţelegi?

— Bineînţeles. Eroina începe întotdeauna prin a protesta. Altfel, jocul nu este amuzant.

Ea deschise gura, apoi se răzgândi. Nu exista niciun mijloc de a ieşi din situaţia asta neplăcută. Nimic nu-l va convinge pe Marcello că nu era încântată în taină, că-şi juca perfect rolul de victimă supusă, nimic, cu excepţia unei confesiuni complete, care ar spulbera toate eforturile depuse pentru Cindy pe durata acestei săptămâni. Făcu o ultimă încercare.

— Marcello, te rog. Încearcă să înţelegi că nu mă joc. Vreau să plec. Acum.

— Este imposibil. Nu există niciun vas.

— Nu te cred. Sunt sigură că există unul ascuns pe undeva.

— Da? Atunci, găseşte-l. El îi sărută vârful nasului.

— Între timp, eu voi duce bagajele tale în „Casa” noastră. Julia trebui să se încline curând în faţa evidenţei: nu exista nici cea mai mică ambarcaţie prin împrejurimi. Insula era mică, iar coastele accidentate. Singurul loc unde putea

acosta un vas era debarcaderul tăiat chiar în stânca pe care-i lăsase Enzo puţin mai devreme.

Se aşează pe iarbă ca să reflecteze. Sora ei rostise fără îndoială cuvintele acelea nechibzuite, pentru că ele corespundeau cu personajul pe care se credea obligată să-l joace în faţa lui Marcello. Să şi-o imagineze pe Cindy în plin deşert, departe de coafeza şi de manichiurista ei, era ceva să mori de râs!

O săptămână, spusese Marcello. Julia încercă să se gândească la ce se va întâmpla în acest timp. Cindy şi Bill ştiau că trebuia să se întoarcă acasă în noaptea asta. Văzând că nu apare, Bill se va nelinişti. El va telefona la Palazzo Cortese, va deveni bănuitor şi va sfârşi prin a lua primul avion spre Veneţia. Enzo va fi obligat să vină să-l anunţe pe Marcello, care va înţelege că gluma se terminase.

Iată că tot ce avea de făcut era să aştepte poate o zi sau două. Între timp, era preferabil să respecte regulile jocului.

Rămase un timp acolo, admirând apusul soarelui asupra oraşului îndepărtat. Curând, lumina zilei cedă locul unei nopţi de un albastru profund. Se ridică şi se îndreptă spre casă, îndemnată de un val de optimism pe care se străduia să-l respingă. Dar nu putea să nu recunoască adevărul. Ideea de a rămâne două zile în plus în compania lui Marcello o încânta în taină.

Casă, care trebuie să fi fost odată o vilă splendidă, era acum în ruină. Totuşi, o aripă fusese reparată şi Julia se aventură în partea aceea. Deschise o uşă şi se găsi în faţa unui culoar lung, pardosit cu dale albe şi negre. Îl auzi pe Marcello mergând încolo şi-ncoace la celălalt capăt. În lungul culoarului existau mai multe uşi. Una dintre ele era deschisă. Julia trecu pragul şi pătrunse într-un dormitor vast. Valizele ei fuseseră puse lângă un pat imens cu baldachin, împodobit cu perdele decolorate. Pe culoar răsunară paşi şi apăru Marcello, cu două cupe de şampanie

în mâini. Întinse Juliei una din ele.

— Ai găsit vreo ambarcaţie?

— Ştii bine că nu, răspunse ea pe un ton indiferent. Va trebui să mă resemnez cu soarta mea de captivă şi să încerc să profit de partea bună a lucrurilor.

— Asta nu va fi atât de greu. Prietenul meu organizează uneori petreceri aici; acesta este motivul pentru care partea aceasta a casei a fost amenajată în mod convenabil. Nu există electricitate, dar cred că n-ai nimic împotriva cinelor la lumina lumânărilor? Am provizii că nu ştiu ce să fac cu ele. Vino să vezi.

Julia fu încântată de bucătăria mare, cu mobilele ei masive şi ustensilele de aramă. Marcello deschise uşa cămării. Existau acolo destule provizii pentru a sătura o armată.

— Pentru seara aceasta, am prevăzut o cină de gală în rochie lungă, declară el. Dar ai timp din belşug să-ţi desfaci valizele şi să te odihneşti. Întoarce-te în camera ta, te voi chema.

Când închise uşa dormitorului, îşi dădu seama că avea încă în mână cupa cu şampanie. Se simţea ameţită şi o durea puţin capul. Poate că era din cauza emoţiilor din timpul zilei. Scotoci în poşetă în căutarea unei tablete de aspirină. În cele din urmă luă două, pe care le înghiţi cu o gură de şampanie. Apoi se întinse în pat şi adormi.

Se trezi numai atunci când Marcello îi bătu la uşă. Se făcuse întuneric de-a binelea.

— Îţi aduc lumină, o anunţă el.

Frecă un chibrit şi aprinse lumânările unui sfeşnic cu cinci braţe, pus pe măsuţa de toaletă.

— Cina va fi gata peste o jumătate de oră. Ca să-mi faci plăcere, vrei să îmbraci rochia albă pe care ai purtat-o în prima seară? îmi place în mod deosebit.

După plecarea lui, Julia sări din pat şi se frecă la ochi. Durerea de cap dispăruse, dar se simţea ciudat, cu o

senzaţie uşoară de greaţă. Se duse să se spele pe faţă cu apă rece. Asta o făcu să se simtă mai bine. Acum era gata să înfrunte o seară între patru ochi cu acest bărbat complicat, care nu înceta s-o surprindă. Printr-un noroc, găsi rochia albă în prima valiză pe care o deschise şi se strădui să se machieze cât mai cu grijă la lumina lumânărilor. Ochii ei i se părură imenşi, adânci ca un lac de munte.

Marcello bătu din nou la uşa ei. Ea se ridică să-i deschidă. El ţinea o lumânare în mână. Mica flacără tremurătoare îl schimba şi pe el, accentuându-i unghiurile şi porţiunile netede ale feţei, sclipirile ciudate ale ochilor. Purta cu multă eleganţă pantaloni de catifea neagră şi o cămaşă albă foarte suplă, cu mâneci largi.

El o luă de mână şi o conduse în sufragerie. Încăperea era foarte mare. Tinerei femei îi era greu să distingă pereţii decoraţi cu tablouri vechi. În centru, pe o masă ovală, două sfeşnice de argint străluceau cu toate luminile lor. Într-un colţ, alte două sfeşnice luminau un bufet încărcat.

— Ia te uită! zise ea. Nu-mi vine să-mi cred ochilor.

— Adevărat? îţi mulţumesc că-mi apreciezi munca. Când eram copil, o ajutam adeseori pe mama la treburile casei. Iată rezultatul acestei educaţii. Dar ia loc, te rog.

Marcello o ajută să se aşeze, apoi se apropie de bufet ca să umple farfuriile. Se aşeză în sfârşit în faţa ei şi turnă vin în pahare.

— Se pare că te-ai resemnat cu captivitatea ta, remarcă el. Sunt foarte mulţumit să constat asta.

— Să nu crezi nicidecum aşa ceva. Mă prefac doar, asta ca să-mi pregătesc mai bine evadarea.

O licărire trecu prin ochii lui Marcello.

— Crezi că mă poţi înşela cu atâta uşurinţă, draga mea?

— Oh! Niciun bărbat n-ar recunoaşte că poate fi înşelat.

— Ca femeie, bineînţeles, vezi lucrurile în mod diferit, nu-i aşa?

— Ca femeie, văd lucrurile în mod diferit din ziua în care m-am născut.

El izbucni în râs şi uşoara tensiune care se instalase între ei dispăru.

— Ştii, reluă Marcello, am fost foarte uimit de reacţia ta la sosirea pe insulă. Protestele tale erau atât de convingătoare încât a fost cât pe ce să mă las păcălit. Păreai că nu-ţi aminteşti, într-adevăr, propriile tale cuvinte.

— Oh! Mi le aminteam vag. Dar nu credeam că le vei acorda atâta importanţă. Să nu-mi spui că ai văzut „Şeicul”!

— Nu, dar mama l-a văzut şi s-a îndrăgostit nebuneşte de Rudolf Valentino. Ea a fost pentru mine o sursă de informare inepuizabilă. Şi apoi, am mai multă inimă decât las să se creadă, draga mea. Dacă n-am uitat cuvintele tale, este pentru că ele îmi arătau un mijloc de a-ţi face plăcere. De câtva timp, plăcerea ta este singura mea grijă.

În vocea lui exista o notă nouă, o anume emoţie. A fost clipa în care Julia înţelese că jocul se terminase. De altfel, era oare într-adevăr un joc? Cu pasiunea nu te poţi juca fără să te arzi, mai devreme sau mai târziu, la flacăra ei.

— Numai de câtva timp? întrebă ea.

— Da. Prima oară când te-am văzut, te-am dorit cum aş fi râvnit după un obiect frumos care să-mi decoreze casa şi viaţa. Doar atât. Nu stârneai în mine ceea ce stârneşti astăzi. Cum ai reuşit această minune? Care este acest farmec nou pe care nu-l aveai atunci? Tu, care înţelegi atâtea lucruri, poţi să-mi explici ce se petrece în inima mea?

— Nu pot să-mi explic nici măcar ce se petrece într-a mea… murmură Julia.

— Există în tine o înţelepciune nesfârşită. Ştii să dai oamenilor ceea ce au nevoie, în momentul potrivit. M-am întrebat ce ai putea să-mi dai mie, dar cunoşteam deja răspunsul. Tu eşti aceea cu care vreau să-mi împart viaţa. Astăzi sunt sigur de asta.

Julia era din nou sfâşiată între două sentimente: bucurie, pentru că ea era aceea, şi numai ea singură, pe care o iubea Marcello; şi tristeţe, pentru că fiecare descoperise prea târziu existenţa celuilalt.

Marcello nu păru să remarce tăcerea ei. El căută în buzunar şi scoase o cutiuţă pe care o deschise. Un inel cu diamante strălucea înăuntru şi Julia îl privea ca hipnotizată. El îi luă încet mâna stângă, îi trecu inelul pe deget, apoi i-o sărută.

— Acum, eşti soţia mea, zise el.

Capitolul 10

Julia rămase o clipă fără glas. Era oare victima unei noi ameţeli? Visa? Nu, expresia lui Marcello îi spunea că nu glumeşte.

— Este... poate puţin prea devreme ca să poţi afirma asta, reuşi ea să spună.

Marcello se ridică fără s-o slăbească din ochi şi se apropie de ea.

— De ce? A fost un timp, în ţara mea, când ceea ce am făcut ar fi fost considerat drept o ceremonie nupţială. În unele regiuni se practică încă acest obicei. În aceste regiuni, simplul fapt că ţi-am oferit inelul acesta şi că tu ai consimţit să-l porţi, ar fi suficient să facă din tine soţia mea. Locuitorii acestor provincii ştiu bine că între consimţământ şi căsătoria propriu-zisă, nu este decât un mic pas de făcut.

El o obligă pe Julia să se ridice la rândul ei şi o luă în braţe.

— Când am acceptat să mai aştept trei luni, continuă el, trebuie să mă fi considerat prea puţin galant. Biata de tine, n-am avut niciodată această intenţie. Căsătoria noastră tocmai a avut loc. Suntem în plină lună de miere.

O strânse mai tare în braţe şi puse stăpânire pe buzele ei fără să-i lase timp să protesteze. Sărutul acesta o surprinse prin ardoarea lui sălbatică. Cu tâmplele zvâcnind, înţelese că în clipa asta nu mai avea de-a face cu un îndrăgostit tandru şi plin de atenţii. Îl copleşea o dorinţă contagioasă care i se transmitea şi ei, încingându-i tot corpul. Neavând suficientă experienţă pentru a-şi ascudne sentimentele, răspunse sărutului din toată fiinţa, aproape fără voia ei.

Când el îi dădu drumul, ea întoarse uşor capul, sperând să scape tentaţiei pe care o reprezentau buzele lui. El o sărută pe gât, îi atinse uşor pieptul. Ea se înfioră şi bâigui:

— Nu, Marcello. Te rog...

— Mă respingi prea des, murmură el. Acum îmi aparţii.

Nu fac decât să iau ce este al meu.

— Dar, Marcello, este imposibil…

— Nu te juca astfel cu mine, draga mea, zise el cu o voce mânioasă pe care nu i-o cunoştea. Ştii foarte bine de ce te-am adus aici. Să nu-mi spui că n-o doreai tu însăţi.

— Nu! M-ai înţeles greşit.

El o privi ca şi cum l-ar fi pălmuit. În penumbră, ea nu-i vedea strălucirea ochilor.

— Dimpotrivă, am înţeles foarte bine. M-ai manevrat ca pe o marionetă toată săptămâna, şi ai vrea să continui. Cu cine crezi că vorbeşti, dragă? Sunt bărbat şi m-am săturat de micile tale jocuri.

Julia încercă să scape, dar eforturile ei erau zadarnice. Marcello o săltă ca pe un fulg şi o întinse pe o canapea a cărei prezenţă ea nici măcar n-o remarcase, în întuneric. El se lungi lângă ea şi începu să-i acopere faţa, gâtul, umerii cu sărutări pătimaşe.

Ea începu să se teamă. Desigur, ştia de la început că seara se va termina astfel. Dar se crezuse capabilă să stăpânească înflăcărarea lui Marcello, să-l ţină la distanţă şi de data asta. Acum, îşi înţelegea greşeala. Nu avusese niciodată nici cea mai mică influenţă asupra acestui bărbat. Dacă el îşi controlase pasiunea până acum, este pentru că aştepta momentul prielnic.

Pe undeva, conştiinţa Juliei o avertiză că ascunsese prea mult timp adevărul, că era imposibil să continue, că numai mărturisiri complete ar putea s-o salveze din această situaţie.

— Ascultă-mă! exclamă ea pe un ton disperat. Marcello, trebuie să mă asculţi, deoarece am ceva să-ţi spun.

Pentru o clipă crezu, îngrozită, că n-o auzise, că nu voia s-o asculte. Apoi, el se opri şi se ridică, respirând cu dificultate.

— Trebuie să-ţi vorbesc, insistă ea. Lasă-mă să mă ridic.

El se îndepărtă, fără s-o slăbească din ochi. Privirea lui

strălucea cu o intensitate insuportabilă. Ea se îndreptă încet, şi reuşi nu fără dificultate să se ridice în picioare, în timp ce el întreba:

— Ce ai să-mi spui?

Julia îl ghici încordat în umbră, gata să sară. Făcu un pas înapoi, cu inima bătând cu putere. El încercă prompt s-o reţină, dar, de data asta, ea fu mai rapidă decât el. Se răsuci pe călcâie şi începu să alerge.

În spatele ei, îl auzi pe Marcello blestemând. Ea ajunse rapid pe culoar şi apoi la camera ei. Se repezi înăuntru, trânti uşa, găsi cheia pe pipăite şi o răsuci în broască, suspinând uşurată.

Îl auzi pe Marcello blestemând printre dinţi.

— Eşti o mică…

Restul se pierdu în bubuitul loviturilor de pumn pe care le repezi în uşă, dar aceasta, solidă, se ţinu bine. Incapabilă să facă vreo mişcare, Julia tremura din tot corpul.

Ea nu plănuise să fugă. Avea într-adevăr intenţia să-i mărturisească totul lui Marcello. Dorinţa pe care el o stârnea în ea întuneca totul, o tulbura în asemenea măsură încât o făcea să-şi uite amorul propriu, loialitatea faţă de Cindy. Poate că asta o determinase să vină să se refugieze în camera ei, fără să arunce o privire în urmă.

Dar până când se putea apăra astfel? Doar n-o să se închidă pentru totdeauna în camera asta. Mâine, va trebui să-i facă faţă lui Marcello. Până atunci, era în siguranţă… noaptea asta.

Trase cu urechea. În spatele uşii, linişte. Marcello trebuie să fi plecat. Când făcu efortul să se mişte, o dureau toate membrele. Găsi chibriturile în întuneric, aprinse sfeşnicul, se dezbrăcă, trase pe ea o cămaşă scurtă de noapte şi se aşeză în pat.

Strânse cearşafurile în jurul ei, tremurând de emoţie, de teamă, de frig. În cele din urmă căzu într-un somn agitat, bântuit de coşmaruri. Visă că se scufunda într-o apă verde-

albăstruie, îngheţată. Se zbătea fără alt rezultat decât că se înfunda şi mai adânc. Începu să strige numele lui Marcello, să-l cheme în ajutor. Se trezi, tresărind, la sunetul propriei sale voci.

Febra trebuie s-o fi surprins în somn. Transpira abundent, iar părul i se lipise de frunte. Cineva bătea la uşă, la kilometri distanţă de acolo, după cum i se părea ei.

— Ce se întâmplă? strigă vocea lui Marcello. M-ai chemat? Draga mea, lasă-mă să intru. Nu te teme de mine.

Ea aruncă la o parte cearşafurile. Un curent de aer rece o făcu să tremure. Distanţa care o despărţea de uşă i se păru fără sfârşit. Reuşi totuşi să ajungă la ea, întoarse cheia în broască şi se lăsă să alunece la podea deoarece picioarele n-o mai ţineau. Marcello se aplecă asupra ei. Scoase o exclamaţie îngrozită, o ridică cu gesturi tandre şi o culcă din nou în pat.

El apropie sfeşnicul de faţa Juliei. Avea un aer extrem de îngrijorat.

— Doamne, Dumnezeule! Eşti bolnavă. De când?

— Am avut ameţeli toată după-amiaza, dar febra m-a prins dormind.

Marcello se aşeză pe marginea patului. Era în halat de casă, un halat de casă din mătase de culoare închisă, care lăsa să i se zărească pieptul musculos. În ochii lui era o strălucire intensă. El palpă cu blândeţe corpul Juliei. Cămaşa ei de noapte era udă. Ea îşi plecă ochii şi fu îngrozită să constate că ţesătura subţire care se lipise de pielea ei o făcea să apară aproape goală. Se simţea însă prea slabă ca să protesteze.

El se duse să scotocească într-o valiză, de unde scoase o cămaşă de noapte la fel de scurtă şi de uşoară ca aceea pe care o purta Julia.

— Nu ai nimic mai practic? bombăni el. Nu, ar fi trebuit să bănuiesc.

Lăsă cămaşa de noapte să cadă, se apropie de Julia şi o

ridică în braţe.

— Unde mergem? întrebă ea când ajunseră pe culoar.

— Nu poţi dormi în patul acesta ud leoarcă. Al meu este uscat.

Ea se zbătu slab.

— Nu, nu. Nu trebuie…

— Dacă asta te poate linişti, deocamdată am altceva în cap decât să fac dragoste cu tine.

Deschise uşa camerei lui cu o lovitură de picior, o întinse pe tânăra femeie în pat şi puse lângă ea un prosop pluşat.

— Dezbracă-te şi şterge-te, îi ordonă el. Repede, în timp ce eu caut ceva să te îmbraci.

El răscolea deja într-un sertar. Julia luă prosopul, dar nu merse mai departe. Gândul de a rămâne goală în faţa lui o paraliza. Ghicindu-i şovăiala, Marcello fu lângă ea din doi paşi mari.

— Haide, fără falsă pudoare, bombăni el.

O dezbrăcă el însuşi în câteva secunde şi începu să-i fricţioneze spatele, pieptul. Gesturile lui erau la fel de neutre ca acelea ale unui doctor. Aruncă în sfârşit prosopul şi o ajută pe Julia să îmbrace una dintre cămăşile lui, căreia îi încheie cu grijă nasturii. Stânjeneala pe care o simţise Julia puţin mai devreme cedă locul unei senzaţii calde de confort.

Se strecură ascultătoare în aşternut şi trase pătura până sub bărbie. Marcello dispăru şi reveni curând cu o cană de lapte cald.

— Am pus un pic de coniac înăuntru, o anunţă el. O să-ţi facă bine.

Îşi trecu braţul în jurul umerilor ei ca s-o susţină. Julia bău cu lăcomie lichidul fierbinte. Când termină, îşi lăsă capul să cadă pe umărul lui Marcello. El îi ridică încetişor bărbia şi depuse un mic sărut pe buzele ei.

— Acum, dormi, murmură el. Eu sunt aici. Voi veghea asupra ta.

— O să te extenuezi până la sfârşitul săptămânii, răspunse ea cu o voce stinsă.

— Nu vom rămâne o săptămână. Te-am minţit. Enzo revine mâine dimineaţă cu nava cu motor. Nu mai ai decât câteva ore de petrecut aici. Am să te duc înapoi acasă unde te vom îngriji cum trebuie. Cred că ai căpătat o gripă serioasă. Voi fi totuşi mai liniştit când un doctor va confirma diagnosticul meu.

O luă în braţe în timp ce vorbea, ca şi cum voia s-o apere. La lumina lumânărilor, ea putea citi îngrijorarea întipărită pe faţa lui. O făcu să se întindă din nou, învelind-o cu dragoste.

— Te simţi mai bine? îţi ajunge o singură pătură?

— Da… şopti ea, dar rămâi lângă mine. Numai braţele tale ştiu să mă încălzească.

Ea nu-i mai vedea faţa, dar după sunetul vocii lui, ghici că zâmbea.

— Întotdeauna va fi aşa… până la sfârşitul zilelor noastre. Julia scoase un mic suspin mulţumit şi-şi ascunse capul la gâtul lui. Îl auzi adăugând:

— Am visat adeseori prima noastră noapte împreună, draga mea, dar n-aş fi crezut niciodată că se va desfăşura astfel.

„Draga mea”. Felul în care rostise aceste cuvinte simple era la fel de tulburător ca o mângâiere, se gândi Julia înainte de a adormi.

Capitolul 11

La primele licăriri ale zorilor, Julia simţi că era transportată afară din casă. Aerul rece o făcu să se înfioare. Trecu din braţele lui Marcello în cele ale lui Enzo şi fu întinsă în cabina vasului. Apoi Marcello apăru din nou lângă ea, în timp ce Enzo punea motorul în mişcare.

Traversarea fu foarte greu de suportat pentru Julia. Fiecare zdruncinătură a vasului îi punea nervii la încercare. Când ajunseră, strângea atât de tare mâna lui Marcello încât acesta fu obligat să-i descleşeze degetele ca s-o poată ridica în braţe.

Curând, fu instalată confortabil în camera ei din palat. *Signora* Farisi îşi petrecea cea mai mare parte a timpului la căpătâiul ei, înlocuită din când în când de un necunoscut care-i pipăia fruntea şi o obliga să înghită o băutură cu gust ciudat. Marcello venea uneori să se aşeze la piciorul patului ei, dar mama lui îl dădea foarte repede afară.

Abia pleca Marcello şi Julia dorea să-l revadă. Trebuia să-i vorbească. Era foarte important. Dar când se afla în faţa ei, uita totul. Se mulţumea să-l privească, fericită de prezenţa lui. Din când în când, figura lui Marcello semăna în mod straniu cu cea a lui Bill. Şi lui trebuia să-i vorbească. Bietul Bill! Ce dureros va fi pentru el când va afla că nu se vor căsători!

Încetul cu încetul, febra o părăsi. Capul încetă s-o mai doară şi putu în sfârşit să deschidă ochii asupra unei lumi redevenită normală sau aproape normală. Nu-şi închipuise că-l vede într-adevăr pe Bill aşezat la piciorul patului ei? Când el îi luă mâna surâzând, înţelese că nu visa. Se afla acolo, în carne şi oase.

— Am crezut că n-o să te mai trezeşti niciodată, zise el.

— Bill! De cât timp eşti aici?

— Doar de câteva ore. Dar se pare că tu eşti bolnavă de trei zile.

— Te-au chemat cei din familia Farisi?

— Nu, bineînţeles. Am venit pentru că m-am gândit că ai nevoie de un prieten. Când am văzut că nu te întorci aşa cum fusese stabilit, am telefonat aici şi mi s-a spus că eşti bolnavă. Atunci, am luat primul avion spre Veneţia. I-am comunicat deja Cindyei veşti despre tine.

Ea îi adresă un surâs slab. Faţă de atâta bunătate, se simţea tot mai vinovată la ideea răului pe care o să i-l facă. Dar nu avea de ales. Se ridică brusc în capul oaselor.

— Bill, ai vorbit cu Marcello?

— Abia dacă ne-am văzut. M-a primit cu amabilitate de dimineaţă, apoi i-a cerut mamei lui să-mi arate camera ta şi a dispărut. Când am sosit, i-am spus că sunt avocatul tău şi că absenţa ta prelungită a sfârşit prin a mă îngrijora... Dar linişteşte-te, te voi ajuta să ieşi de aici înainte ca el să poată bănui ceva. Doar nu credeai c-o să dau la iveală farsa voastră? între noi fie spus, nu pare prea agreabil...

— Bill, sunt îndrăgostită de el.

Nu vrusese să recunoască faptele cu atâta cruzime, dar cuvintele îi scăpaseră fără voia ei. Îl privi pe Bill cu inima strânsă, reproşându-şi durerea pe care i-o provoca.

El nu avu însă reacţia la care se aştepta. Se mulţumi să-i susţină privirea, puţin surprins, ca şi cum reflecta. Oare nu auzise?

— Îl iubesc, repetă ea. Regret mult, Bill. N-ar fi trebuit să accept s-o înlocuiesc pe sora mea. Acum, nu mă mai pot căsători cu tine.

Se întrebă dacă Bill înţelegea bine ceea ce-i spunea. El continua să nu arate nici cel mai mic semn de disperare. Chiar râse uşor şi-şi frecă tâmpla cu un aer încurcat.

— Asta-i bună! făcu el în sfârşit. Cindy avea dreptate. Ea susţinea că te-ai îndrăgostit de el, dar că încă nu ţi-ai dat seama. Te cunoaşte bine, Julia. M-a prevenit că nu te vei căsători niciodată cu mine.

— Cindy a spus aşa ceva?! exclamă Julia, uluită.

— Da, şi acum ascultă-mă. Am şi eu ceva să-ţi mărturisesc. Voiam să aştept să-ţi recapeţi puterile, dar cred că este inutil. Realitatea este că... mă voi căsători cu Cindy.

Julia rămase cu gura căscată.

— Oh! Ştiu ce crezi, continuă Bill. N-aveam dreptul să ne îndrăgostim unul de altul în timp ce tu te zbăteai aici ca s-o ajuţi pe Cindy. Dar dragostea este imprevizibilă. La început, am ieşit cu ea numai ca s-o supraveghez, din cauza ta. Şi apoi... s-a întâmplat. Şi cum nu erai în mod oficial logodnica mea...

— Bill, îl întrerupse ea, trebuie să înţeleg că i-ai cerut mâna şi că ea a acceptat să devină soţia ta?

I se părea că pământul încetase să se mai învârtească. Răspunsul lui Bill putea să-i schimbe viaţa. Deoarece, dacă Cindy renunţase sincer la Marcello... Julia nu îndrăzni să-şi ducă gândul mai departe.

— Hm... Ce-i drept, mai curând ea a fost aceea care mi-a cerut să mă căsătoresc cu ea, bâigui Bill. Eu aş fi preferat să aştept întoarcerea ta ca să am o explicaţie cu tine. Îţi datoram asta. Numai că... ştii cât de impulsivă poate fi Cindy, încheie el, vrednic de milă.

Julia se lăsă să recadă pe perna ei, cu faţa radiind de mulţumire. Se simţea uşurată de o mare greutate. De acum înainte, îl putea iubi pe Marcello, dragostea ei n-avea nimic vinovat... Când reveni la realitate, îşi dădu seama că Bill continua să vorbească:

— ...era ca şi cum descopeream o nouă Cindy. Oh, nu pretind că s-a schimbat complet. Va fi întotdeauna uşuratică şi iresponsabilă, dar ştie că voi fi acolo ca să veghez asupra ei. Are nevoie de cineva care să-i interzică să depăşească anumite limite şi care s-o potolească în acelaşi timp. Credea că găsise un sprijin solid în Jeremy Rackly, dar el este şi mai inconştient decât ea. Ştii că a falimentat?

— Da, ştiu, am citit în ziare. Bill… crezi că vei fi capabil să suporţi trăsnăile Cindyei?

— Am avertizat-o că dacă încearcă să mă ducă vreodată cu preşul, voi fi neîndurător. De ce râzi?

— Din cauza aerului tău feroce.

— Să ştii că pot fi foarte dur dacă vreau. Unul dintre tinerii mei colegi a îndrăznit să sugereze că trecutul Cindyei nu face din ea o femeie „convenabilă” pentru un avocat. I-am răspuns că dacă-i displace căsătoria mea, poate să-şi dea imediat demisia. Am impresia că nu voi mai auzi niciodată asemenea observaţii din partea lui.

Figura lui exprima o îndărătnicie sălbatică. Julia îl urmărea, uimită. Nu-l văzuse niciodată pe cumsecadele, paşnicul Bill într-o asemenea stare.

— Bill, sunt atât de fericită pentru voi doi! Sincer. El îi strânse din nou mâna.

— Plecăm cât mai repede posibil, zise el. Îndată ce vei putea călători.

— Noi? Nu, Bill. N-ai nevoie să întârzii aici din cauza mea.

— N-am să te las în ghearele lui Marcello Farisi în vreme ce eşti bolnavă! Am o cameră la hotelul Gritti. Voi reţine numaidecât două bilete de avion pentru mâine după-amiază. Asta îţi va lăsa timp să te refaci puţin. Străduieşte-te să fii gata când voi trece să te iau. Imediat ce vom ajunge în Anglia, îi voi trimite o scrisoare oficială acestui Farisi, din partea Cindyei, pentru ruperea logodnei.

— Nu vei face nimic de felul acesta! exclamă Julia, indignată. Nu vreau ca Marcello să fie tratat astfel. Să-l eliberăm printr-o scrisoare, după ce ne-am bătut joc de el? Niciodată. Am să-i spun adevărul. Este cel mai puţin lucru pe care-l putem face.

— Julia, te rog, reflectează! Reacţia lui riscă să fie teribilă.

— Bill, nu mai ştii cu care dintre gemene vorbeşti, zise ea cu o voce fermă. Nu-i nevoie să mă menajezi. Nemaiavând obligaţii faţă de Cindy, îi voi mărturisi adevărul lui Marcello.

Dacă se înfurie – şi are bineînţeles dreptul – voi încerca să găsesc cuvinte potrivite ca să-l liniştesc.

— Crezi că te va lua în braţe şi-ţi va cere să te căsătoreşti cu el?

— De ce nu?

— Ştie cine eşti?

— Nu…

— Aşadar, el i-a făcut curte Cindyei, nu ţie. Rişti să suporţi o crudă deziluzie dezvăluindu-i adevărul. Renunţă la această nebunie.

Optimismul Juliei încasă o lovitură.

— Ai dreptate, murmură ea. Lui Cindy i-a făcut curte…

— Promite-mi că mă vei lăsa pe mine să mă ocup de asta.

— Este imposibil, Bill. Îţi apreciez bunătatea, dar treaba asta mă priveşte pe mine. Mie îmi revine s-o pun la punct, aşa cum înţeleg eu.

Bill scoase un suspin şi se ridică.

— Cum vrei. Presupun că nu voi reuşi să te fac să-ţi schimbi părerea. Voi reveni mâine să aflu veşti despre tine. Până atunci, dacă ai nevoie de ceva, poţi să mă găseşti la hotelul Gritti.

O sărută pe frunte.

— Am multă afecţiune pentru tine, Bill, zise Julia. Va fi foarte plăcut să te am drept cumnat.

Îi era recunoscătoare pentru gentileţea lui, dar cum ajunsese oare ea să considere că într-o zi ar fi putut deveni soţia lui?

După plecarea lui Bill, căzu pe gânduri. Îi mai rămânea o slabă licărire de speranţă. Desigur, Marcello se va înfuria, aflând adevărul. Dar o dată furia lui domolită, nu va vedea în sfârşit în ea femeia pe care o iubea cu adevărat?

Numai de n-ar da-o afară îndată ce se va putea ţine pe picioare…

Teama îi strânse inima. Oricum, trebuia să suporte

această încercare. Nu era genul care să fugă de consecinţele faptelor sale.

O cuprinse brusc dorinţa de a vorbi cu Cindy, de a-i auzi vocea. Ridică receptorul şi formă numărul.

— Alo? se auzi vocea Cindyei, misterioasă şi îndepărtată.

— Cindy? Eu sunt.

— Julia!

Nu putea exista nicio îndoială? era o exclamaţie de bucurie, de uşurare. Acum că Marcello nu se mai ridica între ele, Julia înţelese că afectuoasa complicitate care o lega de sora ei era la fel de solidă. Cindy se grăbi să-i pună întrebări referitoare la sănătate.

— Mă simt foarte bine, te asigur, răspunse ea. Am avut o febră urâtă, dar ce-i mai rău a trecut. Mă întorc acasă curând.

— Nu te ridica prea repede din pat, o sfătui Cindy pe un ton atotştiutor. Altfel, rişti ca starea ta să se agraveze.

Julia privi aparatul, întrebându-se dacă sora ei suferise o transformare totală. Personajul serios cu care vorbea nu-i semăna deloc.

— De altfel, trebuie să rămâi palidă şi plăpândă cât mai mult timp posibil. Nu mă îndoiesc că Marcello este complet nebun după tine, dar mai bine să ai toate şansele de partea ta. Şi nu uita să porţi cămăşile mele de noapte cele mai scurte şi mai transparente. De fapt, bănuieşte ceva?

— N-are nici cea mai mică bănuială.

— După tot acest timp? Sunt cincisprezece zile de când eşti la Veneţia.

— N-aş mai fi fost aici dacă mi-ai fi trimis telegrama aceea. De ce n-ai făcut-o? Ai uitat?

Cindy scoase un mic râs maliţios.

— N-am uitat. După conversaţia noastră telefonică, am hotărât în mod deliberat să nu ţi-o trimit.

— Cum?

— Mi s-a părut evident că erai îndrăgostită de Marcello şi

am înţeles imediat că-l pierdusem.

— Cindy, n-aveam intenţia să-mi calc cuvântul, ţi-o jur. Nu i-am spus niciodată nimic. Dacă nu mă îmbolnăveam, m-aş fi întors acasă şi tu te-ai fi putut căsători cu el cum era prevăzut.

— N-ar fi mers! Marcello n-a ghicit deloc înşelătoria noastră pentru că abia mă cunoştea. Dar pe tine te cunoaşte bine, acum. Dacă aş fi reapărut în momentul căsătoriei, ar fi remarcat imediat diferenţa. Crede-mă, Julia, nu-ţi port pică. Am uitat să-ţi trimit telegrama numai ca să ne dăm o şansă, amândurora.

— Eu cu Marcello şi tu cu Bill?

— Exact. La urma urmei, un schimb nu este un furt. Totul va fi bine, vei vedea. Eu voi fi foarte fericită cu Bill.

— Îl considerai totuşi pe Marcello drept un bătrân pisălog, şi Bill... Bill este drăguţ, dar...

— Măi bătrân decât Marcello, aşa-i? încheie Cindy în locul ei.

— Şi cu siguranţă mai plictisitor, conform criteriilor tale, nu?

— O să te surprindă fără îndoială, zise Cindy, dar nu mă plictiseşte deloc. Julia, am impresia că încep o viaţă nouă. Bill se va ocupa de mine. Marcello n-ar fi făcut-o niciodată. Oh, ştiu că după părerea lui femeile trebuie să depindă de bărbaţi. El mi-ar fi interzis să lucrez şi m-ar fi copleşit cu cadouri. Dar nu m-ar fi înţeles şi nu mi-ar fi iertat-o niciodată.

Perspicacitatea Cindyei o surprinse pe Julia o dată mai mult. Avea dreptate. Marcello, pe care ea nu-l iubea, ar fi ajuns până la urmă să n-o mai poată suporta. Indiferenţa lor reciprocă s-ar fi transformat în cinism, apoi în ostilitate. Bill, dimpotrivă, o înţelegea pe Cindy pentru că-i cunoştea laturile cele mai rele ale caracterului.

— Fii totuşi drăguţă cu Bill, o sfătui ea. Nu face greşeala să-l iei drept un imbecil.

— Nu înţeleg, zise Cindy pe un ton fals naiv.

— Oh, ba da! înţelegi foarte bine. Dă-ţi osteneala să-l scuteşti de micile tale pozne. Sau, cel puţin, nu merge prea departe. Ştii că am fost eu însămi victima unuia dintre ultimele tale numere?

— Ce tot îndrugi acolo?

— I-ai spus lui Marcello că visai să fii răpită şi încă în plin deşert de un îndrăgostit pasionat, ca eroina din „Şeicul”. Sincer, Cindy, ce idee ridicolă! Şi imaginează-ţi că Marcello a luat lucrurile în serios.

— Julia, ai băut ceva? Ce anume a luat Marcello în serios?

— Dacă am pierdut avionul, este pentru că Marcello m-a răpit ca să mă ducă pe o insulă pustie. După cum se pare, i-ai susurat la ureche bătând din gene că ardeai de dorinţa de a-ţi vedea visul cu ochii. Atunci, el a crezut că-ţi face plăcere realizându-ţi visul. S-a transformat în Rudolph Valentino.

— Şi ce s-a întâmplat pe insula aceea pustie? întrebă Cindy, captivată.

— Nimic. M-am îmbolnăvit. Încetează cu râsul! Nu este nostim.

La celălalt capăt al firului, Cindy se prăpădea de râs. A fost nevoie să treacă un timp ca să redevină serioasă.

— Biată Julia, zise ea în cele din urmă. Singură pe o insulă cu Rudolph Valentino, nu găseşti nimic mai bun de făcut decât să te îmbolnăveşti. Îmi pare rău.

Fu cuprinsă de un nou acces de râs.

— Ar fi trebuit totuşi să mă avertizezi! bombăni Julia printre dinţi.

— Dar, scumpa mea, n-am spus niciodată aşa ceva!

— Haide, este imposibil. Trebuie să-ţi fi scăpat.

— Îţi jur că nu. Ideea asta mi se pare prea stupidă. Eu, să mă las dusă într-un loc pustiu, fără coafor la dispoziţie? Ce grozăvie! Julia? Julia, mai eşti acolo?

Julia nu mai asculta. Se simţea îngheţată până în măduva

oaselor. Marcello ştia! Nu exista altă explicaţie posibilă. Inventase povestea aceea cu „Şeicul”, convins că adevărata Cindy ar fi respins-o, şi că falsa Cindy se va da de gol dându-i crezare.

Aşadar, Marcello bănuia adevărul şi-i întinsese o cursă în care căzuse cu capul înainte. Poate că descoperise prefăcătoria chiar de la început? Şi dacă o dusese pe insula aceea, o făcuse ca s-o pedepsească, să se răzbune că-şi bătuse joc de el.

— Julia…?

— Da, da, sunt aici. Totul va fi bine, Cindy. Ascultă, trebuie să închid. Mă simt puţin obosită.

— Încearcă să dormi. Şi să ştii, Julia, dacă aş fi în locul tău, l-aş lăsa baltă pe acest Marcello. În fond, este un tip josnic. Te-a tras pe sfoară!

Cu asta, Cindy închise telefonul, cu admirabila ei inconştienţă.

Capitolul 12

Julia rămase un timp nemişcată, copleşită de ruşine, profund jignită. Trăia un coşmar. Puţin o interesa să ştie când sau cum descoperise Marcello înşelătoria. Ceea ce avea importanţă, era că el asistase la micul ei număr fără să spună nimic.

El cunoştea adevărul pe care se pregătea să i-l mărturisească şi râsese pe ascuns de ea. Nu va mai putea să-l privească niciodată în faţă.

Trebuia să plece cât mai repede de aici. Poate că Bill îi spusese când plecase că ea se trezise şi Marcello putea să apară dintr-o clipă în alta. Trebuia să fugă mai înainte. Se va duce să-l găsească pe Bill la hotelul lui; el se va ocupa de toate.

Aruncă păturile la o parte. Îndată ce încercă să pună picioarele pe podea, îşi dădu seama că nu era atât de întremată cum credea. Nu mai avea febră, dar genunchii îi tremurau. Se reaşeză o clipă şi se sprijini de noptieră ca să se ridice. Gestul acesta îi atrase atenţia asupra inelului cu diamante care-i strălucea pe deget. Îl scoase imediat şi-l puse în sertar. Apoi reuşi, de bine de-rău, să ajungă la şifonierul în care îi erau aranjate hainele. Imaginea ei în oglindă îi smulse un mic ţipăt de spaimă. Purta o cămaşă de noapte plină de broderii, care după toate aparenţele aparţinea doamnei Farisi. Figura ei era de o paloare de nedescris, iar părul îi atârna jalnic.

— O adevărată prinţesă din basme! bombăni ea. Deschise şifonierul, se clătină brusc, cuprinsă de ameţeală, şi se trezi în braţele lui Marcello. Era prea stânjenită ca să-l privească. Se lăsă cu docilitate ridicată, culcată în pat. El se aşeză lângă ea şi-i luă mâinile într-ale lui. Avu atunci curajul să-şi ridice privirea spre el. Dar figura lui Marcello nu exprima nici ironie, nici dezaprobarea de care se temea Julia. El se mulţumea s-o scruteze cu un aer întrebător,

puţin trist, care-i sfâşie inima. Rămaseră astfel un timp, până când Marcello vorbi în sfârşit:

— Ar fi timpul să-mi mărturiseşti adevărul, nu crezi?

— Îl cunoşti deja, bâigui ea.

— Da, dar păstrasem speranţa că o să mi-l spui tu însăţi. La urma urmei, ai fost la un pas să treci la mărturisiri, în prima seară.

Julia se ridică, uluită.

— În prima seară? repetă ea. Aşadar, ai ştiut de la început?

— Aproape. Am început să bănuiesc ceva când te-am sărutat, pe vas, când am plecat de la aeroport. Erai atât de pasionată în braţele mele, atât de diferită de femeia care-mi rămăsese în amintire. Când m-ai zărit prima oară, după ce ai coborât din avion, m-ai privit fără să mă recunoşti. N-ai reacţionat decât atunci când m-am apropiat de tine, la vamă, şi când te-am numit logodnica mea. Pe moment, n-am acordat atenţie faptului. Dar puţin mai târziu, am întrezărit o eventuală explicaţie. Pornind de aici, am aplicat principiile lui Sherlock Holmes, care afirma că atunci când elimini imposibilul, ceea ce rămâne, chiar improbabil, trebuie să fie adevărul. Era imposibil să fii Lucinda; am tras de aici concluzia că Lucinda trebuia să aibă o dublură şi că sora ei, avocata, nu putea fi decât geamăna ei. Mi-ai confirmat bănuielile descriind-o pe Julia ca pe o veritabilă caricatură. Voiai în mod vizibil să mă rătăcesc pe o pistă falsă. Carlo Bratti era de acord cu mine. El a reperat imediat, dincolo de asemănare, o personalitate cu totul diferită.

— Aveam dreptate să nu mă încred în el, murmură Julia.

— El mi-a spus, chiar în prima seară: „Pariez că nu este vorba de aceeaşi persoană”. Dar cum să descopăr adevărul? Erai pe punctul să vorbeşti când Felicia a dat buzna în sufragerie. Sosirea ei intempestivă te-a împiedicat să vorbeşti, din păcate!

— Ea mi-a dat timp să-mi revin, îi explică Julia cu o voce abia auzită. Nu puteam s-o trădez pe Cindy.

Marcello o privi insistent.

— Dar ai fost cât pe ce s-o faci, în seara aceea. De ce?

— Îmi devenise penibil să te mint. Fusesem destul de naivă să cred că aş putea să intru în casa ta, să joc rolul Cindyei timp de câteva zile şi apoi să dispar ca şi cum nu s-a întâmplat nimic. Dar lucrurile nu s-au petrecut în felul acesta. Erai altfel decât îmi imaginasem. Îmi vorbeai ca şi cum mă simţeai aproape de tine.

— Chiar aşa stăteau lucrurile, zise Marcello zâmbind. În câteva ore, m-ai făcut să descopăr că aveam încă o inimă, o inimă care nu cerea decât să te privească şi în care ai domnit foarte repede ca stăpână. De unde importanţa, pentru mine, de a-ţi descoperi adevărata identitate. Să fiu îndrăgostit de o femeie fără să ştiu cine este, era foarte supărător.

Julia tresări. Nu, nu visa. Marcello spusese că era îndrăgostit de ea. Nemaiputând să reziste, se aruncă în braţele lui, se cuibări la pieptul lui. Marcello o legănă cu tandreţe, cu precauţie, ca şi cum se temea să nu-i facă rău. Ea ghicea însă pasiunea lui stăpânită. El îi ridică bărbia şi-i acoperi faţa cu sărutări.

— N-ai fost niciodată mai frumoasă ca astăzi, murmură el.

— Eu? Atât de palidă, cu părul atârnând lamentabil...

— Cu ochii încercănaţi şi cu această ridicolă cămaşă de noapte prea mare pentru tine...

Marcello zâmbi şi adăugă:

— Ridicolă şi de-a dreptul adorabilă. Îmbrăţişează-mă, dragostea mea.

O trase din nou la pieptul lui şi puse stăpânire pe buzele ei. Ea putu pentru prima oară să se abandoneze sărutului lui cu o bucurie totală, fără cea mai mică remuşcare. Când se îndepărtă, ea tremura.

— Când te vei simţi mai bine... zise Marcello cu o voce răguşită. Atunci, draga mea...

Avea în privire o licărire de dorinţă, de tandreţe, ca o promisiune. Ea nu putu decât să încuviinţeze, cu un nod în gât.

— Vrei să-ţi povestesc urmarea cercetărilor mele? o întrebă el.

Ea aprobă cu un semn din cap.

— I-am telefonat lui Fritz să vină cât mai repede posibil la Veneţia, deoarece voiam s-o cunoască pe logodnica mea. La sosirea lui a doua zi dimineaţă, i-am explicat planul meu. Hotărâsem să-l fac să ia avionul chiar în seara aceea. Până atunci, i-am cerut să ne însoţească la plajă şi să te studieze, fixându-şi imaginea ta în minte.

— Aşadar, acesta era motivul pentru care nu mă slăbea din ochi! exclamă Julia.

— Îmi era teamă de asta. Dar trebuie să-ţi mărturisesc că şi-a îndeplinit misiunea cu mai mult entuziasm decât prevăzusem. Pe plajă, bănuielile mele s-au confirmat. Ai înţeles ce vorbeau tinerii aceia în legătură cu băieţelul căruia nisipul îi ardea picioarele. Cindy n-ar fi învăţat italiana atât de repede.

— De ce l-ai concediat pe Fritz atât de brusc? întrebă Julia.

— Acesta era semnalul meu. Trebuia să se grăbească să ajungă la aeroport. Londra fiind cu o oră în urma Italiei, a ajuns acolo tocmai la timp ca să se ducă să bată la uşa Lucindei. L-a primit ea însăşi şi a avut şocul vieţii ei.

— Ce naiba i-a îndrugat?

— Oh! Că se rătăcise căutând apartamentul altcuiva, sau ceva în genul acesta. Lucinda nu-l întâlnise niciodată pe Fritz şi, cum nu era italian, ea nu-l suspectase. Îl invitase să intre şi discutaseră îndelung. Ea îi vorbise chiar despre condamnarea ei şi despre munca într-un azil de bătrâni. Mi-a telefonat de la aeroport după ce s-a despărţit de ea.

— Acesta a fost telefonul pe care Serafina a venit să ţi-l anunţe când eram în grădină?

— Da. Când m-am întors, urcaseşi în camera ta. Din fericire, de altfel, deoarece eram furios. Dacă m-aş fi găsit în faţa ta, te-aş fi obligat să-mi mărturiseşti totul. În noaptea aceea, am tras concluziile. Am înţeles că ţin extrem de mult la tine şi că nu vreau să pleci. Tăcând, puteam să te păstrez lângă mine şi să profit de privilegiile mele de logodnic, adăugă el cu ochii strălucind. Puteam să te îmbrăţişez şi să te sărut oricând doream. De fapt, speram că voi sfârşi prin a-ţi câştiga dragostea şi că-mi vei dezvălui tu însăţi înşelătoria.

— Era oare singurul motiv al tăcerii tale? El îşi ridică sprâncenele.

— Trebuie să recunosc că, în acelaşi timp, situaţia mă amuza. Eram curios să văd cum o s-o scoţi la capăt. Găseşti că a fost o răutate din partea mea? N-aveam oare dreptul să mă răzbun puţin?

— Sinceră să fiu, ideea că te-ai distrat pe seama mea nu-mi prea place.

Marcello izbucni în râs.

— Draga mea, eşti extraordinară! Da, m-am distrat pe seama ta! Va trebui să încerci să mă ierţi.

— Şi tu? zise ea înlănţuindu-i gâtul. O să mă ierţi oare?

— Te iubesc. La început, credeam că toată dragostea murise în mine. Eram infirm. Tu mi-ai dovedit că mă înşelam.

Se aplecă să-i sărute mâinile şi se încruntă constatând că nu mai purta inelul cu diamante.

— L-am pus în sertarul noptierei, îi explică Julia. Nu-mi aparţinea.

— Dar este al tău! Când ţi l-am dat, cunoşteam adevărata ta identitate. Şi toate cuvintele pe care le-am rostit în momentul acela erau sincere.

Luă inelul din sertar şi-l puse din nou pe degetul Juliei.

— Îţi aminteşti că ţi-am spus că gestul acesta face din tine soţia mea? Trebuie să-mi promiţi că-l vei purta întotdeauna.

— Îţi promit, bâigui ea.

— Presupun, oricum, că va trebui să respectăm anumite convenţii şi să organizăm ceremonia obişnuită. Când te căsătoreşti cu mine?

— Imediat ce Cindy se va fi căsătorit cu Bill.

— Bill este bărbatul care a venit astăzi să te vadă?

— Da, este patronul meu. M-a cerut de mai multe ori în căsătorie în ultimul an. Şi iată că Cindy i-a sucit capul. Bietul de el, era atât de stânjenit să mi-o mărturisească!

— Nu trebuie să-ţi mai spun ce încântat sunt. Mă simţeam puţin jenat faţă de Lucinda. Ştiu că afecţiunea ei pentru mine era motivată mai ales de dificultăţile financiare ale fostului ei soţ. Am citit în ziare. Dar de ce să aşteptăm ca ea să se căsătorească?

— Pentru că mă simt răspunzătoare pentru ea şi deoarece nu voi fi liniştită decât atunci când Bill îi va pune verigheta pe deget. Pe de altă parte, am nişte lucrări de terminat pentru el, consemne de transmis persoanei care mă va înlocui…

— Asta ţi-o interzic! exclamă Marcello. Nici nu poate fi vorba de aşa ceva!

— Poftim?

— Dacă bărbatul acesta este îndrăgostit de tine, nu te vei întoarce lângă el, chiar dacă ar fi doar pentru un minut. Hotărârea mea este irevocabilă.

Între ei se lăsă tăcerea.

— Ai oare intenţia să te arăţi întotdeauna atât de autoritar? întrebă în cele din urmă Julia. Pentru că dacă aşa stau lucrurile, vom avea o viaţă agitată. Am şi eu firea mea şi nu mi-e teamă să folosesc mijloace decisive ca să-mi conving adversarul: cum ar fi, de exemplu, să-i arunc o vază în cap…

— Nu în această casă! o întrerupse imediat Marcello. Toate sunt antichităţi.

— Atunci, ca să-ţi aperi celebrele tale comori, n-o să-mi interzici niciodată nimic! replică ea cu un aer sumbru. Îmi voi termina lucrările la biroul lui Bill, şi decizia mea este irevocabilă!

Uitase că Marcello aparţinea unuia dintre neamurile cele mai diplomate din lume.

— Draga mea, zise el pe un ton convingător, crezi că sora ta te va lăsa s-o faci? N-o să-i placă mai mult decât mie ideea de a te vedea colaborând cu logodnicul ei. Cât îl priveşte pe Bill, el nu va voi s-o supere. Dacă insişti să te întorci la birou, îl vei pune într-o situaţie jenantă. Julia îl fulgeră cu privirea.

— Eşti în stare să găseşti întotdeauna motivul potrivit ca să-ţi atingi scopul.

Marcello zâmbi.

— Cu tine, nu va fi foarte greu. Drept cadou de nuntă, îţi voi oferi o serie de vaze din pământ ars pe care vei putea să mi le arunci în cap oricât de des o să-ţi placă.

Ea nu se putu împiedica să râdă şi se ghemui la pieptul lui, uitând de orice ranchiună.

— Şi mama ta? întrebă Julia, neliniştită brusc. Mă va ierta oare că am minţit-o?

— Draga mea, ea cunoştea adevărul înainte de a te întâlni. Îţi aminteşti că am întârziat puţin revenind de la gară? Ducând-o să bem o cafea, am avut timp să-i povestesc totul. La început s-a înfuriat, apoi i-am mărturisit că te iubeam. Te-a adoptat imediat.

— Să nu-mi spui că toţi ai casei erau la curent! exclamă ea, îngrozită. Şi Felicia?

— Nu. N-am considerat prudent să-i încredinţez secretul. Eram pe muchie de cuţit. Voiam să-ţi câştig dragostea şi în acelaşi timp încrederea. Şi tu tăceai în continuare. Îţi subestimasem loialitatea faţă de sora ta. Descoperirea că

eu veneam pe locul al doilea, după simţul onoarei tale, a fost o lovitură afurisită pentru orgoliul meu. În acelaşi timp, însă, asta te făcea să creşti în ochii mei. Când am înţeles că urma să pleci fără să te hotărăşti să mărturiseşti, am trecut la acţiune.

— M-ai răpit! Invocând povestea stupidă a „Şeicului”. Marcello începu să râdă.

— Nu voi uita niciodată expresia ta în timp ce-ţi spuneam povestea aceea. Era singurul mod de a te sili să vorbeşti. Ştiam că loialitatea faţă de sora ta nu-ţi permitea să-ţi petreci mai multe nopţi cu acela pe care-l considerai drept logodnicul ei. Te-am ajutat cât am putut mai bine. Am încercat să te fac să înţelegi că tu eşti aceea pe care o iubesc. Şi apoi... mi-am pierdut capul. Ar fi trebuit să bănuiesc că nu puteam rămâne singur cu tine fără să doresc realmente să fac dragoste cu tine. Frumuseţea ta mă ameţea, astfel că am uitat bunele mele intenţii... M-ai făcut să revin cu picioarele pe pământ anunţându-mă că aveai ceva să-mi spui. Am crezut că venise în sfârşit momentul... dar ai fugit. Atunci, am început să mă gândesc că nu vom reuşi niciodată, draga mea Julia.

— Aveam intenţia să-ţi spun totul a doua zi dimineaţă.

— Dar erai prea bolnavă. N-am să mi-o iert niciodată. Mulţumesc lui Dumnezeu că stabilisem ca vasul să vină în fiecare zi. Puteai să faci o pneumonie! începând din clipa asta, am intenţia să am grijă de tine cât voi trăi.

O trase spre el cu un gest protector. Julia îşi puse capul pe umărul lui, cu inima bătând cu putere. O voce îi şopti că, dacă nu era atentă, Marcello ar putea s-o închidă într-o colivie aurită. Şovăi, apoi se hotărî să-l pună pentru o ultimă dată la încercare.

— Acum, nu ne mai rămâne decât să hotărâm felul în care-mi voi continua cariera când vom fi căsătoriţi, zise ea cu o voce nevinovată.

El se dădu înapoi ca şi cum l-ar fi pălmuit.

— Cariera ta? Lângă mine, nu va mai trebui să te gândeşti decât la rolul tău de soţie.

— Mi-au trebuit ani de zile să-mi învăţ meseria. Nu ţin s-o părăsesc, reluă ea cu mai multă fermitate.

— Dar instrucţia pe care ai primit-o în Anglia nu-ţi va fi de niciun ajutor în Italia.

— Îşi va avea utilitatea ei dacă mă hotărăsc să urmez cursuri de drept în italiană. Voi avea tot timpul necesar, când voi aştepta copiii noştri. Aş putea să mă specializez în legislaţia comerţului internaţional, în special în privinţa obiectelor de artă şi antichităţilor. Gândeşte-te cât de utilă ţi-aş fi în activitatea ta!

— Nu cred că este o idee foarte bună, dragă… începu Marcello.

— Prostii! Este o idee minunată, declară o voce puternică din pragul uşii.

Se întoarseră în acelaşi timp. *Signora* Farisi stătea în cadrul uşii şi-i urmărea. Înaintă până la pat, o îmbrăţişă pe Julia şi o sărută cu exuberanţă.

— Acum, pot în sfârşit să te primesc ca pe adevărata mea fiică, zise ea. Dar, între noi fie vorba, ai fost de la început. Oricum ar fi, las-o pe soacra ta să-ţi dea un sfat.

Îşi îndreptă degetul spre Marcello.

— Nu te lăsa influenţată de el. Poţi foarte bine să lucrezi şi să ai copii, la fel ca mine. Aşadar, pe când?

— Julia şi-a pus în cap să aştepte ca sora ei să se căsătorească, interveni Marcello. Aceasta se va căsători cu bărbatul care a venit în dimineaţa asta.

— Bine! în cazul acesta, vom organiza o ceremonie dublă. Le voi face amândurora rochii identice şi…

Se opri şi-şi privi fiul, cu un aer sceptic.

— Nu, poate că nu este o idee foarte bună. Bărbaţii sunt mărginiţi. Te-ai putea înşela asupra gemenei.

— Nu există niciun risc, afirmă Marcello. Privite cu ochii dragostei, ele nu seamănă deloc.

Apoi îi întoarse hotărât spatele mamei sale şi o strânse din nou pe Julia la pieptul lui. Avea să-i murmure lucruri pe care numai ea trebuia să le audă.

Doamna Farisi se strecură fără zgomot afară din încăpere şi închise uşa, cu un surâs mulţumit pe buze.

Nici Marcello şi nici Julia nu observară plecarea ei.

sfârşit